

MANAN

'MORGEN'

**INBURGERINGSCURSUS
VOOR DE AANKOMENDE EILANDBEWONERS**

JOHN BASELMANS

Mañan - *Morgen*

Inburgeringscursus voor de aankomende eilandbewoners

John Baselmans

Curaçao, 2009
Second edition 2010

This book is written by
John Baselmans

Photos and illustrations are from the hand of
John Baselmans

With thanks to all those people who are supporting me.

Copyrights

I won't put all the usual "don'ts" here, but I hope that you respect my work.
At least let me know when you use any part from this book.
You will find my address on my website
<http://www.johnbaselmans.com>.

Thank you.

ISBN 978-1-4092-8949-4

Index

Voorwoord	9
Aardkloot	13
Kaha di òrgel	16
Het donkere licht van aqualectra	18
Curaçaose gemakken en ongemakken	21
De kracht van de lokale bevolking	23
Help, mijn wagen verzuipt	25
Dagbladen of roddelbladen	26
Geen feest, dan verzinnen we er wel een	28
Onze gelovige boontjes	29
Geld, seks en gokken	30
Homo en lesbienne	32
Brief laten tekenen op het bestuurskantoor	34
Beschermen. Is het zo	35
Eerlijk zaken doen	37
Afspraak maken	38
Nee, we drinken niet, we zuipen	39
Even geduld aub	40
Ons zo ziek huisje	42
Halve wagen	44
Tobsnelheid	45
Mien, ben even een wagen kopen	46
Wie is rijk en wie is arm	49
Een drie op het rapport	50
Een liftje	52
Even melden	52

Discriminatie, hoe kom je daarbij	54
Geen feesten zonder domino	55
Onze douane	57
In naam der Koningin	59
Glaasje op, ik ben aan het werken	62
Immigratie of wanprestatie	64
Vergunning, welke vergunning	65
Foutje, nee hoor	67
Even een uittreksel halen	69
Keuring op afstand	70
Gezondheidsverklaring	71
Nieuwjaar op hoog niveau	73
De snelle Nederlander	75
Wel terrein, geen terrein	77
Rijtje staan	79
Paal zonder flits	80
Het recht zonder blinddoek	81
Pas op politie	83
Vuurtje stoken	85
Leerschool	86
Baaivergadering	88
Vergunning, waar praat je over	90
Kunst met die grote K	91
Als de lokale dieren konden spreken	93
Als rozen konden groeien	95
Champignonkwekerij	96
Curaçaose aardbeien	97
Dikkerdje dap	99

Ooo denneboom	100
Service- of egoclubs	102
Wegenwacht, wacht, wacht	103
Ik wel, jij niet	105
Mijn vriendje de lijntrekker	107
Ben even kajakken	109
Even vissen	111
Ik kom van nergens	112
En, sta ik er in	114
Risico verkorten	115
Nee dat hebben we niet	116
Roestende roestvrij staal	117
Omleiding	119
Dokter, ik wil vakantie	121
Communie..... zuipennnnn	122
Na mij de zondvloed	124
Dierenliefde	125
Stop, politie doorrijden	126
Het leven van een Curaçaose boer	127
Kippen in staking	129
Lintje wel, lintje niet	132
Ooo, wat is die natuur mooi	134
Moordende dierenbescherming	135
Watertruckje	138
Hondje in mijn wagen	140
Onderdelen	141
Tumba festival	144
Dakje hier, dakje daar	145

De vergeten hoek van het eiland	147
Bouwvergunning, wat is dat	149
Zelfstandig wiel	151
Straatdrempels, waarom zijn ze er	152
Feestje hier, feestje daar	153
Snack, snack, snack	157
140 te hard	158
Garantie tot aan de deur	160
Leven of overleven op dit eiland	162
Die bolo toch	163
Slaven of import	165
Vriendschap, wat staat daar tegenover	169
Denken. Nee, laat het gewoon gebeuren	171
Plaatsgebonden muggen	173
Weg met die bomen	174
Het leven op dit eiland is zo zwaar nog niet	176
Niet te snel op de plaats van bestemming komen	179
De pinguïns van Willemstad	181
Orkaan ziet eiland	187
Heer in het verkeer	189
Zonnesteek of logica	191
Geen zout aan de noordkant	193
Huisje (ver) bouwen	195
Genieten van de stilte	199
Toet, toet	201
Vrijheid van meningsuiting	202
Bijscholing	204
Mañan	206

Voorwoord

Zoals jullie onderhand weten leef ik al geruime tijd op een eiland. Dat eiland wat midden in een grote blauwe oceaan ligt genaamd Curaçao.

Vele gedragingen zijn in mijn ogen niet te verklaren omdat ze ver van menselijk gedrag liggen. Mensen die menen mensen te zijn maar zich gedragen als dieren. Maar er zijn meer onverklaarbare dingen op dit eiland. We hebben hier een mooie manier van leven, maar ook is er een aparte manier van denken. Laten we het maar dan nog niet hebben over de manier van gedragingen, laat staan over een uiterlijk. Dat zijn dingen waar ik werkelijk doorheen kijk maar ook waar ik me niet aan stoort. Toch is het mooi om eens wat uit te lichten en aan te halen wat er zo niet allemaal leeft en (niet) werkt hier op dit eiland. In de Westerse en Chinese cultuur zijn deze gedragingen misschien niet te verklaren en laten we maar niet over de Oosterse cultuur hebben want die mensen moeten werkelijk helemaal hun tenen bij elkaar trekken als ze hier zouden leven. De gedachtegangen zijn merendeels nog meer bekrompen dan in een dorpsgemeenschap. Maar het gaat dieper en soms gaat het terug in de ‘roots’ van de aard van deze bevolking. Ik ga nu niet diep in de geschiedenis wroeten want dat hebben al velen voor me gedaan. De meest wilde verhalen zijn naar boven gekomen en één ding is duidelijk, er zijn enkele mensen zeer sterk bezig om de lokale geschiedenis werkelijk te verkrachten. Verkrachten in de meest negatieve zin van het woord. Want wat is smeriger dan het herschrijven en vervalsen van de geschiedenis. In vele landen is het strafbaar of wordt het op zijn minst met afkeur kenbaar gemaakt maar hier hebben we enkele zogenaamde lokale ‘nos’ groep die menen dat zij de ‘roots’ zijn van dit eiland. Ik zal daar een stuk aan wijden om zo aan te geven wat de werkelijke bevolking was op dit eiland.

Toch, in al die welles en nietes spelletjes is duidelijk geworden dat verhalen en voorvallen meesterlijk verkracht worden en sappig verder verteld worden door weer meesters in het schrijven van de lokale geschiedenis. Mooier of misschien triester is, dat er steeds meer half geslachten menen dat zij diegenen zijn die het eiland moeten opeisen. Erger is dat ook vele rebellen, heren en dames die werkelijk het eiland tot deze rand van de ondergang hebben gebracht nu geëerd moeten worden en zelfs tot helden verklaard worden. Een teken dat men echt niet weet hoe je geschiedenis schrijft en wie en wat voor in aanmerking komen. Maar ik stel je gerust, ik zal me niet verder uitlaten in en over de politiek en beperk me alleen tot voorvallen, situaties die er zoal spelen op dit eiland. Ook zullen deze voorvallen je dag niet verpesten maar hooguit je tot denken zetten. Of je nog wel eens ooit een stap op dit eiland wilt zetten is jouw keuze. Nee, deze voorvallen zijn om te illustreren hoe je dan 100 jaren terugvalt in de tijd, dan weer in een soapopera zit en dan weer in een lachfilm. Want zo erga ik dit eiland, waar werkelijk zoveel gebeurt dat je niet voor mogelijk kunt houden.

Verzonnen? Nee, deze verhalen zijn niet verzonnen maar hebben de mensen om me heen meegemaakt en of door ons gezin beleefd in de afgelopen jaren. Mensen die mijn boeken en ook mij persoonlijk kennen weten dat ik romannetjes zie als een werkelijk slecht tijdverdrijf, geschreven en gelezen door mensen die zich vervelen. Door de vele contacten ben ik in zoveel situaties terecht gekomen dat ik een gehele encyclopedie kan vullen alleen door over dit eiland te schrijven. Daarom zal ik ook blijven registreren en langzaam maar zeker elk verhaal wat ik me nog herinner of hoor weer opschrijven. Of je er wat aan hebt weet ik niet en eerlijk gezegd maakt dat mij niet zoveel uit omdat ik meen en ook zo voel, dat het eens vastgelegd moet worden. Hoe jij het dan beleeft, voelt of ziet laat ik aan

jouw fantasie en gevoel over. Het is niet aan mij dit boek te schrijven op een manier zoals de conservatieve uitgever het graag zou willen hebben. Nee, ik schrijf zoals ik wil. Met een vleugje Brabants en een vleugje eigen humor die kennelijk in de vele jaren op dit eiland nog steeds niet gewaardeerd wordt. Maar als een goed eigenwijs, eigenzinnig en koppig persoon heb ik daar geen problemen mee. Al het schrijven doe ik vanuit mijn hart en ziel en of je me nu bombardeert als een zweverig typetje of als een verjaarde hippie, aan dat alles heb ik ook geen boodschap. Mooi zijn de reacties van de mensen die mijn werk begrijpen maar belangrijker nog, aanvoelen. Gevoel wat bij vele mensen verdwenen is en waar de hedendaagse eilandbewoner sterk aan tekort heeft.

Toch blijft dit eiland draaien en blijft het eiland elke dag een gespreksstof voor vele mensen in en rond de wereld. Toch mooi dat een enkel klein eiland zoveel kan omzeilen, negeren en werkelijk veranderen op deze aardkloot. Ja, aardkloot want ook daar gaan we het over hebben, namelijk zo zien de eilandbewoners overal deze vorm in.

Aardkloot

We hadden het al even over cultuur en er is zeer veel te schrijven over dit onderwerp. Toch is het zo dat vele geschiedschrijvers en ‘cultuur’ figuren menen vele dingen te moeten vervalsen en zelfs er een verhaal van moeten maken. Het is in en in triest als je ziet hoe mensen bezig zijn met de vele vervalsingen maar ook de vele verhaaltjes die de wereld worden ingestuurd en waar absoluut niets van klopt. Ik ga hier niet die verhaaltjes aanhalen wat onze geschiedschrijvers voor belangrijk zien of zelfs zo een draai aan moeten geven dat de grootste oplichters, slavenhandelaren maar ook rovers nu gebombardeerd worden tot helden. Ik laat dat aan anderen over om dat weer allemaal recht te trekken en ben ik niet diegene die daarvoor is aangewezen. Ik ga hier alleen aanhalen wat de werkelijke cultuur is van dit eiland en wat de werkelijke gedachtegang is van de vele mensen.

De vele verhaaltjes die ik en met mij andere mensen meemaken worden hier gewoon in deze boekjes beschreven en kunnen later ook niet meer vervalst worden. Vervalsing, waaraan vele mensen zich nu schuldig maken puur uit eigen belang en ook om een centje mee te pikken uit de algemene cultuurkas.

Aardkloot noemde ik dit stuk, puur omdat er op deze rots aardig wat mannen lopen die dan toch wel vreemde gedachten op na houden, buiten dat een man meerdere vrouwen moet hebben. Daar is nog wel overheen te komen. Niet dat ik graag vele vrouwen om me heen zou willen hebben. Nee spaar me, een vrouw is genoeg en ik ben blij deze ene vrouw om me heen te hebben.

Maar de Antilliaanse man heeft er een ander zienswijze op na gehouden. Een zienswijze dat werkelijk de cultuur is die hier heerst. Als een goede man moet je dus meerdere vrouwen hebben. Je gaat met ze naar bed en dan laat je ze aan hun lot over. Je hebt immers niet genoeg geld

om je harem plus een compleet weeshuis aan kinderen te onderhouden! Geen probleem, als man mag je, je pleziertje hebben en dan laat je de vrouw met de bagage!

Daarnaast is het belangrijk dat je zeer goed domino kunt spelen. Wat nu goed domino spelen inhoudt ben ik nooit achter gekomen! Er zit werkelijk niets intelligents in het aan elkaar leggen van blokjes met puntjes. Maar daar zal ik nog eens op terugkomen in een later stuk.

Naast de vrouwen en domino missen we nog een speler. De alcohol! Ja, want die mag niet ontbreken in het geheel. Als we het loon binnen hebben, gaan we naar de snack en gaan we ons lekker leplazarus bezatten. Zuipen totdat we er werkelijk bij neervallen. Makkelijk want dan weet je niet meer dat je een weeshuis aan kinderen hebt en een harem aan vrouwen die allemaal wachten op de goede sint die weer thuis kan komen! Zelf hebben we aardig wat van deze kinderen in huis gehad omdat ze geen thuis meer hadden of dat ook ma even van deze aardkloot verdwenen was. Kinderen, stuk voor stuk niet om gevraagd en niet gepland maar ja, een ongelukje zit in een klein hoekje of beter gezegd in de broek van een van die vaders.

Als je aan deze kinderen vraagt wie hun vader is, weten ze niet dat er een vader aan te pas is gekomen met het bestaan van hun leven. Ook weten ze niet bij wie ze horen en waarom ze nu alleen staan. Nee, deze kinderen zijn werkelijk de kinderen van de rekening en waar een Antilliaanse manlief o zo trots op is dat hij er zoveel van verwekt heeft. Als je dan tegen zo'n bezopen gast vertelt dat de konijnen meer kindjes maken dan hij, heb je mot aan de snack. Waarom snap ik niet, want ik kan deze 'cultuur vaders' die werkelijk staan voor de pure Antilliaanse vader, niet anders beschrijven dan een stel konijnen dat op deze aardkloot leven.

Toch is het vreemd dat onze geschiedschrijvers dit alsmaar omzeilen en niet weten hoe ze het nog verder kunnen verbergen. Maar ga maar eens

de bevolkingsregisters af, ook van de landheren en hun knechten. Ga eens kijken hoe zeer hoogstaande families werkelijk de geschiedenis vervalst hebben omdat er geen link mag zijn van hun naam met die van een van de slaven. Toch zijn er vele hooggeplaatste namen opgedoken precies in de lijn van vele slaven. Zo is er op vele plaatsen op dit eiland aardig wat inteelt. Kan ook niet anders want vele generaties hebben hier werkelijk als konijnen geleefd en leven nog zo.

Nu nog komt het zeer regelmatig voor dat kinderen van pa in verwachting zijn. Snel opgevangen door een oma en verborgen gehouden voor de buitenwereld. Jonge meisjes waar pa zijn handen niet van af kon houden. Je zult verschieten als je die cijfers jaarlijks zou zien. Alleen zal niet één geschiedschrijver het daarover hebben. Het is pijnlijk te zien dat kinderen met kinderen lopen en niemand meer weet wie de vader is van die kinderen.

We hebben zelf eens een jongetje in huis gehad van wie we de moeder gingen opzoeken. We kwamen terecht in een klein huisje van oma waar moeder helemaal uitgedost rondliep omdat ze die avond weer uitging. Ze was nog net in de dertig en had al 9 kinderen gebaard! Allemaal van verschillende mannen vertelde ze ons ook nog. Vol trots liet ze het 9de kind zien dat een baby was van enkele maanden. Wat er van die kinderen is terecht gekomen ga ik niet verder vertellen anders zou dit een te triest boekje worden. Maar ik denk nog heel veel aan de Antilliaanse konijnen die werkelijk dagelijks hun best doen om kinderen op deze aardkloot te smijten zonder verantwoordelijkheid en zonder enig gevoel.

Ik blijf me maar afvragen hoe ik me zou voelen als ik zo op de wereld ben gebracht. Bij deze vraag wil ik het laten maar ik hoop eens in een geschiedenisboek terug te kunnen vinden hoe de lokale bevolking werkelijk met elkaar omgaat op deze aardkloot.

Kaha di òrgel

Ieder mens dat ooit op Curaçao is geweest kent dit onding ‘kaha di òrgel’. Rette tet knetter pingel dingel en dan liefst een microfoon in dat kastje hangen en een grote versterker met geluidsboxen de lucht in knetteren. Nu weet ik dat je mij meteen als cultuurbarbaar zult bestempelen en iemand die de lokale oudheden niet waardeert. Kan allemaal zijn maar ik zal mijn versie toch even aan jou vertellen.

Als kunstenaar heb ik zeker in het begin van mijn carrière op dit eiland veel in het openbaar getreden. Daar hoorde bij dat ik vele exposities organiseerde maar ook bij vele cultuurfeesten aanwezig was op dit eiland. Ik werd nog wel eens gevraagd bij markten en andere feesten maar ook waren er regelmatig groepstentoonstellingen. Je weet dat je als kunstenaar een deel van de cultuur van het eiland bent en ook dat is allemaal prachtig. Toch was er altijd iets wat mij werkelijk stoorde en dan ook nog gezien werd als de cultuur van hier.

Ik ben al vanuit Nederland al niet zo’n groot orgelfan en dat komt puur omdat ik het (on)geluk heb dat ik een absoluut gehoor heb. Hoge en lage tonen moeten werkelijk goed op elkaar volgen en moeten volgens mij en mijn oren, harmonieus zijn. Zo kan ik bijvoorbeeld veel moderne muziek niet waarderen en zeker niet als die gasten ook nog eens hun mond opendoen. Want wat is muziek als het alleen om woorden gaat en je nauwelijks tonen hoort? Wat is muziek zonder muziek? Dus daarom ben ik een lastige vent als het op muziek aankomt. Nu ben ik veel gewend en ik kan me ook letterlijk aardig afsluiten als er tonen zijn die ik niet wil horen of muziek die me als oorlog in de oren klinkt. Maar goed, soms kom ik er niet onderuit als het gaat over afsluiten. Eén van mijn grootste vijanden in de muziek is een orgel en daarbij behoort ook ons oude ‘kaha di òrgel’-tje.

Een doos met wat toeters en bellen en er komt me toch een rottig geluid uit. Ik ben in cultuur al veel gewend want och wat doen toch veel simpele zielen hun best om een cultuur op te bouwen op dit eiland. Helaas is de werkelijke cultuur compleet anders dan zoals we het nu voorgeschoteld krijgen door onze overrijverige cultuur- en geschiedschrijvers. Mensen weten van gekkigheid niet wat ze moeten bedenken om maar anders te zijn dan die ‘mensen’ in Afrika en zeker anders dan die van Nederland. We doen er alles aan om maar anders te zijn en och, wat doen we toch lekker moeilijk.

Maar we dwalen af want we hebben het over onze koffiemolen die één van onze erfenissen is uit de oude cultuur. Ik heb meerdere malen het (on)geluk gehad dat deze goede man bijna in mijn ‘stand’ op de markt stond en dan werd ik op zo’n culturele middag de hele tijd bestookt met het rinkelen, bellen, trommelen, tuteren en dingdongen aan mijn oren. Het geluk was met me, dat ik dat meerdere malen mocht meemaken. Na zo’n middag was ik dan algeheel doof wanneer ik ‘s avonds moe thuiskwam. Niet moe van het werken maar moe van die blikkenherrie om me heen de hele middag. Kennelijk maakte die koekentrommel nog niet genoeg herrie en dan was er altijd nog wel een wijsneus die er een microfoon liefst binnenin hing met de volume regelaar op tien! Zo verstond je niemand meer en kon je wel je cultuur praatje vergeten.

Maar we zijn er nog niet. Er was nog een andere kwelling want wat blijkt? In al die jaren dat die koekentrommel opgetreden heeft, zijn kennelijk alle kaarten versleten en kapot gegaan. De beste man speelde werkelijk de gehele middag maar twee kaarten af en wist dan nog net te doen of hij de nieuwste hit van deze tijd speelde! Je werd er werkelijk niet goed van dat je dan zo de hele middag alsmaar die twee melodietjes, als je het zo kunt noemen, aan moest horen.

Ik vond vroeger het al erg als een plaat bleef haken maar nu is er een koekentrommel die de godganselijke dag blijft haken! Mensen, als je me werkelijk snel weg wil hebben, kom dan met een ‘kaha di òrgel’. Ik had bij de vele aanvragen om bij culturele manifestaties te gaan staan een belangrijke vraag. Staat er ook een ‘kaha di òrgel’? De rest laat ik aan jou over wat mijn antwoord zou zijn geweest als zij JA hadden gezegd!

Het donkere licht van aqualectra

Aqualectra, je raakt er niet over uit gepraat. Het is zogenaamd een semi-overheid bedrijf maar je kunt er niet onderuit dat het meer is dan alleen dat. Alle tekenen gaan naar een bedrijf wat stug en ongeorganiseerd is. Hoe ik daarbij kom zal een volgend verhaal zeker een bevestiging op geven, mocht je nog niet overtuigd zijn na al die wekelijkse stroomuitval- len die we mogen beleven. Is het niet een schakelprogramma omdat ze dan een capaciteit tekort hebben, dan is het wel onderhoud en is het dat niet, dan is het een storing. En zo is dan het cirkel rond en zitten we met drie dik betaalde directeuren die we niet of nauwelijks zien of van horen zonder stroom! Of we horen alleen van hen als er weer meer betaald moet worden voor water en electra. Prijsverlagingen zijn nauwelijks een optie bij hen en dat merkten we toen de olie zo laag was dat het onderhand gehalveerd was en dat zij oooo zo stil waren. Maar goed, dit is een gezellig boekje en ik wil je niet opscheppen met de vele perikelen die er op dit eiland zijn of afspelen.

Het was weer eens zo ver, weer geen stroom. Beter gezegd, we hadden half stroom! Half, zul je denken. Hoe dat zo? Wij krijgen drie lijnen binnen in elk huis, als je tenminste een airco wilt hebben draaien. Elke lijn is 110 volt en die gaat naar je schakelkast toe. Vandaag was het weer eens wat anders en van de drie lijnen werkte er maar één. Dat wil dan zeggen dat er delen in je huis geen stroom hebben. Ik, als goede burger, bel meteen het alarmnummer. In gesprek, kan gebeuren, al zou je haast

denken dat je toch meer lijnen hebt als water en electra bedrijf. Maar we leven op een eiland en soms na vele jaren vergeet ik dat nog wel eens. Weer proberen, weer in gesprek! En na zo'n 5 minuten bleek dat er duidelijk iets mis was. Ik belde twee andere nummers. Die waren afgesloten en zo belandde ik bij het centrale nummer. 'Goede middag met Baselmans, weet u iets van de stroomuitval op Banda'bou?' Stil was het en na een minuutje kwam er reactie. Ik zal u doorverbinden. Mooi zo, de telefoon ging weer rinkelen en er werd niet opgenomen. Lijn werd afgebroken. Weer bellen en weer dezelfde vraag gesteld. Toen kreeg ik als antwoord: 'Ik zal u met storingen doorverbinden.' Weer stil en warempel kwam er een jongedame aan de telefoon. 'Goede middag, kunt u me vertellen of er problemen zijn in of rond Dokterstuin?' Even stil en kreeg ik als antwoord: 'Wel, op Barber'bou zijn we bezig.' Waarop ik zei: 'O, daarom heb ik dus maar één fase.' Het was weer stil en ze begon me vragen te stellen.

'Waar woont u?' Antwoord: 'Dokterstuin.'

'Heeft u airco?' Antwoord: 'Ja maar die werkt nu niet.'

'O, heeft u één schakelkast?' 'Ja', was mijn antwoord.

'Aardlek?' 'Ja', was mijn antwoord.

'Hoeveel schakelaars?' 'Denk zo'n 10', gaf ik als antwoord.

Maar ik begon ongeduldig te worden en vertelde deze lieve dame dat ik op de hoofdleiding had gemeten en dat ik van de drie fase maar één had! Stil was het en er kwam weer een vraag. 'Heeft u drie fase?', was haar vraag. 'Ja', antwoordde ik, 'zoals elk huis op Curaçao dat airco heeft mevrouw.' Stil was het en ik dacht dat ze een hartverlamming had gekregen of dat ze dacht dat ze misschien een miljonair aan de lijn had met wel drie fase! Maar er kwam weer geluid uit de hoorn. 'Meneer, staan alle schakelaars aan?' 'Ik denk het wel mevrouw', was mijn antwoord 'maar uw schakelaars staan niet allemaal aan want ik mis twee fase.' Het werd weer stil. 'Wat is uw telefoonnummer?' Ik blij want nu komt het, ze gaan komen dacht ik. Ik gaf netjes mijn huis- en portable nummer en ik kreeg van haar de verzekering dat ze het ging uitzoeken wat er gaande was en ze zou me terugbellen.

Je raadt het al, geen telefoontje en ik belde na een uur weer op via de centrale want het alarmnummer werkte nog steeds niet. Kreeg een andere dame aan de telefoon. ‘O ja het alarmnummer is kapot’, was haar antwoord. ‘O das gemakkelijk’, vertelde ik haar ‘en hoe kan ik dan een melding van storing doorgeven?’ ‘O, via de centrale’, was haar antwoord. ‘Maar die sluit wel na 5 uur!’ O, dat is gemakkelijk na 5 uur geen storingen meer svp, is het motto. Maar goed, ik werd weer doorverbonden en kreeg weer een andere dame. Ja, bij aqualectra zit een heel harem en het zijn allemaal lichten. Ik weer mijn verhaal afdraaien van mijn 1 fase in plaats van 3 en kreeg ik te horen dat ze langs zouden komen. Ik legde de haak neer en jawel hoor, ze kwamen niet langs! Bij het neerleggen van de telefoon kwam de stroom weer terug. Ik dacht, ze bellen wel, ik ga weer niet het hele rijtje af om dat door te geven. En ja hoor, de meldingen die ik gemaakt heb waren om half 1 en half 2 ‘s middags en verschiet niet, om 8 uur ‘s avonds werd ik gebeld hoe het met de storing was!

Kijk, dat noem ik nog eens service, als de nood aan de man komt dan laten we de vrouw het opknappen en die weet dan nog niet wat drie fase is laat staan een melding op te nemen. Met al die astronomische bedragen die we moeten betalen voor zowel water als electra, mogen we niet verwachten dat er service is. Service is een vies woord en het is ook nog eens ver te zoeken bij een bedrijf als aqualectra.

Curaçaose gemakken en ongemakken

- Je werkt die dag hard in de tuin, je bent bezweet en zit onder het stof. Je bent aan een heerlijke douche toe en verheug je op dat plens water over je heen. Je kleedt je uit, loopt naar de douche en gaat pontificaal eronder staan, draait de kraan open en dan.... geen water!

- Curaçaose betekenis van een flair. Je weet wel zo'n rood bolletje wat je uit een alarmpistool schiet. Je laatste levenslijn mocht je in nood zijn op open zee! In het begin belde ik de kustwacht toen ik deze zag maar zij wisten van niets! Later bleek, na veel meer gezien te hebben, dat het van een van onze drugsbaronnen op dit gedeelte van het eiland is die zijn klanten laat weten dat er die dag geen levering is!

- Als vooruitstrevend eiland hebben we ook onze banken. Nu weten we dat bij de banken de meest arrogante mensen zijn want wie betaalt bepaalt. Deze keer waren de rollen omgedraaid want wij betaalden en de bank leverde niet. Voor de zoveelste keer werkten de pasjes niet bij het tanken en alsmaar was het die computer die fouten maakte! Toen ik er melding van maakte in de lokale kranten kreeg ik een zeer verontwaardigde bankdirecteur aan de lijn. Zij gaan er alles aan doen om het probleem te verhelpen. Jip, 4 maanden verder, nog steeds hetzelfde en ik belde die bewuste man weer op. Kennelijk viel hij onder zijn bureau omdat ik de service wel erg slecht vond en ik mijn geld terug wilde hebben van mijn pasjes! Het probleem werd in een zeer korte tijd verholpen, want, kom geen geld terugvragen bij een bank!

- Na een zware dag vol lichamelijke arbeid en kleine huishoudelijke problemen snak je naar je bed. Even lekker afspoelen en dan plof, op je bed. Je pakt de afstandsbediening en drukt op 'aan' en dan was het stil.... de stroom is weggevallen.

- Het is weer een van die momenten dat je toch naar een overheidskantoor moet. Je weet wel, die gebouwen met de lange rijen. Cultuur noem ik dat, want werkelijk in de onderontwikkelde gebieden op deze aarde is het inherent dat er lange rijen staan als teken van onkunde in het organiseren. Na lang gestaan te hebben en eindelijk aan de beurt te zijn valt het loket dicht. 'Closed' stond er op het bordje en kreeg ik te horen 'Kom morgen maar terug.'

- De techniek staat niet stil maar gaat op dit eiland ook niet werkelijk vooruit. We mogen blij zijn dat de dingen het blijven doen. Je hebt je best gedaan om je website weer helemaal 'up to date' te maken en dan moet je het gaan uploaden op de server aan de andere kant van de oceaan. Alles is klaar en je drukt op 'send'. Wat gebeurt er...niets! Want de ADSL is weer uitgevallen.

- Je hebt een boek geschreven en je bestelt meteen een proefexemplaar. Dat moet zo want je moet kijken of de drukker alles goed heeft gedaan. Na 3 weken zou dat ding in de bus moeten vallen maar helaas! Na 4 weken geen boek, 5 weken nog niets! Einde zesde week een kennisgeving in de bus dat je het boek kunt ophalen. Wat blijkt? De douane heeft het kennelijk even geleend en drie weken vastgehouden om te lezen!

De kracht van de lokale bevolking

Over dit onderwerp raak ik werkelijk niet uitgepraat. Ik heb al een compleet boek besteed over de oudjes in onze omgeving met al hun wijsheden. Maar ook onder de jongere generatie weten velen met de situaties om te gaan die momenteel in de huidige maatschappij spelen. In de hoek waar mijn vrouw en ik wonen, staan we werkelijk verbaasd hoe de mensen om ons heen met zo weinig zoveel plezier kunnen hebben.

Enkele huizen terug hebben we een man zitten die nog op de ouderwetse manier houtskool maakt. Het is een heel ritueel en hij neemt zijn werk echt serieus. Helemaal in trans stapelt hij de stukken hout op, die hij met zijn oud wagentje overal gaat verzamelen. Ze worden allemaal in een zelfde lengte gezaagd en in een rij gelegd, afgedekt met wat oude zinkplaten en dan de fik erin. Na enkele dagen kan ik mijn jute zak met een label 'buurman' ophalen en kan ik zelf vuurtje gaan stoken op onze BBQ.

Maar er zijn ook van die avonden dat er vanuit die hoek heftige gesprekken te horen zijn. Nee, geen ruzie maar gewoon elkaars standpunt luidruchtig kenbaar maken. Het mooie is dat dan één van de vrouwen, die daar ook zit, zo kan lachen dat wij ooit zelf in de lach schieten. Deze vrouw heeft de gave dat ze iedereen aan het lachen krijgt met haar zeer hartelijk en luidruchtig gelach!

Ook zijn er wel eens verderop feestjes, want als goede Curaçaoënaar moet er regelmatig een feestje zijn. Ik ken de feesten van de stad en daar werd ik letterlijk ooit uit mijn bed getrild, zo hard stond de muziek aan! Nou, hier is dat anders. Het feest begint vroeg en de muziek is op een aangename sterkte. Heerlijke lokale muziek waar ook wij dan van genieten. Dan loopt het tegen half tien en de muziek gaat zachter en rond 10 uur gaat iedereen weg, zijn eigen huis opzoeken. Feest is afgelopen en morgen is het weer om 4 uur op!

Zo zijn er nog zeer veel voorbeelden aan te halen waarom er van deze mensen een speciale kracht uitgaat. Mensen die elkaar respecteren. Niet op rang of stand, nee, omdat ze mens zijn! Daarnaast staan we voor elkaar klaar. Laatst werden we in paniek uit ons bed gehaald. Twee honden vermoord en de buurman in paniek. Hebben gelijk actie ondernomen en deden wat er moest gebeuren in zo'n geval. We lopen elkaars vloer niet plat en we spelen ook geen komedie naar elkaar toe. Nee, we maken een praatje en zijn er als het nodig is.

Even wachten, de kleine van de burens beneden loopt huilend op straat, even daar naar toe. Okay, ben ik weer. Dat kind werd wakker en zocht haar moeder die ook even in de zevende hemel was! Even paniek maar weer opgelost, moeder en kind maken het goed.

En zo beste mensen helpen we elkaar als mensen en zijn we zeker op een zeer speciale plaats beland hier. Een plaats waar vele geweldige mensen wonen en waar je weet dat het leven ook anders kan zijn.

Help, mijn wagen verzuipt

Ja, een noodkreet die ik laatst meemaakte op de weg. Nee, niet onze wagen want die is een echte dikke vette Toyota die ook over het water kan rijden. Dit was een snelle Amerikaan die bestuurd werd door een of andere snelle jongen die even de weg in zijn leven kwijt was.

Zo dacht ik op dat moment maar het verhaal was iets anders. Deze jongeman vond dat het leven lang genoeg had geduurd en hij besloot een luxe einde aan zijn leven te maken. Met een noodgang was hij met zijn snelle bak de noordkant afgereden en zo met wagen en al in de ruwe zee verdwenen. Dat is niets nieuws want de noordkant heeft al deze reputatie. Het schijnt goed te werken en eer ze jou vinden is je leven al lang beëindigd en ben je al weer met een ander bezig!

Toen ik daar reed zag ik wat volk staan en ging ik ook kijken. Normaal ga je naar de noordkant voor de rust en niet om daar mensen te ontmoeten. Er stonden wat ‘experts’ te kijken en de wagen werd na veel vijven en zessen uit het water getrokken. Ja, het was hem gelukt, die jongen was voor eeuwig op vakantie! Zijn tijd zit erop en hij heeft op zijn manier een einde aan gegeven. Nu denk je dat mensen om mensen geven en ik was me werkelijk aan het afvragen hoe een mens tot zo’n daad kan komen. Ik merkte wel, met mijn sensoren open, dat hier wat meer gaande was dan een simpel einde. Ondertussen dat ik zo aan het wegtrekken was in het oude leven van deze jongen, viel me verschillende omstanders op. Ze hadden het druk en waren bezorgd. Nee, niet om die jongen en het leven wat verdwenen was. Het ging om die mooie snelle Amerikaan die zo in puin was, bekrast en kapot. Zonde dat zo’n wagen naar zijn moeder is en zonde dat hij niet meer te maken is.

Toen ben ik maar gegaan want ik ging bijna over mijn nek over al dat materialistisch gezwam. Eén ding was wel duidelijk, een mensenleven betekent minder dan het leven van een wagen!

Dagbladen of roddelbladen

Ik heb me al aardig over de lokale dagbladen uitgelaten. Ik ben de tel kwijt hoeveel we er werkelijk hebben. Het is een plaag en de een na de ander komt en gaat. Toch zijn er ook nog aardig wat die zich in stand weten te houden.

Nu heb ik altijd gedacht dat een dagblad iets was waar je het laatste nieuws objectief en goed uitgezocht kunt lezen. Het was eens de bedoeling geweest dat de mensen geïnformeerd werden door een blaadje. Je wist dan wat er zo speelde en je raakte zo ook meer verstrikt in de perikelen van de maatschappij.

Maar de dagbladen zijn veranderd en steeds meer betrap je hen erop dat ze leugens publiceren en dat ze op sommige momenten werkelijk aan het opjennen zijn. Buiten dat lijkt het erop dat de informatie via een theekransje van wat gepensioneerde tantes komt! Nieuws is ver te zoeken.

Daarnaast zou een krant een voorbeeld moeten zijn in het schrijven en er werd op school wel eens gezegd dat je de krant regelmatig moest lezen om zo de talen beter te leren beheersen. Ik raad je dat tegenwoordig werkelijk af. Mijn vrouw toentertijd, was hoofd der school en heeft voor de aardigheid een pagina van de Amigoe gecorrigeerd. Ze was het werkelijk beu dat deze krant zo slecht was geworden. Je zult het niet geloven, op één pagina stonden over de 285 schrijffouten en een groot aantal vormfouten! Eén pagina van een krant. Ze vouwde deze pagina op en bracht hem naar de directie van toen, die wel schrok maar kennelijk nog steeds niet veel van geleerd heeft. De fouten bleven en de smoes dat er weinig tijd is om alles te corrigeren was altijd het antwoord! Nu vraag je, je af waar we naar toe gaan. Met de andere lokale kranten was het niet veel beter en ook zij maken een werkelijk potje van de taal.

Een krant die een voorbeeldfunctie behoort te hebben is werkelijk afgedaald naar een roddelblad! Nieuws is niet meer betrouwbaar en veelal zijn het persoonlijke aanvallen naar elkaar toe. Doch, buiten dat is het ergste nog steeds dat een dagblad niet meer staat voor de zuivere taal en objectieve berichtgeving!

Geld, tijd en macht hebben op dit eiland ook de pers in hun ban. Persvrijheid en meningsuiting, laat me niet lachen, laten we het dan maar houden op onkunde!

Geen feest, dan verzinnen we er wel een

We feestten ons wat af. Ik weet het, waarom zouden wij mensen het toch houden op een saai leven? Waarom genieten we niet van het leven? Nu is het woord ‘genieten’ op verschillende manieren te interpreteren en dat zien we duidelijk op dit eiland.

Ik geniet als we samen heerlijk door onze knoek lopen en de vele dieren zien eten, spelen en weghuppelen. De vele vogels, konijntjes, leguanen en het ander gespuis dat ons laat zien dat de natuur werkelijk mooi is.

Een andere soort genieten is wanneer hij weer een slag geslagen heeft of een ander weer wat geld afhandig heeft gemaakt. Allemaal ten koste van een ander! Hij geniet dan van zijn daad en heeft dan zo zijn goede dag.

Weer een andere soort genieten is als de kleinkinderen komen en dat ze samen een ijsco kunnen kopen van hun pensioen geld. Even samen zijn met de jeugd die nog niet helemaal bedorven is.

Nog een andere vorm van genieten is als hij met zijn ‘byside’ een ‘koei’ binnenrijdt om zo zijn lading te lossen en weer voor het nageslacht op dit eiland zorgt!

En zo zijn er mensen die genieten van elk feest wat er maar op dit eiland gehouden wordt! Mensen die werkelijk als nomaden rondtrekken en van de ene in de andere feeststemming verzeild raken om zo hun plezier te hebben. Of is het iets meer? Want, heb je niet gezien dat deze mensen juist zo eenzaam zijn? Mensen die dagelijks andere mensen nodig hebben om zo hun eigen lief en leed te verdoezelen. Mensen die werkelijk dagelijks bezopen zijn omdat anders de bittere werkelijkheid naar boven komt! Mensen die werkelijk zoekende zijn naar een punt van rust maar

die niet gevonden krijgen in de herrie en de alcohol die er elke avond geschonken wordt!

En dan... dan komt die tijd dat de ware gevonden wordt en zijn de feesten niet meer belangrijk en lopen ze rond met hun kinderen te kijken naar... hé, daar loopt een konijntje!

Onze gelovige boontjes

Over het geloof wil ik niet te veel loslaten. De aandachtige lezer weet onderhand wel welk geloof ik hanteer en dat is zeker niet wat op dit eiland gehanteerd wordt. Ik ga het ook niet hebben over gewassen of over de groente, zoals boontjes! Nee, ik wil even onze heilige figuren eruit trekken die o zo heilig zijn dat ze menen dat ze God zijn! In de politiek hebben we er veel van rondlopen en velen weten niet hoe ze achter de bisschop aan moeten hobbelen om maar een plaatsje in de hemel te krijgen! Onze bisschop die roomser is dan de paus en werkelijk over lijken gaat als het om geld gaat. Vele voorbeelden zijn er en helaas durft niet één gelovige deze man aan de kaak te stellen want hij is wel van de kerk.

De RK staat hier letterlijk voor geld en bankrekeningen. Op dit eiland hebben ze vele bezittingen en mensen worden op straat gezet als het hen uitkomt. Ook is het diezelfde bisschop die zich overal in de politiek mee wil bemoeien want als goedheilig man heeft hij dat recht, meent hij.

Ik heb al eerder in een van mijn boeken aangehaald dat de bisschop eerst eens zijn eigen zaakjes in orde moet hebben. Hij moet de kinderverkrachters, hoerenlopers en ook de homo's onder zich eens tot orde roepen en als fatsoenlijk gelovig mens hen op hun taken wijzen! Nu bent u op dit moment misschien even van je stoel gevallen maar ik heb zelf aardig wat meegemaakt met deze heilige mensen. En uit gesprekken van ex-gelovige

priesters en paters, blijkt dat het hier werkelijk een ongelovig zootje is waar helaas niemand iets tegen durft te doen. Bijna niemand want laatst is er nog een goedheilig man vermoord aangetroffen in zijn eigen kerk. Diezelfde man die mij ook eens een oneerbiedig voorstel deed en daarna afdroop toen ik zei dat ik niet van zijn zaken gediend was!

Ik zal nu niet verder gaan, maar als ik al die gelovigen vooraan in de kerk zie zitten hoop ik niet dat ze net zo ongelovig zijn als de bisschop en zijn kornuiten!

Geld, seks en gokken

Van het geloof naar deze drie woorden is maar een kleine stap! Ja werkelijk, geloof mij nu maar want ook deze woorden hebben veel met het geloof te maken op deze Antillen.

- Geld wat verzameld wordt door de kerken.
- Seks wat door vele pastoors en priesters als normaal wordt gezien (mevrouw pastoor hoorde ik laatst)!
- Gokken, doen ze al jaren want ze gokken erop dat ze niet gepakt worden onder de paraplu van een geloof en mensen die werkelijk nog in een god geloven!

Nu laat ik het geloof maar met rust want ik wil daarover niet verder in details treden in een luchtig boekje als dit.

Wel is het zo dat geld, seks en gokken enkele pijlers zijn van deze gemeenschap. Velen doen alles voor geld. Oma's met 'bolitas' om hun kleinzoon te redden! Seks is de gedachte van velen hier die menen dat elk kind toch weer een extra inkomen betekent! Gokken wordt er dagelijks veel gedaan en wordt zelfs nog gepromoot door onze eigen bestuurders.

Wetten worden daar niet nageleefd en vele casino's draaien nog steeds illegaal met illegaal geïmporteerde en gemanipuleerde machines. Ook meent elk hotel een casino te moeten hebben want dat brengt geld in het laatje! Ja, geld wel en laatje ook, maar niet voor ons, burgers! Casino's worden hier werkelijk gebruikt om grote sommen geld te laten verdwijnen. Vele hotelketens kunnen zo het geld wegsluizen en is dat op die manier veilig gesteld voor andere doeleinden. Welke laat ik even aan uw fantasie over.

Het gokken is werkelijk een verslaving onder onze mensen en als je dan denkt dat onze bestuurders iets daar tegen gaan doen, heb je het mis. Nee, ze gaan het promoten en in elk nieuwsbericht praten ze wel weer over 'number' en de gewonnen prijzen! De grote gokbazen kopen werkelijk alle tijd op, wat geen wonder is omdat ze geld over hebben! Het is niet te controleren, domweg omdat er geen controle mag zijn! Ook dat wordt allemaal angstvallig beschermd door onze hooggeplaatste dames en heren! Ze weten van niets, komen van nergens en slapen heerlijk door op hun aircostoelen!

Seks is een geval apart. Buiten de vele legale en illegale bordelen zijn wij als eiland ook zeer actief op internet. Werkelijke wetgeving is er niet en bescherming van mensen is er ook niet. Moraal, dat weten ze niet wat dat betekent en alles wordt rechtgetrokken met geld. Ook dat geld wat drugs en wapens verzorgt! Maar het gaat verder. Kinderporno heeft al duidelijk zijn 'roots' hier op dit eiland en vele ongere figuren hebben wel een of ander hokje gehuurd in onze 'free zone'. Een zone die zo free is dat daar geen wetten en geen regels gelden. Steeds meer kanalen wijzen op die zones en als de internationale politiek begint te roeren of er is weer een lijn opgerold, dan lopen de lokale bestuurders te schreeuwen dat het inmenging is! Ja, inmengen in de geldbuidel die verdeeld kan worden onder deze mensen!

Het doet mij pijn dat dit eiland zo aan het verloederen is en dat geld, seks en gokken zo duidelijk de pijlers zijn van de economie op dit ogenblik. De inkomsten van deze takken liggen vele malen hoger dan de inkomens van hotels, toeristen en de ISLA!

Waarin kunnen we nog verder dalen?

Homo en lesbienne

Een groot hangijzer is hier wel als een man naar een man kijkt en een vrouw naar een vrouw! Wetten zijn oud en achterhaald en de wereld is al vele jaren vooruit gegaan terwijl wij op dit eiland stilstaan of achteruit hollen! Ook zo over het begrip homo en lesbienne.

Het is niet mannelijk als een man gelukkig is met een andere man en bij een vrouw die een andere vrouw liefheeft is werkelijk een draadje los! Oergedachten van een simpel wezen.

In de dierenwereld wordt ook niet zo nauw gekeken en zien we zeer regelmatig ware liefde bij dezelfde geslachten. Waarom zou dat niet ook bij ons zo zijn? Als ik Charles Darwin moet geloven komen we van de apen en ik kan je vertellen dat ik apen wel het eens samen hebben zien doen! (preuts geschreven). Maar we leven op een macho eiland en daar horen deze gedachten niet rond te zweven.

Vanuit Nederland ken ik al wat stelletjes die bij elkaar zijn en die werkelijk veel van elkaar houden. Ze gaan door dik en dun en zijn werkelijk daar voor elkaar! Daar gaat het leven om en daar zit ook de kern van het leven. Het houden van!

Deze mensen heb ik werkelijk bewonderd voor hun moed maar ook voor de manier van het leven zien. Niet dat ik me aangetrokken voel door een man maar je weet maar nooit. Deze mensen leefden werkelijk een leven en ze waren altijd gewoon werkzaam in de maatschappij. Momenteel hebben we een extreme groep en die moeten over de straten lopen schreeuwen dat ze verliefd zijn op hun eigen sekse en dan liefst geven ze nog een hele show weg. Lekker provocerend en schokkend want daar gaat het om. Nou, die groep valt onder de afdeling egotrippers en weten anders niet hoe in de publiciteit te komen als alleen maar aanstootgevende acties te ondernemen om zo te schoppen tegen alle gevestigde regels. Ze zijn werkelijk ziekelijk en ik heb ze ook wel eens gezegd dat hun homo of lesbische zijn, puur is om de aandacht en niet om de ware liefde voor eenzelfde geslacht.

Je ziet het ook, de twee verschillen tussen diegenen die van elkaar houden vanuit hun hart en ziel of die groep die de schreeuwers zijn en alleen bezig zijn met hun eigen ego! Jammer ervan is, dat de groep die ik ken en zeer goede tijden samen hebben gehad wel zo in diskrediet wordt gebracht en ook hun leven zuur wordt gemaakt. Velen die ik ken hadden vóór al die schokkende acties weinig of geen problemen en leefden werkelijk een goed leven. Nu is er een haat, een haat die ook op dit eiland steeds meer aanwakkert. Dat allemaal door die extreme groep die zo nodig hun ego en de mode moeten volgen.

Jammer en ik hoop werkelijk dat liefde zal overwinnen. Liefde is sterk en zal zeker zijn weg vinden. Als je werkelijk van elkaar houdt of het nu man, man is of vrouw, vrouw of man met een vrouw, liefde zal een weg vinden om bij elkaar te blijven en onvoorwaardelijk van elkaar te houden.

Veel liefde voor iedereen.

Brief laten tekenen op het bestuurskantoor

Goede middag, wanneer kan ik bij u langs komen om een brief te laten ondertekenen?

Een momentje heer. Piep piep. Ja hallo. Goede middag wanneer kan ik bij u langs komen om een brief te laten ondertekenen? Een brief? Wat voor een brief? Een brief die ik nodig heb als bewijs dat ik nog leef. O ja, wacht even. Ja, hallo wat is er? Goede middag wanneer kan ik bij u langs komen om een brief te laten ondertekenen? O, u heeft mij net ook al gehad, wacht even. Met Jansen. Goede middag meneer Jansen, wanneer kan ik bij u langs komen om een brief te laten ondertekenen? Een momentje er is iemand aan de andere lijn. Piep, tuut, knars. 5 minuten later ja, wat was er ook weer? Wanneer kan ik bij u langs kan komen om een brief te laten ondertekenen? O ja brief, ja wacht even. Weer enkele minuten later. Kan het over twee maanden donderdag 12 Augustus? Nee, meneer want de brief heb ik overmorgen nodig bij een andere afdeling op uw kantoor. Stilte aan de andere kant. De man kreeg kennelijk een hartaanval! Er kwam iemand anders aan de lijn. Goede middag, wanneer kan ik bij u langs komen om een brief te laten ondertekenen, herhaalde ik de vraag maar weer. Ja, u kunt nu langs komen! Dank u, met wie heb ik gesproken? Pats, boem, lijn valt weg.

Ben er maar naar toe gereden en had binnen 30 minuten een handtekening en als gift een stempel van de afdeling.

Wat willen we nog meer?

Beschermen. Is het zo

We hebben wereldwijd een CITES verdrag dat dieren moet beschermen tegen leed en uitsterven. Een verdrag wat vele landen al getekend hebben en zo goed mogelijk aan voldoen, al schort er hier en daar nog wel wat eens aan. Nu hebben wij als Antillen dat verdrag ook getekend maar daar is ook alles mee gezegd.

Er werd vrij snel na het ondertekenen vele uitzonderingen gemaakt want we zouden geen Antillen zijn als er weer niet eens wat anders was dan waar normaal de wetten en regels voor zijn. Slimme gasten hadden openingen gevonden om zo dolfijnen, gevangen uit het wild wat later bleek, toe te laten. Ook werden andere vernoemde dieren uit de lijst geschrapt! Omdat we als cultuur hebben dat leguanen eten goed is voor onze potentie! Zo mogen deze beesten wel gedood worden! Beschermde cactussen mogen wel gekapt worden (voor te eten) en schilpadden worden met de ogen dicht, wel geslacht! Buiten dat wordt met medeweten van desbetreffende instanties, vele tropisch vis nog wekelijks vervoerd naar het buitenland samen met koralen. Zodat we niet weten wat, wat is in de bakken!

Zo wordt het verdrag, wat dieren en planten moet beschermen van alle kanten omzeild. Dan denk je dat er een orgaan moet zijn die dat controleert? Ja, dat zijn onze bestuurders die zelf alle wetgevingen eigenhandig hebben veranderd. Mensen die zelf in de handel zitten, zijn ook de controleurs en hebben de internationale posten bezet om zo alle praktijken door leugens en bedrog te verdedigen. En zo verdwijnen vele vissen, zijn koralen aan het uitsterven, worden leguanen minder en de cactus zal ook een zeldzaamheid gaan worden! En op die manier worden land en zee steeds kaler.

CITES of niet, we weten wel een wetje er omheen te brouwen!

Eerlijk zaken doen

Ik was bezig met een appartement te bouwen en had wat lieden opgetrommeld om me te helpen. Er zijn dingen die je niet alleen kunt al ben je nog zo handig. Twee handen heb ik maar gekregen en die kunnen niet alles tegelijk tillen en verplaatsen!

Enkele jongens die goed hielpen en gewoon per dag betaald werden. Ja, ik heb een beetje ervaring in die richting! We schoten goed op totdat mijn cirkelzaag het begaf. Geen probleem, een van die jongens had er een in zijn wagen. Splinternieuw en nog in een doos. Wij gingen door met het werk en hij vroeg me terloops wat ik voor die zaag wilde geven. Ik had niks door en zei dat hij wel wat tientjes waard was. ‘Verkocht’, was zijn antwoord! Ik gaf hem enkele tientjes op het einde van de dag en besepte niet wat er gaande was. De volgende dag vroeg hij me of ik nog ander gereedschap nodig had? ‘Nee’, antwoordde ik ‘ ik heb alles en zou niet weten wat.’ Hij noemde van alles op en ik bleef maar nee zeggen. Het kwartje viel en ik vroeg hem hoe hij aan deze spullen kwam? ‘O, mijn vader werkt bij een doe het zelf zaak op de Gosieweg en ik verkoop dingen voor hem.’ ‘Onder de prijs?’ was mijn vraag. ‘Ja, dat kan omdat ik het dan voor de inkoopsprijs heb’, was zijn antwoord. ‘Een paar tientjes, is dat de inkoopsprijs?’ Hij was stil en ik gaf hem de zaag terug. Ik maakte hem duidelijk dat ik geen gestolen goed wilde hebben en dat hij kon gaan. Hij droop af en heb hem nooit meer gezien.

Enkele maanden later las ik in de krant dat een doe het zelf zaak in grote problemen was gekomen op de Gosieweg waar vele goederen gestolen waren. Geen wonder, want zelfs die inkoopsprijs zal zeker ook de winkel niet gehaald hebben!

Afspraak maken

Okay, vanmiddag om twee uur kunt u komen. Heerlijk om op afspraak te werken, dan sta je in ieder geval niet in een lange rij en hoef je niet zoveel tijd te verliezen. Ik moest een tekening afgeven bij een dokter die het besteld had en snel nodig had. Het was een geschenk voor zijn vrouw. Geen probleem, als service kom ik het wel brengen want ik ben altijd benieuwd naar de reactie van mijn klanten.

Kwart voor twee kwam ik aan. Ja, op tijd, zoals ik altijd op tijd ben. Ik zag vele mensen zitten in de wachtkamer, het was werkelijk uitverkoop! Ik liep naar de balie en vertelde dat ik iets te vroeg was maar dat ik een afspraak had met de dokter in verband met een tekening. ‘Ja, ja, dat weten we’, vertelde ze me vriendelijk. ‘Kunt u even plaats nemen?’ Ik ging even zitten en het werd 5 over twee, 10 over twee en ik liep weer naar de balie. ‘Wanneer kan ik doorlopen’, vroeg ik haar vriendelijk ‘de dokter is er toch?’ ‘Ja, dat klopt en als de patiënten vóór u weg zijn kunt u gaan!’ 12 man zaten er voor me en het begon mij te kriebelen. ‘Om twee uur had ik een afspraak’, herhaalde ik. ‘Ja dat klopt, deze mensen ook.’, was haar antwoord. Ik gaf de dame mijn visitekaartje met de mededeling dat de dokter zelf maar langs moest komen als hij de tekening nog wilde hebben. ‘De dokter doet geen huisbezoek’, was het antwoord! ‘Geef dit kaartje maar aan hem’, vroeg ik nogmaals en liep weg. Ze riep me terug want ik had een afspraak! ‘Ja, dat heb ik maar u komt hem niet na’, vertelde ik haar en ging naar huis!

Een uur later werd ik gebeld, de dokter van de afspraak. Sorry, het is misgelopen en bla, bla meer en of ik nogmaals kon komen? ‘Nee, heer dokter als u uw vrouw wilt verrassen vanavond zul je zelf moeten komen!’ Hij kwam kort daarna tijdens het spreekuur, want je weet een dokter kan altijd belangrijker zaken te doen hebben dan patiënten zien!

Nee, we drinken niet, we zuipen

Onze auto's lopen op benzine of diesel en wij mensen lopen op... alcohol! Als ze een gemiddelde zouden uitrekenen aan het aantal liters alcohol wat dagelijks verhandeld wordt en het aantal inwoners op dit eiland dan zouden we allemaal dagelijks straalbezopen zijn! Zijn we ook, want buiten de legale import is er een levendige handel in illegale import! Containers vol met ladingen worden doorgelaten als je maar genoeg in een enveloppe op de grond laat vallen. Chinezen, Portugezen en Venezolanen laten dagelijks vele flessen binnenkomen op dit eiland. Als je zou moeten geloven wat dat per bewoner is, dan zouden we allemaal in een bad vol met alcohol baden.

Onze mannen zijn erg dorstig en moeten werkelijk van snack naar snack rijden anders halen ze hun eindpunt niet! Een biertje daar, een whisky hier en een rum coke als toetje! En zo weten velen hun ellende te verdrinken en ook vergeten wie nu hun werkelijke vrouw is! Alcohol is ziekte nummer één hier op het eiland en samen met de drugs is het een ideale combinatie om al je ellende te vergeten. Maar het is ook gezellig want wat moet je nu in een nuchtere toestand thuis bij je vrouw met schreeuwende kinderen om je heen? Met daarnaast al het gezanik over geen geld en geen luxe. Daar word je toch niet goed van! Snappen ze dan niet dat het een hele toer is om dagelijks al die snacks af te lopen, al die bekers leeg te maken en ook al die aardige dames vriendelijk te woord staan? Die moeders snappen niets van de zeer grote problemen die wij mannen moeten zien te overleven en verwerken!

Daarom gaan we niet meteen naar huis want bij 'dushi' op de hoek is het veel gezelliger en zonder gezanik over alledaagse problemen!

Geef mij nog maar een neut, dan vergeet ik deze ellende ook!

Even geduld aub

Een ding is zeker, op dit eiland leer je geduld krijgen. Lukt het je niet om je daarin aan te passen dan lig je binnen de kortste keren zonder geduld in je bed, overspannen of met een hartaanval in ons ziekenhuisje! Geduld is wat je op dit eiland geleerd wordt of je nu wilt of niet! Zoals je later zult lezen, we leven in een rij. We weten dat alles ‘Mañan’ is en we weten ook dat als ze vandaag niet komen, ze morgen hoogstwaarschijnlijk ook niet komen en dat je dus opnieuw een afspraak moet maken! Blijven lachen is de beste medicijn al valt dat mij soms ook wel eens moeilijk. Je moet werkelijk leren geduld te krijgen en dat wil ik illustreren met een volgend voorval.

Op een gegeven moment had ik wat van mijn boeken besteld want wonderwel worden die dingen ook nog verkocht. Dus een order geplaatst en na twee dagen kreeg ik netjes van mijn uitgever te horen dat ze verzonden waren. Toch heerlijk dat het allemaal zo mooi geregeld is. Nu weet ik dat het niet zo makkelijk is om een pakketje op te laten sturen en het ook nog op dit eiland precies gedropt te krijgen. Er zijn wilde verhalen dat er piloten zijn die hun laadbak te snel opentrekken en dan verdwijnt je post in de eeuwige jachtvelden, honderden meters diep op de oceaانبodem!

Twee weken zou normaal zijn en dat stond voor om, via het verre Amerika, dit pakket te ontvangen thuis op ons eilandje. Dus wachten geblazen en zo wachten we op alle dingen die van verre landen moeten komen. 2 weken geen post, 3 weken geen post. Eens schrijven naar Amerika of het

wel werkelijk verstuurd is. Ja hoor, het nummer is dat, kreeg ik netjes als antwoord. Ik naar het postkantoor bellen. Wonder boven wonder hebben ze een klantenservice maar bedenk wel, het woord is misleidend! Klanten ja maar service, nee!

Ik legde mijn probleem uit en gaf haar het nummer. ‘Helaas meneer, dat is geen juist nummer!’, was het antwoord. Ik nogmaals mijn mail nalezen en was het toch het goede nummer wat ik voorgelezen had. Even voor alle zekerheid ook op de website gekeken en ook daar stond dat nummer. Onze dame bleef bij hoog en laag volhouden dat het nummer niet klopte. Nu ben ik zoals je weet, niet te stuiten en zeker niet door een dolgedraaide klantenservice van een posterijen en belde de directeur. De secretaresse was wel kennelijk één van de familie ‘service’ en ging op onderzoek uit als voorwerk, om het dan aan de directeur voor te leggen. Ik kreeg een telefoontje van haar dat de afdeling klantenservice niets met dat nummer kon beginnen, wat zij ook vreemd vond. Ik legde nogmaals uit dat het boeken waren en volgens het nummer al lang op hun afdeling moesten liggen! Helaas schoot ook dat niet op en ondertussen was ik al weer 9 dagen verder. De directeur ging er zich mee bemoeien omdat ik al een schadeclaim had ingediend. Enkele dagen was het zeer rustig en je weet het hè, je moet geduld hebben en plotsklaps lag er een kennisgeving-briefje in de bus! Vreemd, meneer de directeur gaat persoonlijk zoeken en het pakketje wordt gevonden! Buiten dat het pakketje na 6 weken terecht was bleek ook nog eens dat posterijen Amerika niet zo duidelijk weet waar Curaçao ligt en zo deze boeken maar naar Zweden had gestuurd! Och, aardig in de buurt en kennelijk heeft ook post Amerika nooit van Google Earth gehoord!!

Wat kan een wereld toch groot zijn en moet je veel geduld hebben!

Ons zo ziek huisje

Op ons eilandje zijn we één ziekenhuis rijk. Niet één maar wel drie hebben we er! Sta je even versted van hè? Nu is het een beetje anders dan wat je gewend bent in Europa want ziekenhuis nummer één is gekoppeld aan een geloof en is vlees uit den boze. En daar strooien ze met Gods woord net of dat mijn ziekte zal verhelpen!

Ziekenhuis nummer twee is van enkele specialisten die alles in geld zien. Lig je daar, dan ligt het aan de verzekering die je hebt hoe je geholpen wordt. Als particulier ben je koning, als svb/fzog kun je doorlooien en doorrijden naar ons nationale ziekenhuis! In deze kliniek, zoals zij zich noemen, begaan ze de ene fout naar de andere maar ingegrepen wordt er niet omdat een chirurg een heiligdom is. Ingrepen die misgaan en verdoezeld worden maar ook keihard tegen een patiënt zeggen dat ze vet en dik is en dat ze zeker geen 25 duizend gulden heeft om dat te verhelpen! Overigens dit tegen een patiënt die diabeet was, de nieren bijna niet meer functioneerden en twee dagen later overleed! Geld, geld en geld, is wat telt in dat gebouw.

Blijft dan onze nationale trots over. Het St. Elisabeth Hospitaal (Sehos). Dat gebouw staat er zolang als Curaçao bestaat en is nog nooit veranderd. Het is ouderwets en vuil. Je weet dat, als je als gezond mens daar komt te liggen, je een redelijke kans hebt met een ziekte uit te komen. Om werkelijk te herstellen is maar het beste om naar huis te gaan! Gaat het dan mis dan heb je pech gehad maar je hebt in ieder geval meer overlevingskans dan in dat gebouw.

- We hebben daar ook nog klassen. Eén, twee en drie.
- Drie is een zaal met half Curaçao bij elkaar, inclusief radio!
- Twee is een zaal van 4 en met een beetje geluk zijn daar ook zusters en eens per week verschijnt er een specialist!
- Eén is een aircokamer waar je werkelijk zonder enige aandacht luxe en rustig dood kunt gaan! Ja, want de verpleegsters moet je altijd gaan zoeken want de bel werkt NOOIT! Je betaalt een kapitaal en je mag blij zijn als ze jou niet vergeten met het eten geven. Als je daar komt te liggen is het zaak dat je partner of een verzorger ook daar komt te liggen om je te verzorgen. Aan specialisten is daar geen gebrek, op klasse één staat elke dag een leger van die gasten om je heen! Puur omdat ze driemaal het bedrag kunnen declareren vergeleken met andere afdelingen!

Over specialisten gesproken. Dat is een wereld apart. Er zijn er die gewoon niet komen opdagen, weg zijn voor weken maar ook die de patiënten laten verkommeren! Als er niet genoeg geld is heb je pech gehad en kun je naar huis. Heb je veel geld, o wat een interessant geval. Niet dat ze dan de oplossing weten want vele van de specialisten spreken noch Nederlands noch Papiamentu! Het zijn merendeels goedkope geïmporteerde gasten die een diploma gekocht hebben! Ja, er lopen aardig van die gasten rond die kennelijk nog niet weten dat mensen een verstand en botten hebben! Want zo gaan de zaken in Zuid Amerika, je koopt wat je wilt en je geeft je uit voor wat jij leuk vindt.

Vanaf vandaag ga ik me ook maar ‘dokter’ noemen want wie zal mij iets kunnen maken?

Halve wagen

Mijn vriend was al eentje op leeftijd en kreeg de oude van dagen uitkering. Hij was op die manier afgeschreven voor de maatschappij. Hij woonde bij iemand onder in een groot huis en daar had hij het werkelijk naar zijn zin. Gemakkelijk was hij niet omdat hij als oud politieagent van ieder familie iets wist en ook was hij de allesweter van dit eiland. Iedereen was bang van hem want hij had o zo veel mensen afgerammeld en zijn naam gonsde nog overal rond. Zo kon hij dus makkelijk dingen doen die anderen niet konden maken!

Er was al geruime tijd aardig wat wagens gestolen rondom in deze buurt. 'Maar mijn wagen laten ze wel staan want anders.... weten ze zo wie ik ben!' Zo schepte hij alsmaar op en we lieten hem maar in die waan want wie gaat nu tegen zo'n beruchte politieagent in?

Zijn wagen, een Mazda, stond dus 's nachts mooi buiten en mooi in het zicht waar hij woonde. Nu kun je een wagen in het zicht zetten maar als je, je ogen dicht hebt omdat je moet slapen heb je ook weinig aan een wagen in het zicht! Een logica die hem later duidelijk werd.

Op een morgen stapte hij naar buiten, want er moesten boodschappen gedaan worden. Hij liep de poort uit naar zijn wagen. Buiten bij de poort veranderde zijn gezicht al en aangekomen bij zijn deur van de wagen (uit het zicht) was zijn gezicht helemaal op onweer. We vroegen hem wat er gaande was en liepen naar hem toe. Eenmaal op de plaats aangekomen schoten we in de lach. Werkelijk, we kwamen niet bij. Zijn wagen die vanuit zijn appartement er zo beeldig uitzag, was voor de rest in zijn geheel gestript! Geen voorkant, geen achterkant en een zijkant minder! Alles was weggehaald en netjes gedemonteerd! Hij had werkelijk nog een wagen aan één zijde! Kokend van woede stond hij daar en wat nu? Hij als oud politieman, de schrik van Curaçao, stond daar bij een gestripte wagen!

Bij de garage was het snel duidelijk waarom die onderdelen gestolen waren. Zoals zo vaak bij Mazda waren er weer eens geen onderdelen te krijgen en hadden deze mensen ze gewoon even geleend van mijn vriend!

We hebben nog lang gelachen en hem nog regelmatig gevraagd welke Antillianen dan niet bang van hem waren? Die moesten het dan geweest zijn volgen ons! Hij heeft ons nooit een antwoord gegeven!

Tobsnelheid

We hebben gekken en gekken op het eiland. Van de ene houd ik en met de andere wil ik niets te maken hebben!

We hebben die groep gekken die werkelijk met een noodgang over dit eiland rijden. Meestal jonge jongens in snelle wagens die in blijven halen al moet jij de berm in gaan. Er zijn er ook gasten bij die van een tweebaansweg een driebaansweg maken en regelmatig gaat dat ook fout. Natuurlijk, want elke wagen heeft zo zijn afmeting en drie wagens naast elkaar op een weg van een breedte van twee wagens moet ergens fout gaan! Logisch en helemaal zelf bedacht in mijn kop die kennelijk meer heeft dan alleen blubber! Met die gekken wil ik dus niets te maken hebben! Gekken die andere mensen in gevaar brengen!

We hadden het nog over een andere groep gekken en eigenlijk zijn ze zo gek nog niet. Het zijn die gasten die in een wagentje over de weg hobbelen met een tobsnelheid van 20 km per uur. Radio aan, raam open en lekker kuieren over de weg. Nu geeft dat niets hier op de binnendoor weggetjes waar je ze ook regelmatig ziet hobbelen. Het gaat er meer om als deze figuren over de hoofdwegen gaan rijden, waar iedereen overheen moet om op tijd op een plaats te zijn of even snel een boodschap wil doen.

Onze wegen zijn werkelijk gatenkazen en er zijn nog maar weinig plaatsen waar je veilig kunt inhalen en dan stap je in je wagen om even.... Ja, even achter een wagen te gaan hangen die 20 rijdt.

Armpje buiten en maar stapvoets die lange weg af. Staat er een Curaçaose schoonheid langs de weg dan moet er even getoeterd worden en ‘dushi’ geroepen worden! En natuurlijk wordt zijn tobsnelheid dan ook aangepast want hij mag haar niet uit het oog verliezen! Na die ene kwam er weer een ander persoon opduiken en kennelijk was dat zijn allerbeste vriend! Ook daar werd naar getoeterd en ook even begroet.

Geduld, ja geduld leer je zo wel, maar soms zou ik willen dat ik een opgekrikte wagen had zoals je wel eens ziet bij de monstertrucks, want weer heb ik daardoor een afspraak gemist!

Mien, ben even een wagen kopen

Op dit eiland is er rijkdom en is er armoede. Tussenin zijn de armoedzaaiers of blaaskalken! Maar er is nog een ander ras en dat zijn die gasten die niet werken, alsmaar langs de straat hangen en behangen zijn met goud. Deze veelal jongeren zijn werkelijk een nieuw ras op dit eiland. Ze hangen maar rond en rijden in werkelijk de duurste wagens die je maar voor kunt stellen. Geen wonder want ze hebben geld te veel! Zoveel dat ze van die dagen hebben dat ze genoeg van hun super de luxe wagen hebben omdat ze geen zin hebben om hun kleedje te stofzuigen en de benzine bijna op is. Dan is het hoogste tijd dat er weer een andere wagen komt.

Eens zag ik een groot artikel in de lokaale kranten, speciaal aan deze gasten besteed. Waar vele wagentjes opgekrikt waren naar nitrowagens of alle toeters en bellen aan versleuteld om maar op te vallen. De ene schepte op dat hij 50.000 aan had versleuteld en bij de andere liep het zelfs tegen een ton! De journalist had wel gevraagd waar ze het geld vandaan haalden en dat was van hard werken! Ja hard werken langs de weg.

Zo komen deze gasten regelmatig bij de grote autodealers op dit eiland en zoeken de duurste wagen uit die in de showroom staat. Ze lopen met de verkoper mee en leggen zo die ton of zelfs meer, cash op de tafel neer! Ja, mijn portemonnaie is ook rijkelijk gevuld en hij staat bol van.... lucht! Maar deze jongens lopen met zeer grote bedragen rond. Let wel, allemaal eerlijk verdiend!!

In een gesprek met zo'n dealer vertelde hij mij dat hij het geld gewoon aannam omdat in het verleden bij aangiften doen, hem het leven zuur werd gemaakt. Dan gingen deze jongens ook nog naar andere garages en miste hij deze hoge bedragen. 'Aangeven bij de overheid of lokale politie heeft geen zin', vertelde hij me. Ze zitten er zelf allemaal in en je wilt niet weten welke zeer hoog geplaatste politici en andere figuren ook zo met cash aankomen.

De volgende keer ga ik ook met al mijn cash naar zo'n garage toe en dan smijt ik het op de tafel en zoek wat uit. Hopelijk dat ik dan een knipperlicht kan kopen en cash betalen hè!

Wie is rijk en wie is arm

Rijk en arm zijn hier werkelijk zeer ver uit elkaar gelegen. We hebben hier de superrijken die werkelijk kastelen zetten van eerlijk verdiend geld (zullen we maar aannemen) en de armen die net een dak boven hun hoofd hebben. Mensen die werkelijk elke cent om moeten draaien voordat ze het uitgeven om te kunnen eten.

De superrijken hebben vele decadente feesten en weten werkelijk niet wat ze van liederigheid nog moeten bedenken. Huizen met kranen van duizenden guldens en met alle toeters en bellen daaraan. Snelle wagens en als speeltje nog een jacht. Allemaal gelegen aan het water als het even kan. Mensen allemaal vol verveling en dagelijks maar gaan kijken wat ze nu nog meer kunnen kopen. Design dit, design dat! Nu weten we van velen hoe ze aan het geld komen en dat is dan ook begrijpelijk dat ze zich zo gedragen. Velen die hier met veel geschreeuw zich vestigen, hebben het echt niet verdiend met hard werken. Ook dat is al gebleken bij vele onderzoeken waar zelfs ‘pensionados’ waren die net 18 jaar waren! Er was een tijd dat je met veel geld nog meer geld kon maken omdat onze bestuurders vonden dat deze mensen het toch al zwaar hadden. Belastingvoordelen en vele lachertjes aan voordelen die wettelijk geschapen werden. Dat er veel geld rondhangt is wel duidelijk en ik vraag me dan ook af of de belastingdienst werkelijk wel eens doorheeft waar al dat geld vandaan komt. Een jongen, die niet werkt, in een grote sportwagen rondrijdt en dagelijks feesten afloopt, wijst maar op één ding.

Dan hebben we de lokale bevolking die met enkele honderden guldens rond moet komen per maand. In de winkels zijn voor hen dezelfde prijzen als voor die rijke sloebers. Er zijn geen armen- en rijkenwinkels en zo kopen de rijken zich ziek en zijn de armen ziek van geen eten hebben! Wat zou dat, wordt er bikkellhard gesteld. Moeten ze maar gaan werken, is een veel gehoorde uitspraak uit de rijke hoek, doen wij ook! Ja, ja, dan

is altijd mijn vraag, wat is jouw werk? Want ik weet dat er bij 95% dan geen eerlijk antwoord op komt. Werken hebben deze rijken werkelijk niet van gehoord en ze hebben hun werk door het weten omzeilen van wetten, regels en normen. Alles wat geld oplevert is voor hen belangrijk en mensen zijn niets meer dan gebruiksvoorwerpen. Mensen zijn er om voor hen het vuile werk te doen en zo lopen er zeer veel van deze wezens rond. Nee, ik noem ze geen mensen want dat zijn ze niet.

Dan de arme tak waar wel onderling begrip is en waar ze elkaar dagelijks helpen zonder dat er een dankjewel moet komen of grote stukken in de krant. Mensen die werkelijk iets met elkaar ophebben en van het leven nog een leven maken. Mensen die tevreden zijn met weinig en niet dagelijks op zoek zijn naar meer. Mensen die door dik en dun gaan, lief en leed delen met anderen. Dat is wat je niet veel tegenkomt bij die wezens van geld, macht en domineren.

Daarom stel ik u de vraag; Wie is nu hier werkelijk rijker?

Een drie op het rapport

In de vroegere jaren waren er allemaal cijfers op het rapport en zag je in één oogopslag of je kind het goed gedaan had dat semester of dat hij er een potje van had gemaakt. 5 was te laag en 6 was mager, maar viel nog in het toelaatbare. 10 konden we wel vergeten en 1 was makkelijk te halen! Zo wist elke ouder snel wat er dus gaande was in de tijd dat het gespuis niet op je lip zat!

De oudere bevolking is nog van de generatie waarbij velen maar enkele klassen van de lagere school hebben doorlopen. Meer zat er niet in. Zodra je kon werken moest er gewerkt worden en al op jonge leeftijd. Werken betekende geld en geld was leven! Deze zeer oude generatie was toch wel leergierig en waren trots als ze wat woordjes Nederlands kenden en zelf wat konden lezen. Zo konden ze enkele woordjes begrijpen en wisten zelf de rapporten van hun regiment kinderen te lezen.

Ze wisten ook dat een 1 heel slecht was en dat 5 slecht was en die 6 nog net kon. Op een gegeven moment kwam er eentje thuis met haar rapport, trots werd het aan pa overhandigd want ze had werkelijk haar best gedaan. Voor de hele familie was het een spannende tijd want ze wisten dat een onvoldoende de riem betekende, wat normaal was voor die tijd. Overleg en beleid was er niet in die dagen en daar was de harde hand en de riem voor die het regiment in gelid moest houden!

Die lieve meid stond bij pa met, voor haar, goede rapport. Maar pa werd kwaad. Een 3 riep hij! Maar.... Een drie, herhaalde hij wat is dat nou? Maar..., ze probeerde er tussen te komen. Een drie, je weet wat dat betekent! Ze barstte in tranen uit en weer probeerde ze het uit te leggen maar... Ondertussen had pa de riem al in de hand toen een oudere zoon tussenkwam en vroeg waarom ze de riem moest krijgen. Een drie, riep vader! Maar... begon die zoon, maar ...pa die drie is voor verzuim! Verzuim, wat is verzuim? Het is een drie, vervolgde pa. Pa, verzuim zijn de dagen dat ze ziek was, je weet wel, vorige maand! Pa stopte met zijn woede uitbarsting en was helemaal stil. Dus, het is geen slecht punt, vroeg hij. Nee Pa, ze heeft werkelijk een goed rapport, was het antwoord. Pa droop af, zuslief in tranen en broer haar sussen met de rest van de bups. Pa had zich even vergist.

Het waren moeilijke tijden en soms nog pijnlijke ook.

Een liftje

Als we de wagen pakken om inkopen te gaan doen, zien we wel mensen lopen langs de weg en dan denken we, och we geven hen een lift. Maakt geen bal uit en je hebt dan wat aanspraak.

Op een gegeven moment stapte een jonge gast in en vroeg ik, ‘Waar naar toe?’ ‘De bushalte in het dorp’ was het antwoord. Geen probleem en vervolgde de weg. ‘Waar ga je naar toe?’ ‘Naar de stad’, was het antwoord. ‘Kun je blijven zitten want ik ga ook die kant uit’, vertelde ik. We kletsten wat en een muziekje voor de stille tijden en zo waren we vrij snel in de stad. Vooraan in de stad aangekomen werd me verteld dat Otrabanda zijn eindstation zou zijn. Op een hoek van de straat, wat al buiten mijn wijk was waar ik moest zijn, stopte ik en vertelde dat de wegen ons hier zouden scheiden. Op dat moment kreeg ik te horen dat ik hier links, daar rechts en even rechtdoor moest gaan en dat die persoon dan op zijn bestemming was. Ik dacht dat ik al goed mijn best had gedaan maar kennelijk deze gast niet en herhaalde de weg nog eens, met nog een vervolg dat de busjes wel voor dat huis stopten. Ik maakte hem snel en kort duidelijk dat ik geen busje was en ook niet gediend was van deze manier van commanderen.

De deur ging open en kwaad stapte deze jonge gast uit. Ik had tot de deur moeten rijden en nu moest er nog gelopen worden ook! Och ja, je hebt van die mensen hè!

Even melden

932-3599

Druk op 1 voor Papiaments

Druk op 2 voor Engels

Druk op 3 voor Nederlands

1 gedrukt

Goede morgen:

Voor technische storingen druk op 1

Voor rekeningen 2

Voor ADSL 4

Voor kassa 5

Voor hoofdpijn 6

Voor weersbericht 7

1 gedrukt

Uw toestel werkt niet 1

Uw lijn doet het niet 2

U weet het niet 3

Kom zelf langs 4

1 gedrukt

Is het een grijs toestel 1

Is het een oranje toestel 2

Is het een zwart toestel 3

Ik ben kleurenblind 4

3 gedrukt

Heeft het toestel knopjes 1

Heeft het toestel regelaars 2

Heeft het toestel niets 3

1 gedrukt

Heeft u uw rekening betaald 1

Ben van plan te betalen 2

Nee, ik betaal niet 3

Als het minder heet is kom ik wel langs 4

2 gedrukt

Sorry, u moet eerst betalen. Goede dag!

Kijk dat is nu eens vooruitgang en waar een computer toch niet
allemaal goed voor is!

Discriminatie, hoe kom je daarbij

Al zeer veel jaren bestaat er geen discriminatie meer! Bij de wet is het verboden om mensen op kleur, afkomst of geloof te veroordelen of te benadelen. Mooie wetten maar dan vraag ik me af wat er dan allemaal nu om ons heen gebeurt.

Als je ziet hoe de burgers hier op Banda'bou benadeeld worden ten opzichte van de stadse pinguïns, dan vraag je, je af of er wel een wet is.

- Mensen die geen voorzieningen hebben omdat de bedrijven weigeren ze te aan te leggen.
- Mensen sterven omdat de bestuurders vertikken om wetten na te leven.
- Mensen die dagelijks pijn lijden omdat de instantie niet op komt dagen.
- Gezinnen die verwaarloosd zijn omdat er geen hulp geboden wordt omdat ze te ver buiten de stad wonen.
- Gezinnen die werkelijk met een minimum moeten rondkomen omdat er niemand hen wegwijs maakt in de wirwar van mogelijkheden, uitkeringen en fondsen.

We wonen werkelijk nog geen 20 minuten van de stad maar er is wel een groot verschil tussen de stadse armoede en de armoede op dit gedeelte van het eiland. Als in de tijd van nu, met al onze hightech nog steeds mensen zo gediscrimineerd en achtergesteld worden dan hoop ik dat vele stadse mensen eens mee gaan maken wat deze mensen moeten doorstaan. Nu wens ik werkelijk geen een mens het slechte maar deze mensen in de stad zijn werkelijk hardleers.

Menselijkheid is er niet en daarom zit ik vaak te huilen van onmacht op dit deel van dit eiland.

Geen feesten zonder domino

Feesten is volksvermaak nummer één. Als er geen feest is dan verzinnen we er wel een.

Bij een goed feest hoort veel drank, veel eten en natuurlijk ook het vrouwelijk schoon die je regelmatig bedient van het nodige vocht en eten.

Dat alles kan letterlijk gestolen worden als die dominostenen op het gammele tafeltje komen! De fles whisky wordt bij het tafeltje gezet en moeder de vrouw kan blijven lopen voor ijs. Vier stoelen worden aan alle zijde van de tafel gezet en de heren gaan met zeer ernstige gezichten zitten. De stenen worden geschoven over de tafel zodat niemand weet wie welke steen krijgt. Langzaam nemen de experts de stenen op en de gezichten worden werkelijk zeer ernstig gezet. Nog een slok uit het glas en de oorlog kan beginnen.

Dobbel 6 wordt meestal eerst gelegd of een andere steen door die persoon die dobbel 6 heeft. Zeer interessant en de volgende persoon moet dan ook even goed kijken of hij ook een blokje heeft met 6 puntjes! Jawel, hij heeft er een gevonden en die gooit hij dan met een rot klap op de tafel! Man wat kan zo'n enkel steentje toch een klere herrie maken! De stenen in de handen worden minder en op een of ander moment gaat er eentje staan en gaat als een gek met een steen aan de ene kant van de domino rij slaan en dan weer aan de ander kant. 'Dos kabes' schreeuwt hij hard!!! Die man is in alle staten en doet net of hij wereldkampioen steentjes leggen is geworden!!

Als beloning krijgt deze man en zijn tegenover zittende partner jawel, een lucifer! Kan ook een dopje zijn van een leeg bierflesje! Nu heb ik wel geweten dat in de slaventijd de mensen blij werden gemaakt met kraaltjes maar dat, dat nu nog in deze tijd volwassen mensen blij zijn met een lucifer of een bierdopje verbaasde me helemaal! Ik was al snel doppies gaan zoeken want die lagen in de tuin volop verspreid. En zo meende ik dat ik de morgen daarop mijn water en electra rekening te kunnen gaan betalen.

Het spel ging door en weer vlogen de stenen met veel lawaai en veel geschreeuw over de tafel. Nu heb ik altijd gedacht dat het dominospel inhield dat je de nummertjes van de stenen in een rij zou leggen. Ik deed dat altijd heel stil want ben niet zo lawaaiërig aangelegd. Wat blijkt, hoe harder je schreeuwt en hoe meer je kwaad bent op de stommiten van je partner, des te meer kans heb je dat je wint!

De fles whisky begon aardig op een laag niveau te komen en de heren hadden al aardig wat dopjes en lucifers verzameld. Het praten werd steeds luidruchtiger en de stenen werden als kanon kogels afgevuurd en kennelijk liep het spel op zijn einde. Bam, bots, knots en een vreugdedans! Eentje was de gelukkige met de vier puntjes op zijn steen en bleek daarmee de gehele wedstrijd gewonnen te hebben. De anderen hadden geen antwoord meer op de puntjes blokjes!

De tegenpartij was werkelijk aan het schreeuwen naar elkaar want hij moest laten weten dat hij nog een vier in zijn handen had en hoe had hij dan die steen moeten leggen. ‘Je wist toch dat ik deze stenen nog had?’ was het commentaar van een compleet dolgedraaide overbezopen tegenstander! Kwaad en werkelijk helemaal teleurgesteld liep hij weg. De winnaar pakte er nog een en de tafel werd verlaten. Het was tijd om te gaan eten en een nieuwe fles te gaan openen. De bodem was te zien en de buit was binnengehaald. Een handvol lucifers en dopjes! Deze trofee

werd kort daarna weggegooid omdat hij handen tekort had om de whisky en het eten vast te houden. Twee dingen die toch belangrijker waren dan die lucifers en dopjes!

Nu vraag ik me af. Je begaat bijna een moord voor wat doppies en lucifers. Je schreeuwt de hele buurt bij elkaar en ramt dat arme wankel tafeltje de godganselijk tijd! Je gaat met ruzie uit elkaar en loopt werkelijk op alcohol. Is dat nu een gezellig spelletje domino spelen?

Onze douane

In de goede oude tijd hadden we vriendelijke, nette en geweldige douanebeambte! Mensen die voor iedereen klaar staan en werkelijk vriendelijk zijn....

O wacht, dit is een oude reclame folder die ik nog heb! Even een verkeerd begin. Vergeet het vorige en we gaan nu naar de werkelijke douanebeambte hier op het eiland beschrijven. Je weet wel die hele gewichtige mensen in een bruin pakkie en heel veel strepen.

Het was weer eens zover dat er wat drukwerk was binnengekomen en dat was enkele jaren bijna een doodvonnis als er wat van dat spul door de douane moest. Er werden werkelijk containers tegengehouden als een pakje met wat drukwerk erbij gepakt was. Ze waren er o zo fel op want onze lokale drukkers waren zo goed dat ze bescherming nodig hadden anders zou iedereen schreeuwend weglopen van hen! Zo werd je dus verplicht om al het drukwerk hier op het eiland te laten doen, wat werkelijk een hele klus was omdat ze o zo ver terug in de tijd bezig waren. Weinig drukkers konden werkelijk drukken en meestal hadden ze het afgekeken bij de fraters die ook niet hun strepen gehaald hadden in het grafische vak. Drukken is werkelijk een kunst maar dat verloor je wel als je hier lokaal

je dingen laat maken. Nu is er wel wat verbetering in gekomen maar dan nog zijn de prijzen van vóór de oorlog, zo hoog!

Dus in het buitenland laten drukken scheelde veel maar je had volwaardig drukwerk! Mijn reclamewerk werd werkelijk lokaal vele malen verpest met de mededeling dat het aan mijn werk lag. Stuurde ik hetzelfde werk op naar een buitenlandse drukker dan kreeg ik hoogwaardig product terug met geweldige kleuren! Dat heb ik aangetoond bij economische zaken en douane die ook wel zagen dat er hier op het eiland niet die kwaliteit geleverd werd.

Met die gegevens kreeg ik een brief waarin stond dat ik drukwerk binnen mocht halen met een bepaald bedrag aan invoerrechten. Getekend door hoofd sociale zaken en douane.

Een gouden brief en ik moet zeggen bij twee beambte werkte die brief maar er zat op het postkantoor ook een goede mollige dame die werkelijk niet van haar stoel kwam. Ze zat daar meestal met wat chinees eten of van een andere keten voor haar en af en toe zette ze een stempel.

Ik had het geluk deze dame al eerder te treffen en merkte dat ik de rekening voor moest lezen! En vandaag was weer mijn 'Lucky day', ze zat weer achter een dikke vette hamburger! Mijn werk was binnengekomen en legde, zoals altijd, de brief samen met factuur voor haar neer om zo de stempel te krijgen zodat ik weg kon gaan met mijn spullen.

Mooi niet. 'Drukwerk mag niet binnenkomen!', riep ze uit volle borst, en dat waren me er een paar! Ik vertelde dat ik van haar hoofd een brief had en deze voor haar neergelegd, met de vrijwaring voor deze spullen! Niets mee te maken en ze maakte de spullen niet vrij. Ik kwaad want haar opperhoofd heeft verklaard dat het wel in orde is en zo werd het een welles/nietes verhaal. Om dit verhaal wat korter te maken, ik

belde het hoofd op die getekend had, hij wist nog wie ik was en vroeg me om de telefoon even aan haar te geven. De stempel werd gezet en ik kon verder gaan.

Later bleek dat deze vrouw een klein probleempje had en je zult het niet geloven; Ze kon niet zo goed lezen!! Jip, als je niet kunt lezen, denken en zelfstandig zijn, bij de douane moet je zijn!

In naam der Koningin

Even een officieel stuk en als goede burger moeten we Koningin toch ook eens noemen in een boek. Wie weet kom ik dan ook eens in aanmerking voor een lintje! Je moet zo af en toe ook haar eens door de haren wrijven want als alles goed is behoort zij ook tot het ras 'homo sapiens' en die willen allemaal wel eens gestreeld worden.

Maar goed, jammer genoeg weet de hele Koningin niet dat ze ook op de Antillen mensen heeft die voor haar geld komen inzamelen. Zo'n Koninklijk huis kost wel wat en daar moeten ook wij burgers in de Antillen voor opdraaien. Heb me werkelijk afgevraagd waarom zij niet hoeven te werken en wij voor alle kosten op moeten draaien. Gerechtigheid is dan ook ver te vinden en zo zie je maar als je net in het goede nest ter wereld komt, hoef je letterlijk niets te doen dan de hele dag maar op je lauweren te zitten.

In naam der Koningin, daar stond hij dan voor mijn deur met een brief in zijn hand die persoonlijk door de Koningin was geschreven! O, dus dat doet ze de hele dag! Brieven schrijven naar arme eerlijke burgers! Eindelijk had ik door waar een Koningin voor diende! De donkere man keek werkelijk zeer serieus, althans hij speelde een mooie komedie. Hij kan slecht zeggen; Hé makker, ik kom je bezittingen afpakken voor de Koningin!

De goede man keek naar de drie wagens die buiten stonden, net gewassen en glimmend in de zon en vroeg of ze van mij waren. Ik beaamde dat en ik had daar hard voor gewerkt. Hij liep door en in huis aangekomen begon hij verder te schrijven. Bankstel, TV, computers, radio, tekentafel, ijskast en zo werd onze hele inventaris gratis opgenomen. Het was het kennelijk een gratis service van de Koningin! Ik blij want dan wist ik eindelijk wat we allemaal bezaten. Op een gegeven moment, na enkele blaadjes verder geschreven te hebben ging de loopjongen van de Koningin naar de voordeur en mompelde zo van. ‘Ok meneer Jansen, u hoort wel van ons.’ Ik meteen de vraag stellen; ‘Meneer Jansen?’ ‘Ja’, bevestigde hij. ‘Mijn naam is Baselmans en wat is uw naam?’

Deze donkere man werd nog witter dan ik was. Hij stamelde van; ‘Bent u dan geen meneer Jansen?’ Ik bevestigde dat en vertelde dat twee bewoners geleden wel een Jansen hier gewoond had maar dat die al 15 jaar geleden waren vertrokken! Buiten dat hij terplekke een blanke werd, kromp hij ook helemaal ineen.

Toen was mijn geduld werkelijk op, ik weet drommels goed dat al mijn financiële zaken in orde zijn en dat een deurwaarder niet arrogant binnen kan komen en even mijn hele hebben en houden op kan gaan schrijven! Ook vertelde ik hem dat hij niet volgens de regels had gewerkt en dat hij eerst aan de poort mijn naam had moeten vragen en ook nog eens duidelijk had uit moeten zoeken wat van mijn vrouw is en wat van mij! Deze man kon zowat de klink van de deur niet vinden en ik had best zin om onder zijn Koninklijke kont te schoppen! Wel heb ik dit voorval doorgegeven en ik hoop dat hij nu in naam der Koningin de rododendrons aan het snoeien is op paleis Het Loo!

In naam der koningin! Man, je wordt er niet goed van.

Glaasje op, ik ben aan het werken

Ik kan toch maar niet laten om onze water en electra distributeur nog eens in het zonnetje te zetten. Deze mensen hebben het werkelijk verdiend en ik vind dan ook dat daar zeker meer over geschreven mag worden. Het hangt daar allemaal af of juist die dag die juiste mensen op die juiste plaatsen zitten. Ondertussen weet je ook dat zij het niet zo nauw nemen met hun klanten. Meldingen van storingen raken zoek of weten ze niet mee om te gaan en verder is het moeilijk om bij ernstige gevallen ze te bewegen en aan te sporen om in actie te komen.

Zo ook deze keer toen er een grote storing was rond ons huis. De bliksem was op de leiding geslagen en de vuurbollen gingen alle kanten op. Nu kan dat niet anders met al dat koper wat hier over de heuvels ligt en het zijn stuk voor stuk allemaal plaatsen waar de bliksem maar al te graag op inslaat. Zo waren we deze keer aan de beurt en we hadden weer eens geen stroom. Om 3 uur maakte ik melding en heb daarna nog 2 maal gebeld wat er gaat gebeuren. ‘Ze komen er aan’ was het antwoord en wij maar wachten.

Ondertussen werd het donker en weer eens bellen. Nee, ze zijn onderweg was weer het antwoord. Al wachtende op de goed sint, stopte er rond 10 uur een truck voor ons huis. En ja, het waren de goede heren van 3 uur met een schroevendraaier en een zaklantaarn. Ik liet hen binnen maar eentje durfde niet binnen te komen want hij zag 50 meter verderop een hond. Onze honden zaten allemaal veilig achter een afrastering en ze konden niet komen op deze plaats als wij dat niet willen. Maar die man was doodsbenauwd. Ik verzekerde hem dat er niets kon gebeuren en zijn collega stelde hem ook gerust. Eindelijk binnen, liepen ze naar de hoofdkast waar de zekeringen zitten van Aquallectra. Die behoort achter zegels te zitten maar zo nauw kijken ze hier nu ook niet en zijn zegels kennelijk een moeilijke zaak. Ze openden de kast en draaiden er drie nieuwe stoppen in en jawel hoor, we hadden weer stroom. Maar nu komt het. Die bange

jongeman deed wel erg vreemd en wat bleek, toen ik dichterbij kwam bleek dat deze jongen zo bezopen was dat hij niet wist wat hij aan het doen was! Dat verklaarde ook zijn gedrag naar de honden toe en ook het zachtmoedige van een collega die ook meer op had dan enkel en alleen een glas water. Ik loodste hen naar buiten en ik vroeg of ze het erg druk hadden. Ze bevestigden dat en lieten mij hun werkstaat zien waar wel 3 adressen opstonden waaronder ook die van ons. Ik wenste hen sterkte met hun nachtdienst en ben wel benieuwd of ze nog ooit die andere twee adressen gehaald hebben. Ze leken me niet meer in staat om nog de weg naar huis te vinden.

Als je dan op een later tijdstip melding maakt van twee bezopen elektriciens die nachtdienst hebben maar aan een bar hangen en pas 7 uren na de melding eens komen, staan deze mensen ook niet verbaasd. Klaarblijkelijk hebben deze monteurs zo'n stressjob dat ze eerst enkele uren moeten drinken voordat ze het werk aankunnen!

Het is dus zaak een eigen generator te hebben en als het even kan wat extra stoppen, mocht daar eentje van kapot gaan in de toekomst. Met Aqualetra maak je werkelijk de vreemdste dingen mee maar één ding, het moet daar wel een gezellige boel zijn!

Immigratie of wanprestatie

Komen we op de organisatie die werkelijk geen organisatie is, laat staan een werkende afdeling van ons eiland. Als je mensen wilt zien zitten in een afgeleefd gebouw, dan moet je naar de immigratiedienst gaan en dan naar de afdeling waar de politie zit. Een klein hokje waar je met heel veel geluk met enkele mensen binnen kunt komen en bij pech in een lange rij buiten in de zon moet blijven staan. Buitenlanders zoals Chinezen, Haïtianen en Dominicanen moeten daar eerst een stempel halen van de politie willen ze verder aanvraag kunnen indienen in het oude postkantoor verderop.

Het ergste is dat je als buitenlander werkelijk als een stuk vuil behandeld wordt omdat je zeker bij deze mensen niet welkom bent. Je maakt het ze moeilijk en ze moeten te hard en te veel werken met te weinig mensen. Al de vele jaren is de immigratie een mensonterende bedoeling en het is werkelijk uit de tijd dat mensen niet gewoon als mensen worden behandeld! Je bent een land en je weet dat vele mensen proberen er beter van te worden. Dat ze van alles proberen is ook niets nieuws maar dan nog zou het niets abnormaals zijn dat er in ieder geval opgeleid personeel is en voldoende personeel om de mensen dan op een menselijke manier af te handelen. Immigratie is wanprestatie daar komen ze helemaal niet onderuit.

Vergunning, welke vergunning

Als elke buitenlander, wat daar ook onder verstaan wordt, is verplicht om een verblijfsvergunning aan te vragen en als hij nog eens wil werken, wat overigens gemakkelijk is om te blijven leven, moet hij ook nog een werkvergunning aanvragen. Och, je moet toch de ambtenaren aan het werk houden anders hebben ze echt niets te doen. Daarnaast is het ook een leuke hobby om buitenlandertjes te pesten! Kennelijk een van de grootste hobby's van dit overheidsapparaat. Buiten dat immigratie nog een zeer uit de tijd gelegen opzet is, hebben deze mensen anno 2009 ook nooit gehoord van automatisering! Alles werkt nog letterlijk met stempeltjes, stukjes papier en zo ook met de nodige rompslomp.

Laatst hoorde ik weer een verhaal in mijn naaste omgeving wat gebeurd was bij deze beruchte instantie. Berucht omdat werkelijk deze mensen menen God te zijn en zo mensen werkelijk van het een naar het ander sturen. Het is een vast gegeven dat binnen de overheid vele goden aanwezig zijn maar dat die ook onderling zich wel eens als rivalen gedragen is opmerkelijk! En zo kan er een gevecht zijn tussen twee van de vele goden die we rijk zijn.

Deze man had bij aankomst meteen alle papieren in orde gemaakt om zijn verblijf hier te regelen. Hij wilde hier blijven wonen en was ook hij genoodzaakt om meteen een vuurdoop mee te maken in de manier van handelen en afhandelen van medeburgers.

Aangekomen in het vooroorlogse gebouw wat ook dient als postkantoor, overigens wel makkelijk als je een postzegel nodig hebt, sta je zoals bij alle overheidskantoren in een lange rij voor de diverse loketten. Na alle papieren afgeleverd te hebben mocht hij na enkele weken terugkomen om te kijken hoever het ermee stond. Na enkele weken kreeg hij, na weer lang in de rij te hebben gestaan, te horen dat de papieren nog niet terug waren

en het wat langer ging duren. Enkele weken later, na in die rij gestaan te hebben, weer hetzelfde verhaal maar een van de vriendelijke dames vond het ook wel vreemd en ging het bestuurskantoor opbellen. ‘Papieren, welke papieren? We weten van niets maar stuur de man maar deze kant op’. Hij naar het bestuurskantoor waar zijn naam nergens voorkwam! Daar sta je dan, weken verder, al je papieren ingeleverd, aardig wat rijtjes afgehandeld en dan krijg je te horen dat alles weg is! Gelukkig had deze goede man kopieën gemaakt en kreeg van een van de medewerkers die het ook een vreemde zaak vond, de mogelijkheid alles opnieuw in te vullen. ‘We zetten er spoed achter, kunt u even teruggaan naar immigratie en laat dit even tekenen?’ Hij terug en gelukkig trof hij daar dezelfde medewerker die meteen alles liet tekenen. Zo kon deze man met zijn hele handel weer terug naar het bestuurskantoor. Daar aangekomen werd alles in ontvangst genomen en kreeg hij te horen dat hij volgende week bij immigratie zijn papieren op kon halen. Weer een week verder en ondertussen stond zijn inboedel maar te wachten om afgeleverd te worden. Wachten tot de volgende week, die eindelijk aanbrak. Hij, weer op het ergste voorbereid, hup naar immigratie, want wie weet was alles weer zoek. Weer trof hij die vriendelijke dame die vol trots vertelde dat alle papieren binnen waren en hij toegelaten was op dit eiland!

Wel heel wat weken later dan eigenlijk had gemoeten en met meer betalen aan opslag, was hij toch een van de gelukkigen die het nog snel heeft kunnen regelen.

Immigratie, een plaats waar je niet te veel moet komen. Dat is zeker. En zo maar blijven hopen dat ook daar eens de computer zijn intrede gaat doen en alle informatie met een druk op de knop opgeroepen kan worden en niet meer gaat met een burger als bode om een stempeltje hier en een stempeltje daar te halen voor het logge en zeer stugge, niet al te efficiënt werkende organisatie.

Foutje, nee hoor

Als gehoorzaam burger heb ik zelden een bekeuring gehad. Misschien heb ik meer geluk dan een ander of misschien is mijn rijstijl zo in stijl dat de politie geen aanmerking er op heeft! Maar goed, eens moest het er van komen al was het wel voor mij op een plaats waar ik niet kon zeggen dat het correct was.

Op waaigat is een groot parkeerterrein en ik was daar al omgedraaid om mijn wagen weg te zetten. Nu heb ik niet altijd begrepen waarom ik al die hendeltjes aan het stuur heb zitten en zo ben ik er wel achter gekomen dat eentje de kiezelstenen van mijn glas schraapt en de andere het laat lijken dat ik bij donker toch met een zaklantaarn rijd! Maar, er zijn meer lampjes en die knipperen als ik die aanzet! Dat lijkt me niet zo goed voor het lampje! Daarom gebruik ik dat hendeltje maar zelden want anders moet ik weer een nieuwe wagen kopen als die lampjes kapot gaan!

Ook die dag had ik mijn knipperlicht, zo heet overigens dat ding, niet gebruikt! Met mij zijn er best veel mensen die kennelijk het nut van die lampjes niet inzien en dus ook niet gebruiken. Wat schetst mijn verbazing, op het parkeerterrein staat een piepjong, net boven zijn broek uitkomende politie-agentje. Ik vond het zo zielig, dat één net uit het ei gekomen meteen al aan het werk moest gaan! Personeelstekort zal wel de reden zijn.

De zieligheid ging snel over toen hij mij stopte en vertelde dat ik mijn richtingaanwijzer niet had gebruikt. 'O ja' vroeg ik hem 'moet dat dan op een parkeerplaats?' 'Ja', was het antwoord 'want ook dit is openbare weg!' O, dat was iets nieuws voor mij en ik hield maar wijselijk mijn mond want wat kun je nou inbrengen bij zo'n net uit een ei gekomen jongeling, helemaal in shock van al die aardse wezens in wagens en meteen bonnen uit moeten schrijven! Ik kreeg een bekeuring en moest hem mijn

rijbewijs geven. Het duurde nog wel even en ben ondertussen maar een kop koffie gaan halen, pasteitje eten en eindelijk na een lang weekeinde had deze jongen mijn bekeuring klaar. Ik nam die aan en mijn rijbewijs en parkeerde mijn auto in een vak want al die tijd stond hij in de weg waar wagens net omheen konden.

Thuis aangekomen legde ik de bon op de grote hoop van rekeningen totdat mijn vrouw vroeg wat het was. ‘O, een bekeuring’ vertelde ik haar. Ze nam hem uit het vakje en begon hartelijk te lachen. ‘Hoezo?’ vroeg ik haar ‘Heb je gezien hoe je heet’ vertelde ze me. Ik keek en schoot ook in de lach. Verder gelezen en het werd een complete komedie want deze wereldburger had het gepresteerd om 24 fouten te maken in het overschrijven van mijn rijbewijs!

Dagen later zijn we naar het bureau gegaan want je denkt dat zo iets niet mag en kan. Een van die opperhoofden, zoals ik ze maar noem, keek met een strak gezicht en het viel haar niet werkelijk op wat er fout was! Bij een opper- opperhoofd (te zien aan alle sterren en strepen) bleek wel dat er wat foutjes waren maar dat ik de bekeuring wel moest betalen. Ik liet de bekeuring liggen op zijn bureau en liep weg. Ik liet hem weten mij maar op te halen als er een cel vrij is! Tot de dag van vandaag hebben ze me nooit gevonden of waren er geen cellen vrij, zeer waarschijnlijk had hij ook het adres verkeerd geschreven en zo ook die naam die nog steeds bedacht moest worden!

Even een uittreksel halen

Dit is een voorval wat ik mee gemaakt heb toen ons gemeentehuis nog in een oud pand zat op Scharloo. Een oud landhuis waar alles opgeslagen was en waar je werkelijk alles moest doen wat met bevolking te maken had. 'Kranchi' heet het in de volksmond en het is nu gevestigd in Otrabanda. Een verademing als je nu daar bent maar toen een nachtmerrie of beter gezegd een daghengst om daar iets geregeld te krijgen!

Op een dag moest ik een uittreksel halen voor een of andere akte die ik op moest laten maken. Ik ben er altijd dan als de kippen bij en zorg dat ik vroeg op de plaats ben waar ik mijn papiertje moet halen. Aangekomen bij het oude pand, rond half zeven, (acht uur behoort het open te gaan) zag ik dat er die dag meerdere mensen waren die een papiertje nodig hadden! Een lange rij en die rij had nog verschillende aftakkingen. Ik vroeg aan de portier waar ik moest staan voor een uittreksel van mijn gegevens. Deze rij was de juiste en ik stond heerlijk buiten in de open lucht te wachten op 8 uur, om zo na het verwerken van mijn vroege voorgangers het papiertje te krijgen. Half 10 was ik aan de beurt en kreeg ik een briefje in mijn hand gedrukt met de mededeling dat ik nu naar loket 5 moest! Deze dame was er alleen om te kijken of mijn kop wel die van John Baselmans was! Loket 5 en mijn uittreksel dan. Ja, die zou ik daar krijgen! Ik, helemaal in de put, ging vol goede moed en tegenzin in rij 5 staan. Ik had geluk en het ging wonderbaarlijk snel. Iets voor 12 uur was ik de gelukkige eigenaar van een briefje met een stempel! Overheid en rijen zijn twee vrienden die niet te scheiden zijn.

Keuring op afstand

Ik ben gezond maar eens in de twee jaar moeten ook de wagens gekeurd worden. Ja, kennelijk kunnen die ook een longontsteking oplopen of misschien wel blind worden en zo niet meer weten waar ze rijden.

De keuring van een wagen is werkelijk een slepende gebeurtenis en je wordt echt helemaal simpel van de vele rijen waar je in moet gaan staan om in een paar minuten de stempel 'goedgekeurd' te krijgen. Zelfs splinternieuwe wagens moeten gekeurd worden, alsof de fabriek je een wagen levert zonder motor en zonder remmen! Alleen al bij die gedachten gaan mijn haren alweer recht overeind staan. Maar regel is regel en je zult en moet je vriend elke twee jaar open en bloot op een openbare plaats tentoonstellen. Richtingaanwijzer links, richtingaanwijzer rechts, remlichten, grote lichten, stadslichten. En als klap op de vuurpijl even toeteren en zo is je wagen weer voor twee jaar goedgekeurd! Wel, voor dit geintje sta je doorgaans in drie rijen wat bij elkaar je een hele morgen kost!

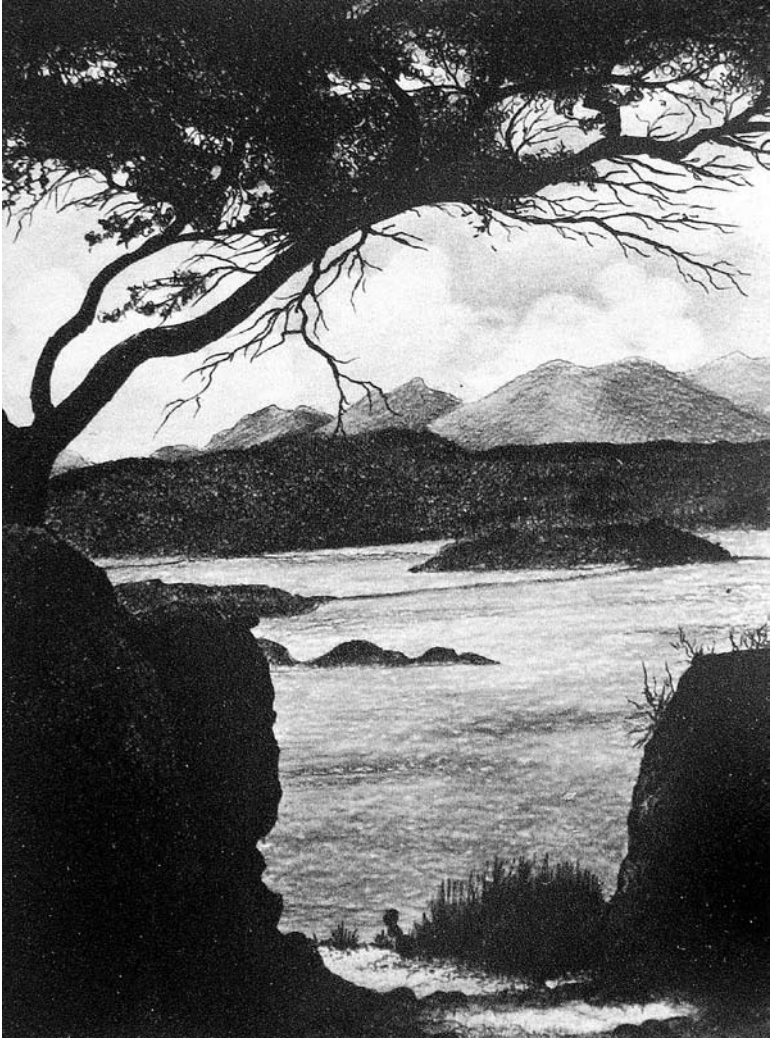
Maar dit eiland is niet dit eiland als er geen oplossingen zouden zijn. Je gaat naar een snack waar iemand voor je klaar staat en weet dat je komt. Je rijdt naar die man toe en je geeft hem al je autopapieren. Hij loopt om je wagen heen en vraagt je 25 gulden extra om de zaken af te handelen. Je gaat een pilsje drinken met hem en dan gaat hij even weg. Je ziet hem met zijn wagen naar het keuringslokaal rijden en na een halfuurtje komt hij terug met de nieuwe kaart en al je papieren! Je wagen is netjes gekeurd voor twee jaar terwijl je wagen en jezelf lekker aan een pilsje zitten!! O nee mijn wagen niet, die is pas gestopt met alcohol innemen!

Gezondheidsverklaring

Ik weet dat ik zo gezond ben als een vis maar kennelijk geloven anderen niet dat ik niets mankeer. Er zijn van die momenten dat je een gezondheidsverklaring moet inleveren, bijvoorbeeld als je, je rijbewijs wilt verlengen. Mensen die werkelijk bezig zijn met natuur en energieën hebben echt geen papiertje nodig die je trouwens ook nog eens makkelijk kunt vervalsen. Maar goed kennelijk hebben weinig mensen deze aangeboren gave en zijn ze afhankelijk van papiertjes.

Dus ik naar mijn huisarts, die ik al lang niet gezien had want deze man heeft aan mij een slechte patiënt. Ik ben niet ziek en zou niet weten wat ik bij hem moet doen. Is er wat, dan weet ik dat zelf op te lossen of anders helpt moeder natuur mij. Dus ik maar eens die goede man bezoeken. Ik vertelde aan de zuster dat ik voor een gezondheidsverklaring kwam die meteen keek of mijn 'bandendruk' goed was. Ze schreef het op een klein briefje en ik werd ook gemeten in welke tonnage ik viel! Ik moest even wachten toen ik een vreselijk geluid hoorde. Een geluid wat kennelijk niet kwam van een van de zieke patiënten in de kamer maar van een bel die zijn langste tijd werkelijk gehad had. Binnengekomen moest ik enkele meters verder gaan staan, anders kon de dokter niet goed zien dat ik werkelijk twee ogen had. Ja, soms zie je op afstand beter dan dichtbij of was het misschien de knoflook die ik gegeten had die middag?

Eén oog moest ik dichthouden want ik moest een spoedcursus rovertje doornemen. Kreeg ik verdorie met mijn ene oog ook nog wat te lezen. Ik ratelde de hele kaart af en ik kreeg te horen dat ik hem zeker van buiten kende! Toen mijn andere oog en wonderwel een andere kaart. Of was het een contract dat ik moest tekenen want het stond vol kleine lettertjes. Geen probleem ook dat contract las ik op en ik mocht na de vermoeide handelingen even zitten. Hij keek me aan en ik hem en even dacht ik dat ik een aanzoek kreeg. Wat bleek, hij kon werkelijk niet geloven dat ik

nog leefde! Hij krabbelde wat op een papiertje en mocht ik een bedrag afrekenen. Jawel hoor, ook deze man had met eigen ogen gezien dat ik gezond was!

Toch heerlijk dat er mensen zijn die met wat geld verklaren, dat je helemaal gezond bent. Hij blij, ik blij en de instantie blij dat ik dat papiertje heb gekregen en zo zijn we toch ‘one big happy family’!

Nieuwjaar op hoog niveau

Het was weer tegen Nieuwjaar en dat is voor mij de tijd dat ik werkelijk baal van het menselijk ras. Eerst dat overdreven gedoe met Kerst en dan krijgen we het feest omdat het jaar geëindigd is en toch weer wonderwel start, alleen met een ander nummer. Wat is er nu allemaal bijzonders aan dat de dagen doorlopen? Misschien moeten we elke dag wel zo uitbundig vieren als de avond invalt en wanneer de eerste zonnestralen op je bed schijnen! Wat is het toch dat mensen zo aan nummers gehecht zijn en werkelijk menen dat er weer iets nieuws begint? Elke dag, als de zon opkomt is er weer nieuw leven. Elke dag is dat start een nieuwe start en elke dag dat de vogels fluiten moeten wij blij zijn dat we ze mogen horen!

Die poespas, wat puur commercie is, is niet meer dan mensen weer in die sfeer brengen dat ze hun geld over de balk gooien! Klappertje hier, klappertje daar, extra eten en nieuwe kleren. Daarnaast nieuwe voornemens en weer allemaal goede bedoelingen. De minuut dat op 2 januari een belastingaanslag in de brievenbus belandt, zijn al deze voornemens verdwenen en zijn alle voelsprietten weer uitgezet op oorlog!

Afgelopen jaar had mijn vrouw een idee wat me wel aansprak. We leven vlak tegen een heuvel aan en zelf zitten we op een kleinere broer

gebroederlijk samen, hoog over alles uit te kijken. We konden wel eens de berg opgaan met oudejaarsnacht om zo te zien hoe belachelijk de mensen in de stad tekeer zouden gaan. We blijven niet wakker voor deze onzin en gaan gewoon altijd op tijd naar bed, ook zo die avond. We blijven niet op om oeh en ah te roepen en verder is er voor ons geen aanleiding om er een feest van te maken. En zo zijn we vroeg naar bed gegaan en hebben de wekker op 11 uur gezet. Dat ding weet werkelijk altijd de tijd en zal nooit eens een keer overslaan en daarom heb ik dus al jaren zelf geen wekker meer! Maar goed, mijn vrouw kan nog steeds geen afstand van dat ergerlijk kreng doen en zo ging hij dus ook mooi af op de ingestelde tijd.

Aankleden en wat warmes aandoen want op de berg weten we dat het zelfs overdag wel eens frisjes kan zijn en dat de wind werkelijk om je oren kan slaan. Goed voorbereid met twee zaklantaarns begonnen we ons pad te volgen wat we al lang geleden eens gemaakt hadden en altijd afliepen als we de wereld wilden ontvluchten. Er was weinig bewolking en de maan gaf ons al genoeg licht om het pad te zien zodat we niet konden verdwijnen in het struikgewas. Boven aangekomen werden we omhelsd door onze grote vriend, meneer de wind. Hij was o zo blij ons te zien en hij speelde werkelijk met ons van vreugde. We gingen zitten op onze plaatsen, dat wat rotsen zijn die we opgestapeld hebben en als stoelen functioneren. Stoelen uit het stententijdperk. We waren mooi op tijd en konden de oorlog al zien aankomen. In de verte zagen we de stad al oplichten en de harde knallen galmden door tot ons toe! Een ware oorlog en een ware hel was te zien. Alles was rood en kwam werkelijk onze kant uit. Het leek of Willemstad in de fik stond! We keken elkaar aan, zeiden niets en gaven elkaar een lekkere omhelzing. Hangend in elkaars armen zagen we hoe ziekelijke mensen miljoenen in vuur op lieten gaan terwijl de bevolking onder ons bij de berg lag te verkommeren van ellende, pijn en honger!

En dan maar zeggen dat we humaan moeten zijn en dat we onze naasten lief moeten hebben. Vanaf die dag was het mij duidelijk. Mensen zijn werkelijk egotrippers die alleen aan zichzelf denken en doelbewust oorlog spelen al is het met vuurwerk. Werkelijke naastenliefde heeft deze show niet en werkelijke menselijkheid is niet gebonden aan een nacht, dag of jaar!

Slaap zacht beste mensen, slaap zacht.

De snelle Nederlander

Is het je niet opgevallen, die nieuwe soort Nederlanders die met hun grote geld en zakelijke instincten zich hier op het eiland aan het vestigen zijn? Voel je niet wat er gaande is?

- Die snelle mensen, die even het eiland op poten komen zetten of alle cijfertjes op een rijtje komen zetten.
- Die mensen die hier kastelen bouwen, merendeels van gestolen belastinggeld vanuit Nederland en meestal ook nog een record open hebben in dat zelfde Nederland.
- Die snelle mensen die de ene zaak naar de andere opzetten en dan... plotsklaps verdwenen zijn.
- Ook die mensen die menen alsmaar te beleggen, gokken op projecten of anderen geld afhandig te maken.
- Die mensen zijn nu net die mensen die echt een loden deur voor hun hoofd hebben, het eiland verzieken en de lokale bevolking werkelijk afslachten.
- Die mensen duiken steeds meer op, op dit eiland en ik ga steeds meer de neiging krijgen om een bordje voor de deur te hangen met 'toegang verboden voor Nederlanders'.

Maar als goed denkend wezen, ik wil me geen mens noemen, blijf ik hopen dat ook eens dat virus weer zal verdwijnen. Helaas hebben we nog geen antidode uitgevonden maar ik kan je verzekeren, de lokale mensen hebben al een aardige manier gevonden om het deze mensen lastig te maken. Ook dat zal uitvoerig besproken worden en u zult lachen hoe simpel deze snelle mensen weer weg te krijgen zijn. De lokale eilandbewoner heeft werkelijk voor alles een oplossing. Je zult versteld staan hoe zij 'high tech' apparaten weten te omzeilen, uit te schakelen of zelfs te laten verdwijnen. Het is simpel en erg eenvoudig hoe deze mensen hier op het eiland denken, leven en werken (nou ja werken). Maar ik wil zeker hun intellect niet ter discussie stellen want je kunt komen met professoren, zwaargeleerde heren of wat voor pieten dan ook, de eilandbewoners hebben voor alle problemen een simpele oplossing.

Nu weet ik dat niet alle Nederlanders zo zijn en zeker te weten ben jij een die met goede bedoelingen komt. Toch moest ik het aanhalen want het is de laatste jaren aardig uit de hand aan het lopen. Stukken land worden van lokale mensen weggenomen voor een habbekrats maar ook stukken zee worden gedumpt of ingenomen voor weer een appartementen complex van een of ander over het paard getilde ontwerper.

Jammer dat het eiland langzaam opgeslokt wordt door geldwolven. Hele plantages zijn verboden gebied verklaard en er zijn vele plaatsen waar de bevolking niet meer welkom is.

Is dan de slavernij toch weer terug aan het komen of nooit weg geweest?

Wel terrein, geen terrein

Dat in de Antillen alles kan weten we onderhand wel. Je mag werkelijk nergens verbaasd over zijn. Als we kijken hoe de overheidsinstanties werken is dat niet verwonderlijk. Je gaat naar zo'n kantoor toe en het valt al op dat de gebouwen erger er aan toe zijn dan onze schuur! Ze zijn kapot, niet onderhouden, laat staan gezellig. Niets maar ook niets wordt er aan gedaan om de mensen, die je moet ontvangen, het iets aangenaam te maken. Veelal zit je in een kale hal op een houten bankje. En dan moet je nog geluk hebben. Eenmaal in een hokje geplaatst zie je enkele uitgeprinte A4-tjes tegen de wand aangeplakt met wat spreuken of wat telefoonnummers van enkele medewerkers. Als je dan een blik verder werpt, achter de deur die op een kier staat, zie je een afdeling waar zelfs de ratten niet willen wonen. Oude bureaus en stapels formulieren. Waar je meteen de schrik van je leven krijgt want daar zal ook jouw formulier tussen terecht kunnen komen. Je gaat maar snel zitten op je wankele bankje en hoopt maar op het goede. Kwam een medewerker aan en die had vandaag beter niet op haar werk kunnen verschijnen. Haar gezicht stond op onweer en aan haar te zien, leek er een orkaan op komst te zijn! Ze was kortaf want wie had nou gevraagd om haar lastig te vallen voor een of andere zaak? Al die mensen die alsmaar moeilijke dingen vragen en die zij allemaal op moet gaan zoeken. Maar goed, ik was de gelukkige die haar toch te spreken kreeg en dat is al heel wat op dit eiland. Veelal zijn ze allemaal in een vergadering, net naar huis of ziek! Dus ik had al het geluk van de wereld.

Ik vroeg haar hoe het met een stuk terrein stond waar we interesse in hadden. Ik gaf haar mijn papieren en ze ging op onderzoek uit. Alles in orde en het staat daar en op die geregistreerd. Ok, thuis gekomen gingen we in op het aanbod en we namen de huur over van het terrein en kochten het huis. De notaris heeft alles in orde gemaakt en de papieren weer

terug naar deze dame gestuurd om de overschrijving te regelen van het terrein. Na een jaar belden we op want we hoorden maar niets. Alles was in behandeling, was het antwoord. We belden nog wat maanden later op hoe het ermee stond en wat bleek, er was een klein probleempje gerezen. We hadden wel een huis maar geen grond waar het op stond. Toch lekker makkelijk, we hebben een zwevend huis en kunnen zo toch naar overal verkassen! Maar dat was niet zo, wat bleek, diegene waar de grond op stond was ruim 15 jaren geleden gestorven en was er verder niets meer bekend op dat kantoor. De grond behoorde nu aan de erfgename. ‘Mooi, waarom moest ik dan bij u komen informeren?’ was mijn vraag. ‘Tja, we weten ook niet alles en veel wordt niet aan ons doorgegeven’ was het antwoord. ‘Dus wat nu?’ ‘O, er is geen probleem, kennelijk weten de nabestaanden niet dat ze recht hebben op die grond en we houden het gewoon even stil en wijzen u een klein stukje toe.’ ‘Klein stukje? Waarom dat dan?’ ‘Nou de rest gaan we verdelen onder andere gegadigden.’ Daar zit je dan, meen je twee en een halve hectare te hebben, wordt die afgenomen en krijg je net een strook om je huis heen om zo alles legaal te maken!

Mensen maak je niet druk, doen deze instanties ook niet. Verschiet niet wat er allemaal boven je hoofd hangt. Vandaag ben je groot grondbezitter, morgen een zwerver met een huis onder je armen! Alles bij elkaar maakt het dit eiland bijzonder en zeker niet saai. Maar wanneer je niet van op aan kunt dat de verschillende instanties alle papieren hebben die ze behoren te hebben, dan is het moeilijk werken. Maar ik kan ze niet kwalijk nemen als je in een schuur moet werken waar de papieren tot aan het plafond opgestapeld liggen en zo zeker het spoor bijster is.

Rijtje staan

Rijtje hier, rijtje daar, man het lijkt wel dat heel het eiland in een rij staat.

- Je hebt dat briefje nodig. Nummertje trekken en in de rij.
- Je hebt een verzekering nodig. Nummertje trekken en in de rij.
- Ga je belasting betalen dan sta je in een ellenlange rij.
- Even je omzetbelasting betalen, weer een rij.
- Naar de bank want er moeten betalingen gedaan worden, in de rij en als je daar toch bent dan ga je ook even je bankpas halen en je raadt het al, weer een nieuwe rij!
- Wil je, je wagen keuren is er weer een lange rij.
- Als je meent je nummerplaten te halen sta je ook weer in een rij.
- Paspoort afhalen, geen probleem, in de rij.
- Uittreksel uit het geboorteregister, hops in de rij.
- Wachten totdat het ziekenhuis opengaat, in de rij!
- Postpakket ophalen, in de rij. Even wat postzegels, weer naar een andere rij.
- Benzine tanken, in de rij.
- En als je meent dat bij de dokter volgens afspraak wordt gewerkt, vergeet het maar, je zit in een rij!

En zo beste mensen sta je de meeste tijd van je leven hier op dit eiland in een rij!

Ik heb al eens voorgesteld om alle mensen aan elkaar te knopen. Zo ben je dan elk jaar mooi op tijd aan de beurt bij die instantie waar je jaarlijks in de rij moet staan. Toch hebben ze dat idee nooit overgenomen want als je, je vriendjes hebt sta je dus niet in die rijen. Rijen zijn voor die mensen die de wegen niet kennen en geen zee van vriendjes hebben die het wel even kunnen regelen! Blijkbaar zijn dat nog aardig wat mensen!

Paal maar geen flits

Flits, verdorie ze hebben me te pakken! Weer een fikse boete en wat zonde van het geld! Wat een drama, die palen en zeker al die flitsende camera's die daar in die kastjes gemonteerd zijn. Onze politie en justitie hadden ook het lumineuze idee om met flitspalen te beginnen. Scheelde heel veel zweetdruppeltjes en ook het eindeloos uitstappen vanuit een air-cowagen, naar de dader toe. Lekker in een aircokamer de foto's bekijken en dan iedereen een bon sturen! Makkelijk toch?

Het gemak dient de mens en zo werd er met veel tam tam drie van die palen op het eiland gezet. Geschilderd hoefden ze al niet te worden want dat hadden de vandalen al gedaan voordat het cement droog was! Want we zijn er met nieuwe dingen altijd als de kippen bij om ze persoonlijk te testen en te kijken of er onderdelen aanzitten die misschien te gebruiken zijn.

De camera werd geplaatst maar wat bleek, een eenvoudig kodak-rolletje was er niet bijgeleverd! Oeps, foutje, deze palen werken met iets andere fotorolletjes dan die normale spiegelreflex camera's! Dat hadden onze plaatselijke experts niet in de gaten en stonden dus met hun rolletje, als Jan met de korte naam, te kijken hoe ze dat gingen fiksen! Er zat niets anders op dan om die aparte rollen maar te bestellen wat ook weer eens zoveel tijd kostte. Buiten de tijd ook nog extra geld maar dat zouden ze snel uithalen als de bekeuringen met bosjes uitgedeeld zouden worden!

Na een tijd kwamen de rollen aan en werden ze met wederom veel tam tam geïnstalleerd. Pas op beste mensen, er wordt vanaf nu geflitst bij elke overtreding! Iedereen zwaaien en kijken of ze wel netjes op de foto zouden komen en enkele gasten hadden af en toe maar even een plastic zak om die camera gebonden want dan kon er even straatracen gehouden worden! Plezier moet toch doorgaan, nietwaar?

Het was zover, de eerste rol was vol en werd uit de camera genomen. Dan is het de bedoeling dat de cassette ontwikkeld wordt. Met die film gingen ze naar de grotere fotozaken maar die stonden allemaal beteuterd te kijken wat ze met dat vreemde voorwerp moesten aanvangen. Moest daar een film in zitten? 24 of 36 opnames? O, enkele honderden opnames, sorry dat kunnen we niet ontwikkelen!

Wat bleek, om deze cassettes te ontwikkelen was een ander speciaal apparaat voor nodig wat ook weer geld zou kosten! Weer een spoedvergadering. Daarna hebben we nooit meer iets vernomen van onze flitspalen en de foto's! Een ding is zeker, ze staan nog steeds als museumstukken op diezelfde plaatsen en het is mooi te zien hoe menig toerist afremt als hij ons museumstuk ziet staan. Heeft die paal toch nog enig effect op een groep mensen!

Het recht zonder blinddoek

Ken je haar? Vrouwe Justitia? Dat arm mens dat haar hele leven met een blinddoek om, alle rechtszaken stuk voor stuk naar eer en geweten moet behandelen? Nou, wij mensen wonende in de Antillen hadden het werkelijk te doen met dat mens. Wat zal een leven toch saai zijn als je nooit het daglicht mag aanschouwen en nooit mag genieten van al het mannelijk schoon wat op dit eiland rondslentert! Zoals je ondertussen wel weet hebben we daar ook een oplossing voor en zonder dat we er erg in hadden is vele jaren terug de blinddoek van haar afgenomen. Ja, eindelijk mag ze de wereld aanschouwen en zien wat de werkelijke wereld is. Ik denk wel dat ze ondertussen weer schreeuwend naar die tijd terug wil gaan en dat ze de wereld geheel zwart zag. De ellende die nu onder haar ogen komt is werkelijk schrikbarend en de drugs, verkrachtingen, moord, corruptie en alle andere duistere zaken zullen haar nu geheid hoofdpijn bezorgen.

Al geruime tijd wordt er gesproken en geschreven over ‘klasse justitie’ en er zijn volop voorbeelden aan te halen omtrent de dubieuze uitspraken van rechters. Rechters die even het spoor bijster zijn of gewoon er schoon genoeg van hebben. Rechters die onder druk worden gezet maar ook rechters die werkelijk het niet meer zien zitten. De wetten zijn niet toerijkend maar de druk van hogerop is daarnaast ook enorm toegenomen.

We weten allemaal dat deze eilanden bestuurd worden door de maffia en al wordt daar veel over gesproken, geschreven wordt er weinig. Bang zoals iedereen is want dat is juist de kracht van de maffia, je creëert een angstmaatschappij en dat is waar wij hier zeker in leven. Mond houden en doorlopen is wel het hoofdmotto wat elk kind al vanaf het begin in gedreund krijgt.

Door de vreemde uitspraken is de kloof tussen goedbetalende advocaten en overschot collega’s alleen nog groter geworden. Keer op keer zie je dat zaken eerst zo, dan zo worden geïnterpreteerd en niet omdat er nieuwe bewijzen zijn aangevoerd. Nee, omdat de rechter of gezag op een of andere manier bespeeld wordt. Er zijn steeds meer vuile advocaten die typische mensen verdedigen. Mensen wel te verstaan, die dikke bankrekeningen hebben en wat voor overhebben om net buiten alles te vallen! En zo is de laatste jaren op deze eilanden een verschrikkelijke kloof ontstaan tussen het uitspreken van recht over een arme sloeber of over die man met die dikke buidel! Buiten de rechters, is ook een OM en verdere controleurs van het recht, aardig in de fout aan het gaan. Onschuldige mensen worden veroordeeld omdat bewijzen door gezagdragers vervalst, vernietigd of veranderd zijn geworden. Onschuldigen die voor tientallen jaren opgesloten worden omdat mevrouw Justitia haar blinddoek heeft afgenomen.

Daarom doet het pijn om te zien dat vele onschuldige mensen of mensen zonder geld op dit eiland, dubbele straffen of meer krijgen voor een vergrijp waar zakenlui of goede bekenden er met een werkstraf vanaf

komen! De blinddoek is helaas zover verdwenen dat zelfs veroordeelden met veel geld hun vrijheid kunnen kopen en weer naar huis mogen gaan omdat ze anders te ziek worden van de ellende in een gevangenis!

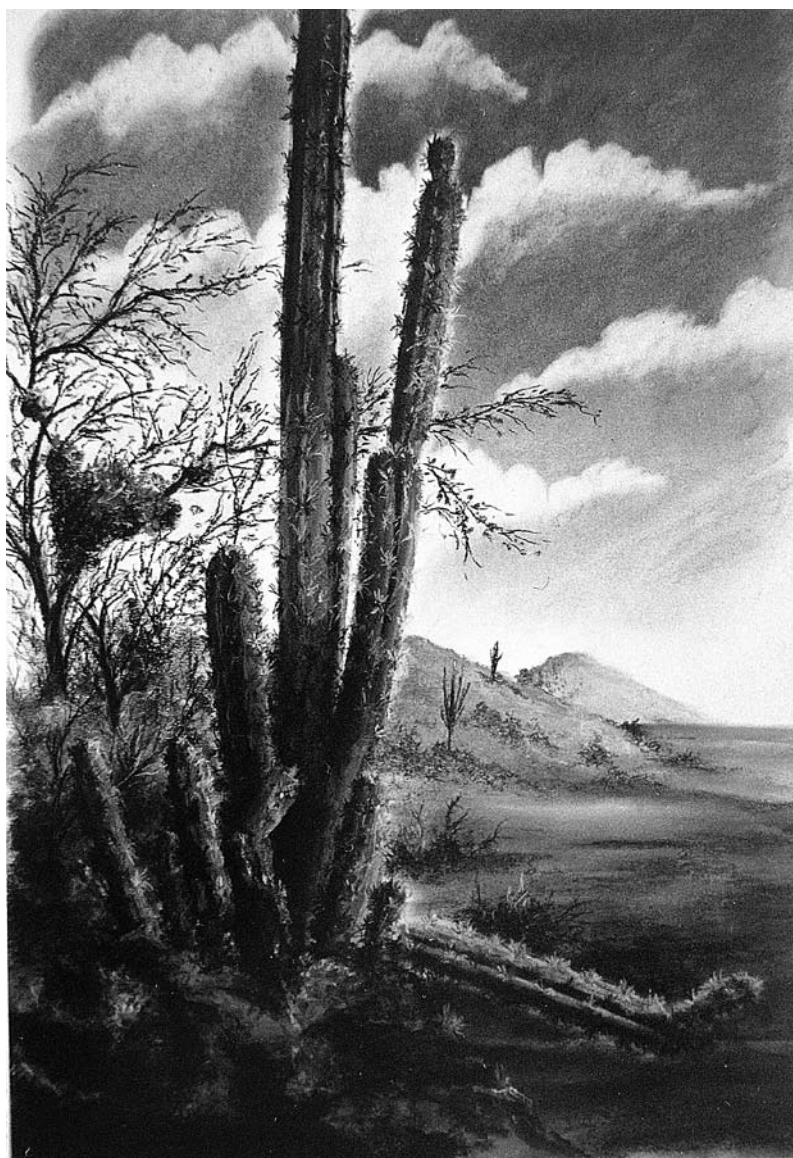
Als nog ooit iemand durft te beweren dat er geen klasse justitie is dan kom ik persoonlijk die blinddoek van zijn hoofd trekken en zal ik hem wijzen op de vele dubieuze uitspraken en de vele onterecht veroordeelden, puur omdat recht geen recht meer is. Daarmee is duidelijk het verval van dit eiland ingeluid en het zal mij benieuwen of dat recht nog werkelijk eens terug zal komen.

Pas op politie

Ja beste mensen, dat hebben we ook al op dit eiland! Ik weet wel, als je ooit op dit eiland geweest bent dan vraag je, je wel eens af of er wel een ordebewaarder bestaat. Ik moet toegeven, het is een uitstervend ras en meestal zijn ze nog te vinden in aircokamers of in splinternieuwe gekoelde Toyota ijskasten! Verder is het naar onderzoek gebleken, dat het ras ‘politie a la politie’ een ras is wat met uitsterven bedreigd wordt. Momenteel zijn er testen gaande om ze te behouden en ze allemaal op te slaan in zwaar over gekoelde vertrekken! Mocht er toch nood aan de man komen dan worden de sterksten onder hen op pad gestuurd in rijdende ijskasten!

Je zou het verhaal bijna geloven en ik moet zeggen, het is in en in triest dat we politie hebben die ten eerste nauwelijks op straat is maar ook dan nog in apenpakjes moeten lopen zodat bij elke beweging hen het zweet uitbreekt als ze een crimineel proberen te pakken.

Maar je zou zeggen dat deze welopgevoede heren en dames het voorbeeld geven hoe het (niet) moet. Nu, in dat ‘niet moeten’ zijn ze een ster.

- Hun familie naar scholen brengen, in dienstwagens.
- Boodschappen doen, in dienstwagens.
- Bellen onder het rijden.
- Zonder gordel rijden en liefst overal een zwaailicht voor aanhebben en als je dan niet opzij springt ook nog een sirene want ze moeten snel een verfrissing halen bij een of andere snack.

Ja, het soort ‘politie a la politie’ staat werkelijk op uitdrogen!

Vuurtje steken

De fik er in! Dat is een lijfspreuk die bij vele huizen boven de kachel hangt! Elk huis heeft.... O wacht, we hebben geen kachels in onze huizen, dat bordje hangt boven de stoof! Ja, elk huis heeft wel de regel dat het binnen en op het erf schoon moet zijn. Alles na de afrastering is niet belangrijk en het gaat erom dat jij zelf niet valt en je tenen stoot aan het afval op jouw stukje grond.

Natuurlijk hebben we daar een oplossing voor want anders woonden we niet op dit eiland! Er zijn twee scenario’s, of je pakt je rommel op en gooit het over je hekwerk, of je gooit de rommel op een hoop en zet er de fik in! Plastic, hout of ijzer, maakt niet uit, we fikken het gewoon zover weg dat het nog maar een klein bergje is en dan donderen we dat zo bij de burens over het hek!

Nu kun je dat zeker geen oplossing vinden en ja, soms komen diezelfde metalen voorwerpen weer terugvliegen. Maar och, wie zeurt daar nu over? Als de buurman weer bezopen is of als een hond eindeloos zit te blaffen aan een lijntje, dan gooien we die rommel gewoon weer naar hun kop! En zo doen wij ongemerkt aan recycling! Tuintje in, tuintje uit totdat het ergens achter in de knoek belandt en dan ben je voorgoed van die rommel af.

Je kunt het schoonmaken van je huis en tuin ook erg serieus nemen en dat hadden we laatst met een van onze burens verderop. Jarenlang was er niets gedaan aan het huis noch aan de tuin. In een keer kwamen deze mensen tot leven en werd er begonnen met het schoonmaken van de tuin. Een bergje hier, een bergje daar en zo werd prompt elke middag rond 5 uur de fik gezet in de bergjes die, die dag waren verzezen. Op een gegeven moment liep het uit de hand en een van die vuilnisbergjes werd zelfstandig. Het vuur ging aan de wandel en ging de grote berg op! Langzaam maar zeker zag je stukken dor gras vlam pakken en wat deden onze burens?

Ze stonden daar en keken ernaar! Hun wijsheid is wat eens vlam pakt dooft ook eens vanzelf! En zo werd op een vrij makkelijke en zelfstandige manier de tuin schoner en kaler! Het vuur doofde na verloop van tijd want dat was inderdaad een goede inschatting van hen. Daarna hadden zij een kale, schone tuin met vol as en wij hebben vele dagen in de stank mogen zitten van hun pyromaantje spel!

Leerschool

In een vrij en democratisch land waar alles mogelijk moet zijn en waar de meerderheid het voor het zeggen heeft, zitten wij hier in de binnenlanden en oerwouden van het eiland Curaçao. Er is een regel hier op het eiland en dat is; ‘Doe wat je wilt doen’!

- Heb je zin je radio helemaal open te draaien, doe je dat.
- Als je meent dat je elke auto moet verzamelen op dit eiland, doe je dat!
- Als je meent dat jij mensen moet negeren, doe je dat!
- En als jij meent wetten en regels links te moeten laten liggen, dan doe je dat ook!

En zo leven we dus op een eiland wat werkelijk asociaal is als het gaat om de mensen die menen dit eiland te bezitten. Wezens die in een apenpakkie rondlopen met wat strepen of knopen, staan boven die mensen die geen pak hebben. Wezens die daarnaast ook nog een pinguïnpak dragen of de vrouwelijke versie, met een fruitschaal op hun kop, menen werkelijk alles te mogen en te kunnen.

Deze maatschappij is werkelijk in elkaar gezet met de meest ouderwetse principes. Voor die archeologen die de oudheid willen bestuderen op het moment dat die geleefd wordt, raad ik aan dit eiland eens te bezoeken! Ik verzeker je dat je werkelijk terug in de tijd gaat en dat je versted staat hoe het er hier aan toe gaat! Levend bewijs dat er zeer vroeger toch wezens waren die meenden een eigen soort te domineren. Misschien wel interessant daar alleen al eens een onderzoek naar te verrichten.

Helaas kan ik u geen dinosaurussen meer laten zien maar kort na dat tijdperk waar de eerste mens op de aarde verbleef zijn er nog levende voorbeelden op dit eiland te vinden!

Nu zul je denken waar ik deze onzin allemaal vandaan heb. Nou, gewoon uit mijn eigenste koppie dat dagelijks ziet en meemaakt hoe deze mensen op dit eiland leven en domineren. Hun eigen ras wordt dagelijks onderdrukt waar alleen nog wat schreeuwers menen voor het zeggen te hebben. Doch, in al die eilandelijke misère zijn er nog wat lichtpuntjes. De werkelijke lokale bevolking heeft letterlijk lak aan al dat geblaaï. Ze bemoeien zich niet met wat voor zaken dan ook en ze gaan gewoon hun eigen weg. Een huisje hier, een huisje daar en af en toe lenen ze maar een stukje grond of wat materiaal! Lenen van een bank, die meent woekerwinsten te moeten maken en dan komen ze van een koude kermis thuis omdat deze simpele mensen geen geld hebben om ooit het geleende bedrag terug te betalen! Ze weten de banken werkelijk te pakken op hun eigen hebberigheid. Voor alles is een oplossing en daar zijn de lokale vriendelijke mensen het wel over eens. De oplossing van negeren maar ook de

oplossing van het op zijn beloop laten. Daarnaast een dosis drank en een feestje en op die manier is het een geweldige oplossing voor die mensen die het werkelijk moeilijk hebben op dit eiland. Ze zien het leven anders en duidelijk veel makkelijker dan wij. Ze gaan niet op moeilijke zaken in want die begrijpen ze niet en willen ze ook niet begrijpen! Ze laten het aardse voor wat het is en halen zo het positieve uit het negatieve.

Wat wij niet willen leren, leren zij ons wel en dat is dat je moet geloven in een 'nu'. Geloven in jezelf is ook een van hun sterke punten en dat elke dag wel een oplossing biedt op het vorige probleem. En zo maakt dit eiland het voor zeer velen een leerschool die we mee mogen maken in ons eigen leven.

Baaivergadering

In het verleden was ik vaak op de vele baaien die dit eiland rijk is. Heerlijke kleine baaitjes waar je werkelijk van de natuur en rust kunt genieten. Bijna dagelijks was ik wel ergens met mijn kinderen en zo zie je ook best veel om je heen gebeuren waarvan je denkt dat het geen wonder is dat we miljarden in de schuld staan en de mensen verkommeren van ellende op dit eiland!

Op een dag lag ik lekker te luieren op een van de kleine strandjes richting Westpunt. De kinderen waren druk aan het duiken en zwommen en vermaakten zich wel. Water was hun terrein en zo had ik werkelijk een paar uren rust terwijl zij zich afreageerden in het natte maar helder water.

Op een gegeven moment kwam er een dienstwagen aan van DOW wat staat voor dienst openbare werken. Een heer stapte uit, netjes gekleed en ik dacht dat hij wat kwam controleren of uitzoeken. Kan zijn want je

weet maar nooit wat de opdrachten zijn van je meerdere! Hij leek me echter meer een van de hogere pieten die geen opdracht zou aannemen. Hij keek wat om zich heen en kennelijk had hij mij niet in de gaten verderop tegen de rotsen aanleunend. De kinderen waren verderop en dus was de kust kennelijk veilig verklaard.

Twee deuren gingen open en er kwamen in zijn ogen twee schoonheden uit de wagen gestapt. Giechelend en wat ontwennend want je was toch zomaar met een andere man en nog een andere vrouw op een strand. De man trok zijn pak uit en ging met zijn onderbroek aan in het water. De dames volgden en ze verbleven voor een lange tijd op de plaats waar ze met z'n drieën heerlijk stonden te knuffelen. Zo zal ik het maar noemen want je zag werkelijk de zweetdruppels bij deze man van zijn gezicht lopen. Kennelijk was het water plaatselijk op een ondragelijke hitte gestegen en daar stond hij nu net met zijn geliefden!

Na wat knuffelen, hangen, giechelen en aaien bleek dat het zweten minder werd bij deze man en was er kennelijk een koudere golf langs gekomen. Net op dat moment kwamen mijn waterratten met veel herrie aanstuiven over het water. De man en zijn schoonheden schrokken zich werkelijk het apenlazarus dat ik verderop heerlijk zat te genieten van de natuur. De dames renden het water uit, namen hun kleren onder de armen en verdwenen in de wagen. Deze man had een ander probleem en moest wachten tot zijn thermostaat weer naar normale proportie was gegaan! Hij kon zich niet vertonen in onderbroek met een oververhitte thermostaat! Zeker niet met de kinderen als die van mij op het strand.

Die twee gabbers hadden het door en bleven alsmaar staren naar de man die onderhand roodgloeiend aanliep dat hij daar wat hulpeloos stond. Ik maakte een opmerking naar mijn duivels die meteen weer in het water verdwenen en gingen kijken of er nog zeldzame tropische vissen zwommen in de zee.

De man pakte zijn boeltje en zijn kleren op en verdween snel met zijn wagen van de zaak van de plek des onheils. Hij zou zeker aan zijn vrouw verteld hebben dat het een hete dag was en dat zijn baas hem naar zee heeft gestuurd om af te koelen!

Of misschien niet?

Vergunning, waar praat je over

Een vriend van mij is een ware zendamateer, een jongen die alsmaar de andere kant van de wereld wil bereiken met zijn bakkie. Pa was ook een verwoed zendamateer en werkte voor de Wereldomroep en zo had zoonlief ook altijd een zwak voor deze hobby. Nu weet ik dat je ook in het zenden werkelijk je strepen moet halen, vergunningen moet hebben en moet weten waar je mee bezig bent. Deze jongen had alle praktijkervaring maar miste zijn papiertjes. Na het overlijden van zijn vader was het al snel gedaan met het zenden. Het mocht niet meer de lucht in met zijn bakkie want de nodige papieren waren niet in zijn bezit.

Een lage streek van een van zijn maatjes die snel had doorgegeven dat pa er niet meer was en dat het de zoon was die aan het zenden was. Met veel machtsvertoon werd de apparatuur in beslag genomen. Later bleek dat die apparatuur kort daarna bij diegene stond die alles aangegeven had! Deze apparatuur was een welkome aanvulling van zijn oude rommel! Deze jongen was niet voor een gat te vangen en snel had hij alweer wat gefabriceerd en wederom werd er een inval gedaan en weer was hij alles kwijt!

Toevallig allemaal want later bleek dat met die spullen weer een ander vriendje werd voorzien. Wat ook vreemd was overigens, deze vriendjes hadden ook niet de vereiste papieren zoals ook de menige gasten die hier

en daar van die mega antennes in hun tuin hebben staan waardoor elke tv in hun omgeving uitvalt! Zelf maak ik het regelmatig mee dat hier verder op Banda'bou een zendstation is waar de tuin compleet vol gebouwd is met antennes en tot hier de tv uitvalt en rare lijnen verschijnen.

Deze man aangeven heeft geen zin omdat hij een van die vriendjes is van het bewuste bureau waar je, je klacht moet deponeren. Zo zijn grote delen van Banda'bou verstoken van zowel portable telefoon, tv en radio als meneer bezig is.

Het gaat zover dat de burens van deze man verplicht zijn te vertrekken omdat die werkelijk bezweken zijn aan de rommel van de buurman en zijn krachtige zenders! Ook dat is Curaçao, als je maar je vriendjes hebt zal er weinig met je gebeuren en is alles mogelijk. Ben je niet mijn vriendje dan ben je mijn vijand en dan maak ik je het leven zuur. Een vaste regel hier op dit eiland!

Kunst met die grote K

Zoals je misschien al weet ben ik vanaf mijn 18de al kunstenaar. De jaren daarvoor was ik kunstenaar maar dat beroep heb ik maar naast me neergelegd, daar was ik te serieus voor!

Op het eiland aangekomen ben ik zeker in de eerste jaren zeer actief geweest in de kunst. Vele werken kwamen van mij. Doch, op een gegeven moment kwam daar de klad in. Niet dat mijn werk van mindere kwaliteit werd maar zoals ik al eens in een boekje beschreef, welgestelde experts gingen bepalen wat werkelijke Antilliaanse kunst was.

Je moest kennelijk aan wat eisen voldoen waar ik op enkele punten zeker niet aan voldeed.

- Ik krapte niet de achterste van deze experts.
- Ik leende niet bij hun bank.
- Mijn kleur was te blank!
- Mijn werk was te herkenbaar!

Vier kardinale punten waar ik niet aan voldeed. Zo was in een keer de deur nog maar op een kiertje en was ik als kunstenaar snel uitgewerkt op dit eiland. Het was dus op een kiertje en ik ben mezelf niet dat, als je me maar een klein kansje geeft om die niet te benutten. Vele lokale mensen bleven kopen en lachten om de vreemde fratsen van dat zootje wat meende kunstkenners te zijn. Ook internationaal ging het steeds beter en zeker via internet bleek dat er steeds meer interesse was in mijn werk. Mijn aparte stijl en het combineren van mens met dier heeft wereldwijd aardig wat losgemaakt.

Ondertussen gingen de experts verder eisen stellen en je moest aardig gek doen wilde je nog in aanmerking komen om een expositie te krijgen. Afval, stempels die in verschillende kleuren gezet werden en zo werden alle fratsen bij elkaar gestolen van internationale artiesten om zo een zogenaamde eigen identiteit te creëren. Bovendien moest die identiteit zo negerachtig mogelijk zijn en mocht werkelijk geen Europese invloed hebben. Buiten dan de werken die door 'Yu di Kòrsou' gemaakt zouden worden. Een maskertje hier en een streepje daar en wat we hebben aan eigen identiteit!

Samen met wat galerievrouwjes die afhankelijk zijn van lokale banken was de cirkel helemaal rond! De Curaçaose kunst was geboren! Af en toe kijk ik nog wel eens binnen in een van de galleries die we rijk zijn en dan, ja dan zie je werkelijk niet veel soeps. Kleuren, maskers en wat gekrabbel maar er mist iets. Iets wat een ware kunstenaar wel heeft en waar deze 'modefiguren' nooit van gehoord hebben. Het creëren vanuit je hart en ziel! Ja, dat mis je en je merkt het ook werkelijk als je weer eens wat werk ziet waar de prijskaartjes werkelijk groter zijn dan het getoonde

werk! Wat ben ik toch blij dat ik op een rotte manier uit deze wereld ben verbannen. Althans op dit eiland want één ding, ik wil daarmee nooit geassocieerd worden, namelijk dat mijn werk geld moet opleveren. Geld wat niets te maken heeft met kunst! Al denk je dat, als je ooit de veilingen hoort en ziet en dan ook als je de prijzen ziet. Dan, ja dan pas weet ik dat ik werkelijk in een andere wereld leef.

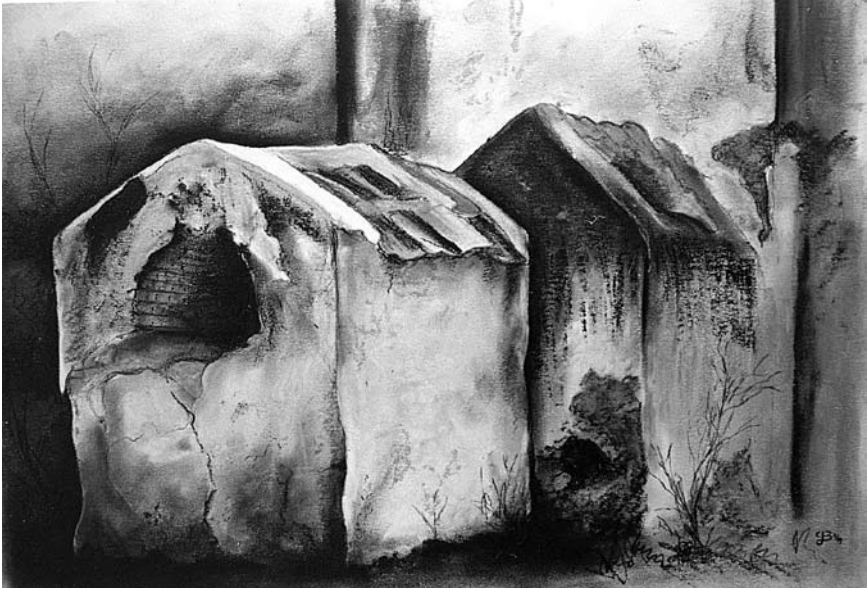
Kunst met een grote K wat hier op het eiland staat voor commercie, ego en geld.

Als de lokale dieren konden spreken

Ik weet dat dieren niet kunnen praten! Daar schrik je nu van, van al mijn wijsheid! Doch, ondanks dat dieren niet praten kan ik je wel vertellen dat er veel leed op dit eiland is onder diezelfde dieren.

- Vele honden die mishandeld worden maar ook slecht verzorgd.
- Een poes is maar een poes en heeft toch zeven levens, nietwaar?
- Geiten, leguanen, parkieten, hertjes, noem maar op, als het anders uitziet dan een mens dan moet het mishandeld of gedood worden.
- Vissen, koralen, zeehonden, zeeleeuwen en dolfijnen, ook een groep die uit het wild komen en hun leven zien vergrijzen in bakkies. Durf je daarover te praten dan wordt er ook nog bedreigingen naar je gestuurd!

Duidelijk is dat het eiland allesbehalve diervriendelijk is. Veel dierenleed is er en al deze dieren schreeuwen om hulp. Organisaties hebben het te druk met zichzelf en zo blijft het leed, onder een bescherming van vele instanties, in stand gehouden. Pijnlijk en ik kan je wel prijsgeven dat het mij pijn doet. Het schreeuwen van de dolfijnen, het janken van de honden en de pijn die op vele plaatsen merkbaar is laten mij, me werkelijk afvragen met wat voor mensen ik samenleef! Want welk natuurmens met

een hart en ziel kan dit de dierenwereld aandoen? Als je werkelijk van dieren zou houden, zorg je op zijn minst dat ze verzorgd zijn, dat ze niet in kleine bakkies leven en afgemat worden voor een toeristenindustrie!

Maar wie leest nu deze woorden? Wie zal het uitmaken of er nog wat dieren doodgaan? Zonde van je tijd, zonde van je geld! Laat maar kletsen en zanik niet langer meer over dierenleed op Curaçao.

Als rozen konden groeien

Rozen en Curaçao, is daar een link? Jip, we hebben een werkelijke rozenkwekerij gehad. Vele kassen en daar werden de schoonheden gekweekt. Wel was het een toer, niet om de kassen warm te houden maar eerder om ze te koelen! Maar wat doe je met rozen als de mensen niet zo gesteld zijn op bloemen en planten? Je maakt hier de mensen niet werkelijk blij met snijbloemen! Wat moet je ermee en die dingen gaan hier toch allemaal gauw dood!

Daar kwam deze man ook achter. De romantiek zit hier niet in een roos! Om die dingen te exporteren waren de kosten zo hoog want het moest wel allemaal via het luchtruim! Nu zijn dat vragen die je ook van te voren kunt bedenken en zelf ook kunt beantwoorden. Maar kennelijk spelen die vragen niet bij die mensen als ze met weer een waanidee op de proppen komen.

Maar wat maak ik me druk want hier ging het kennelijk niet werkelijk om de rozen. Het ging meer om de subsidies die er achter zitten en zo het geld wat er toch weg te sluizen valt. Zo zien we dat er vele projecten gestart zijn en net weer zo snel afgebroken of achtergelaten worden door de mensen die ze bedacht hebben.

We halen ook even hier het waterpretpark aan dat op Piskadera met veel tam, tam is verschenen. Geld geïnd, project gestart, eigenaar verdwenen. Hotels die niet afgebouwd zijn of zelfs nauwelijks gestart. Paaltje in de grond, geld geïnd en wegwezen. En zo zijn op vele plaatsen nog aardig wat miljoenen verspeeld. Niet helemaal trouwens want doorgaans zijn er diegenen die lokaal zich ingezet hebben voor deze projecten er niet slechter op geworden.

Jammer, ik kan geen rozen van eigen bodem aan mijn vrouwtje geven. Och, ik geef haar een lekkere knuffel van eigen bodem!

Champignonkwekerij

Onze experts, je weet wel al die gasten die het allemaal o zo goed weten. Op een gegeven moment was er een jonge gast die graag snel geld wilde verdienen. Er zijn verschillende mogelijkheden en in die tijd hadden we de politiek die werkelijk op alles hapte. Deze jongen had de politiek door en kwam met een bedrijfsplan waar ze geen nee op konden zeggen. Een plan om een champignonkwekerij te beginnen in de grotten van Hato! Hij had een wetenschappelijk rapport in elkaar gedraaid waaruit bleek dat deze stek de meest ideale plaats was in de Antillen om champignons te kweken! Makkelijk te bewerken en wat cijfertjes doet wonderen. Hij had ook nog een snelle babbelen en was hier geboren, wel van Nederlandse ouders maar dat maakt niet uit. Je bent dan een werkelijke ‘yu di Kòrsou’!

Hij stapte naar de desbetreffende instanties en schreef zijn kwekerij in. Meteen een aanvraag voor een kapitaal bij de bank en subsidie van de overheid. De overheid was kennelijk even zeer snel want het subsidie geld was al gauw in zijn bezit. Zelfs voordat de banken maar hadden gereageerd. Er was nog niets gebeurd en de grotten waren ook nog niet eens op zijn naam. Geen probleem want dat was ook van minder belang.

Het was ook niet de bedoeling om de lening te krijgen of om zelfs die kwekerij te beginnen! Hij wist ook dat het echt geen kans van slagen had. Wel trapte de overheid er in en was deze keer haantje de voorste. Zeker omdat er ook een bedrag zou blijven plakken bij enkele vooraanstaande figuren! Jammer genoeg voor hen allemaal, nam hij het grote bedrag op en verdween van het eiland. Je raadt het al, die champignonkwekerij is er nooit gekomen maar deze jongen had een mooi kapitaal om zijn nieuwe wereld te starten.

Later kreeg ik de bevestiging dat zijn hele verhaal over de champignons inderdaad verzonnen was en het hem ging om die subsidie. In ieder geval is het hem gelukt en de overheid bleef voor lange tijd in deze manier van oplichten trappen. Natuurlijk, want ook voor hen zou af en toe nog wel eens wat aan de strijkstok kunnen blijven hangen.

Experts? Ik laat het aan jou over.

Curaçaose aardbeien

Ja, daar heb je niet van terug hè? Wij op Curaçao hebben onze eigen aardbeien! Althans, zo werd dat ons voorgehouden. Op Westpunt werd met veel tam tam een plantenkas gebouwd waar de wetenschap wel eens zou laten zien dat ook op dit eiland alles kan groeien. Nu is dat met de huidige technieken geen probleem en kun je zelfs op mars alles laten groeien als je er maar genoeg geld achter zet. Geld was kennelijk even geen probleem en alle onderdelen werden in containers aangevoerd. Water zou uit de grond gehaald worden en met de koeling door airco's en zo zouden de eerste aardbeien snel geplukt kunnen worden.

Ik kwam de persoon tegen die alles berekend had en het hele project begeleid. Een jonge jongen die werkelijk niet op deze aarde leefde maar wel alles met een calculator wist uit te rekenen. Op een vraag wat zo'n aardbei moest gaan kosten die uit de grond gestampt werd met airco en al de elektriciteit en gezuiverd water, wist hij mij te vertellen dat een doosje goedkoper was dan in Europa! Ja, hij had een calculator en ik had gezond verstand. Dat gezond verstand vertelde me dat ik mijn mond moest houden en die jongen in zijn waan moest laten.

De maanden verstreken en op een gegeven moment verscheen de eerste aardbeien. Lokaal mochten ze niet verkocht worden (wat werkelijk een stom excuus was) en zo werden wat doosjes uitgedeeld. Een gewone aardbei zoals we die kennen vanuit Nederland! Zelfde smaak en alleen wat duurder! Wat bleek, de isolatie was niet goed en de airco's konden het niet trekken. Er moest meer isolatie komen en alles moest verbouwd worden! Er zouden dubbele wanden moeten komen. Helaas voor deze jongen had Nederland door dat veel subsidiegelden verdwenen in een project wat werkelijk niet kon opbrengen wat er voor gerekend werd. Er was iemand in Nederland die ook een calculator had en andere getallen uitkreeg dan deze jongen hier!

Eensklaps was die jongen weg en later hoorden we dat het project gestopt was. De gewassen gingen dood want ze waren in de extreme hitte niet te houden. Geldkraan werd dichtgedraaid en zo was weer vele miljoenen verkwist door een of andere fantast.

De kas werd opgekocht en ik vroeg aan de nieuwe eigenaar of hij nu aardbeien ging kweken. Hij lachte en vertelde me dat er nooit een aardbei daar gegroeid heeft! Dus toch, de doosjes kwamen me bekend voor en al die aardbeien experts stonden op de foto in de krant, werkelijk voor schut met een aardbei in hun mond geïmporteerd vanuit Europa!

Zo worden we vaak bedrogen, voor de gek gehouden en wordt er met de mensen gespeeld. Alles om het grote geld en om er zelf weer wat beter van te worden. Wat zou dit eiland een waar paradijs zijn als dat zou stoppen. Geen maffia families meer, geen corrupte, verslaafde en egotrip-pende politici en een maatschappij die zou bestaan uit een meer eerlijke handel. Ik weet dat het een droom is en hij zal moeilijk te verwezenlijken zijn. Maar laat mij maar dromen en jullie maar dagelijks voor schut gezet worden door deze mensen.

Dikkerdje dap

Met de vele ellende die we op dit eiland hebben valt één ding zeker op. Zodra ze in de politiek zitten of op een heerlijke verkregen stoel, zie je die mensen per week verder uitdijen! Natuurlijk hebben we in de naaste omgeving ook wel eens een lekkere dikkerd. Niets vreemd met al het heerlijke eten en al de zoetheid. Maar in de vele jaren zie je duidelijk dat als er een mager scharminkel de politiek ingaat dat hij/zij de kortste keren uitdijt naar een mollig persoon. Hoe dat komt zal later in dit boekje nog wel uitgelegd worden want wanneer je als armoedzaaier op een post komt waar zoveel te halen valt is het moeilijk om dat af te slaan. Al die zakenetentjes, party's en ga zo maar door moeten ergens toch tot uiting komen. Al zie je dat veel minder in de buitenlandse politiek waar juist deze mensen gezonder gaan leven, aan sport doen en maken dat er werkelijk gewerkt wordt! Nou, deze drie punten vervallen als je hier in die heerlijke stoel zit!

Dikkerdjes, allemaal stuk voor stuk opgeblazen en o zo met hun eigen ego bezig! Ze verkondigen dat ze voor het volk bezig zijn maar je kunt hen allemaal bij feesten, aanbiedingen en etentjes zien. Zelden of nooit zie je

ze aan het werk en als je alle partijen op een rijtje zet dan komen ze nog niet tot een 4urige werkdag! Geen wonder dat ze allemaal dik worden, uitpuilen en hijgend de mensen te woord staan. Hijgend omdat ze zich dicht hebben gegeten en langzaam aan het opblazen zijn. Het volk dat zelf veel moeite moet doen om rond te komen en dan deze mensen opgeblazen, opgedirkt en behangen met de duurste kleren wat betaald wordt uit de kas van dat volk! Je merkt wel, ik heb weinig of geen goed woord over voor deze mensen en ik kan daar ook niets aan doen als ik de ellende zie om me heen. De mensen zonder eten, de kinderen die misbruikt worden en de pijn die er is omdat onze bestuurders het allemaal te druk hebben met hun eigen ego! Alleen daarom wil ik dit even aanhalen. Als u weer zo'n opgeblazen pinguïn ziet, denk dan aan de ellende die daar achter zit!

Ooo denneboom

Kerstmis, je weet wel dat sentimenteel gedoe waar iedereen plotsklaps humaan is en vol begrip! Man je gaat over je nek als je bij stilstaat hoe de commercie dit evenement heeft verziekt. Alles is geld en zelfs in de kerk ben je niet welkom als je het geldzakje onberoerd laat! Je bent een heiden als je niets in die buidel doet en je bent een anti christ als je niet vooraan zit en Halleluja roept, meezingt en o zo menselijk bent. Werkelijk, de vetigheid druipt er letterlijk en figuurlijk van af. Mensen die van hun klein salaris nog aan een kerk geven. Een kerk, rijkelijk behangen met goud, veel land bezit en vele huizen heeft die ze leeg laten staan. Een kerk die meent Gods woord te verkondigen maar niet weet wie God werkelijk is!

Maar terugkomend op onze kerstmis. Vele mensen trappen in dit evenement, worden sentimenteel en zijn in een keer van een duivel naar een heiligheid omgetoverd. Met veel bekendheid daar aan vastkoppelend geven ze wat aan enkele mensen. Dat is de mode en ook moet er dan even bij wat het hen niet allemaal gekost heeft. Ook denken ze rijkelijk aan zich

zelf want er moet genoeg te eten, te drinken en te feesten zijn. Dat je naaste ligt te verkommeren zal jou een rotzorg zijn, toch? Het is onze kerstmis en daar hoort ook een kerstboom bij. Nu mag dat niet zo'n plastic ding zijn die zelfs tegenwoordig niet van echt te onderscheiden is. Nee, het moet een echte boom zijn en waar weer hele velden van zijn omgekapt, puur alleen voor dit evenement. Containers vol worden hier naar toe gehaald want kennelijk zijn er aardig wat van die gekken die menen dat ook in de tropen een kerstboom moet! De smoes is omdat het dan lekker ruikt in huis. Kan wel, want vele huizen stinken werkelijk naar het vuile geld. De bomen gaan in de verkoop en Jan met de dikke buidel tast eens diep in die zak en betaalt goed geld voor dat armoedig boompje. Een boompje wat zon niet direct gewend is, laat staan de hitte! Deze dingen groeien niet voor niets in koudere landen! Maar nee, wij moeten ook onze kerstboom hebben. Er is met de natuur niet te sollen en ik lach me ook jaarlijks rot als ik de mensen zie die grof geld kwijt zijn voor een denneboom die al zijn naalden aan het verliezen is. In de containers hebben ze al zo'n optater gehad dat bij het openmaken al vele bomen spontaan aan het kalen zijn. De boom wordt geplaatst, opgetuigd en daar staat hij dan, de kerstboom zo goed als zonder naalden. Maar... hij ruikt lekker, zeker in de huizen die in de rook staan van de ISLA!

Man wat kunnen we toch een show maken en de natuur blijven vernielen om aan deze poespas mee te doen. Is kerst voorbij dan is de humaniteit ook verdwenen en weten we niet hoe snel we het ingestoken geld weer terug moeten pakken bij een van onze naasten. Mensen krijgen dan weer een schop.

Lang leve het leven en op naar de volgende kerst!

Service- of egoclubs

De dag voordat ik met mijn vrouw vertrok naar dit eiland sprak ik een oudere man die 55 jaren op dit eiland gewoond had. Hij vertelde me dat ik enkele dingen moest onthouden.

- Wilde ik zakelijk doorbreken, zal ik moeten 'schuiven'!
- Belangrijk is dat ik me aan zou sluiten bij een service club.
- Ook zou het helpen als ik leerde bridgen.
- Verder, zorgen dat je niet politiek gebonden raakt.

Deze raad was even de gehele wijsheid die je nodig hebt om succes te boeken op dit eiland. Nu ben ik een eigenwijs figuur en ik ben ook niet uit om zakelijk succes te boeken. Erger nog, al dat geld interesseert me werkelijk niets. Een leven te verpesten door te vergaren en over lijken te gaan om maar te klimmen, is niet het leven waar ik voor gekozen heb.

Ik heb nooit iets geschoven omdat ik niet bij oplichterij betrokken wil zijn! Ik heb ook niet leren bridgen omdat spelletjes zijn voor diegenen die zich niet weten te vermaken en ze zijn geestdodend. En aan de politiek heb ik geen enkele boodschap omdat deze mensen werkelijk allemaal pionnen zijn van vele machtige personen. Blijft open, de service clubs. Na een verblijf van nog geen jaar had ik al gezien wat de service clubs inhouden op dit eiland. Allemaal bla bla mensen die werkelijk alleen maar schulden bezitten en spelen met het geld van de bank. Zich uitgeven als weldoeners en menen dat de wereld rondom hen draait! In een korte tijd heb ik nog nooit zoveel egotrippers bij elkaar gezien als in deze clubs. Bewijzen ten over als je ziet dat de ene club zoveel heeft opgehaald voor dat doel en de andere dit weggeeft voor dat tehuis! Allemaal met grote foto's en de bedragen vetgedrukt!

In hun apenpakkies staan ze daar met een vlaggetje van hun club. Of bezoeken ze een of andere pinguïn die weer wat aangeboden krijgt voor het goede doel met een bankrekening in het buitenland!

Ik had het snel gezien en heb ook snel bedankt voor de uitnodigingen die ik heb mogen ontvangen. Wat moet ik daar in mijn korte broek en wat zal de gemeenschap er werkelijk mee opschieten? Niet veel, blijkt ruim de 28 jaren dat we al hier wonen! Nog steeds zijn het dezelfde festiviteiten en zijn er dezelfde aanbiedingen met merendeels dezelfde bedragen. Wel iedere keer met een nieuw bestuur want zo komt iedereen een keer vooraan in de krant te staan!

Na al deze ellende gezien te hebben was een ding duidelijk. Ik blijf ver weg van deze doffe ellende! Dan maar geen zaken doen, geen grote leningen bij de banken en geen party's voor het goede doel! Al dat geld wat we in het verleden verdiend hebben is gegaan naar de kinderen die we opgevangen hebben en naar gezinnen om ons heen. Zonder al die poeha! De enige service die de service clubs bieden zijn hun eigen bankrekening nummers en daar doe ik niet aan mee.

Wegenwacht, wacht, wacht

Ja, we zijn van alle markten voorzien op dit eiland, we hebben vele instanties en vele organisaties, vele clubjes en vele ... och noem maar op. Allemaal zijn ze er want er moet een graantje meegepikt worden uit een of andere subsidie, potje of kas. Je kunt geen krant openslaan of er is wel weer een melding van een of ander figuur die meent dat hij recht heeft om belastinggeld te lenen of te verduisteren. Veel verdwijnt en er verdwijnt nog meer wat niet te achterhalen valt. Je weet werkelijk niet waar je moet beginnen en zo zal de belastingdienst dan ook nooit de onderste steen naar boven krijgen. Overal zijn er vreemde praktijken en zijn er dingen waar je meer dan één vraagteken bij zou moeten zetten.

Maar wij zijn ook een trotse bezitter van een wegenwacht. Niet één maar twee want als een goed Antilliaans gebruik start je meteen een bedrijf op wat je afgekeken hebt van een ander. Niets nieuws en ook dat heb ik meegemaakt toen ik zelf eens een bedrijfsplan had ingediend ter goedkeuring om zo vergunningen aan te vragen. Mijn idee werd letterlijk doorgegeven aan een lokale inwoner die binnen enkele weken de vergunningen kreeg en mijn bedrijfsidee startte onder zijn eigen naam.

Corruptie? Hoe kom je daarbij, het is het helpen van je eigen soort! Zo was mijn idee dus gestolen en de vergunningen kwamen maanden later af die ik overigens niet meer opgehaald en betaald heb. Mijn zin was over!

Ook zo met de wegenwacht, eentje komt op het idee, het loopt goed en een ander spiegelbeeld gaat het ook beginnen. Het concept is wel hetzelfde maar je merkt dat ze geen kaas gegeten hebben van wat het werkelijk inhoudt. Op een eiland van enkele vierkante kilometers moet je soms uren wachten eer zo'n gast van de nep wegenwacht komt! Ik heb al eens voorgesteld om het woordje 'wegen' weg te laten en er wachtwach van te maken! Zo zijn er vele bedrijfjes gestart die van anderen gestolen zijn of door vriendjes op de desbetreffende instanties doorspeeld zijn naar lokale vrienden. Als het maar even geld oplevert! Wel is het jammer dat zo vele goede ideeën in een put vallen en waar anderen de dupe van worden. Want als je een bedrijf start doe je dat omdat je overtuigd bent dat het loopt, je gaat ervoor en werkt er hard aan. Als het een gestolen bedrijf is dan is het puur om het geld. De overtuiging is er niet en de wil is er ook niet.

En zo blijven we wachten op de wegenwacht, wacht!

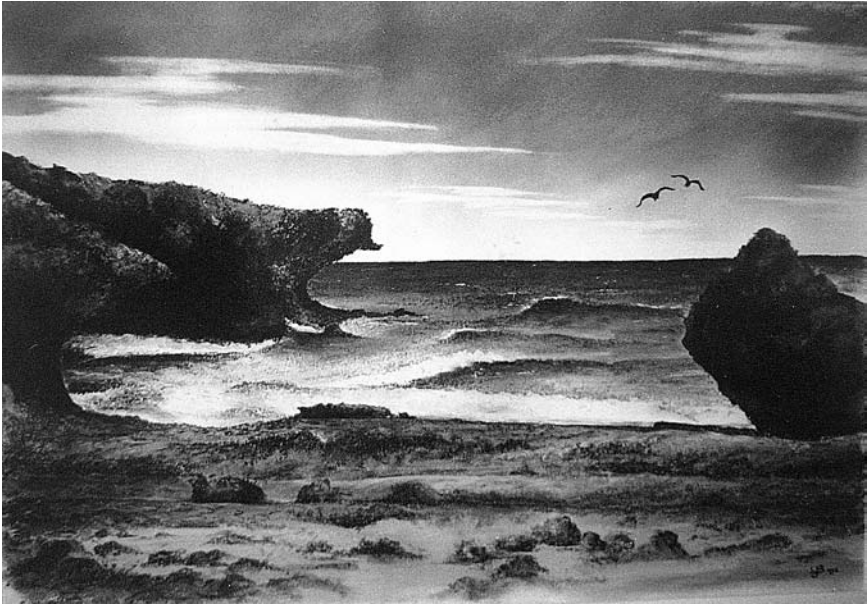
Ik wel, jij niet

Verschil moet er wezen. Dat is een ongeschreven wet die op dit eiland elk uur wel ergens gehanteerd wordt. Je kunt met regels komen zoveel je wilt en je kunt naar de rechter gaan die zijn blinddoek overigens kwijt is. Verschil moet er zijn.

In de geschiedenis was dat al zo en was er arm en rijk met daartussen enkelen die tussen alles door wisten te laveren. Maar sinds ik op dit eiland woon kan ik maar geen hoogte van krijgen waar en wie recht hebben op verschil. Of het een vriendje is van een van de gedeputeerde of het een vriendje is van een politicus, in alles is er een verschil.

Nu weet ik dat boven de politiek er nog een groep is waar ik al eens over heb geschreven. Ik noem het gemakshalve de maffia. Een groep families die werkelijk het hele eiland in handen heeft. Alle strategische punten, zaken en bedrijven zijn in handen van enkele van deze figuren. Bij het schrijven van dat gegeven in een eerder uitgegeven boekje werd het me niet bepaald in dank afgenomen en werd het ook afgedaan als fantasie. Maar langzaam maar zeker komen alle dingen uit die ik heb vastgelegd en achter ben gekomen in al die jaren. De politiek is een marionet van deze families. Families die leven van gokken, drugs, wapens en porno. Families die geld bezitten, zoveel als er water is om deze eilanden. Meestal zien ze er uit of ze nog niet tot tien kunnen tellen. Dat zal ook wel als je altijd in de zes nullen moet rekenen. Mensen met een bla bla en aan de andere kant o zo stil.

Dan komt er weer eens een inval en dan vallen zij net weer buiten de gevarengrens. Bij het aankarten van vele bewijzen wordt ook door justitie duidelijk twee ogen dicht gedaan. De hele macht loopt door in de vele hoeken van dit eiland. En dan zie je dat het bij de ene wel kan en bij

de andere niet! Rare beslissingen waar ook zij geen antwoord op kunnen geven. Je kunt moeilijk als bestuurder zeggen; ‘ Ik moest dit wel doen, of ik word ervoor betaald’. Nee, dat kun je niet maken. Bij het blootleggen van enkele zaken kom je tot een ontdekking dat het ver gaat, erg ver en diep, en dat ik me daar beter maar buiten houd. Tegen de maffia is niet te vechten en daar wil ik het hier maar bij laten.

De zon schijnt heerlijk en het water is helder al zijn die wateren ooo zo diep! O, wat een mooi eiland!

Mijn vriendje de lijntrekker

Je maakt wat mee op dit eiland. Er zijn werkelijk vele kleurrijke figuren en zoals je later zult lezen komen ze van nergens en duiken dan op als een of andere ontwikkelaar of succesrijke zakenman. Mensen met een berg aan ideeën en een snelle babbel en op die manier is het op een eiland der blinden dan goed vertoeven. Totdat het te veel is en dan vertrek je gewoon weer met de noorderzon. Zo zijn deze zwervers dagelijks bezig om anderen te benadelen en zijn ze daar waar ze maar hun slag kunnen slaan.

Deze fantast was ook eens een klant van mij. Ik heb nog nooit zoveel logo's moeten maken voor een bedrijf als bij hem. Alsmaar had hij een nieuw zaakje en alsmaar was dat waar de wereld op zat te wachten. Nu had deze man ook zijn politieke vriendjes want anders kun je op dit eiland niet alsmaar veranderen en zoveel aanrommelen. Als je niet goed bij bepaalde machtshebbers ligt dan kun je het werkelijk vergeten! Ze zullen je het leven zuur maken en alles er aan doen om je weg te krijgen. Geld onder de tafel is regel één die je moet leren als je succesvol wilt zijn.

Maar goed, deze man had duidelijk zijn lijntjes op vele plaatsen lopen en kennelijk had hij een zee aan vrienden. Bedrijfje hier, bedrijfje daar en ik maar logo's, visitekaartjes en briefpapier ontwerpen. Verder kwam ik niet want dan bestond dat bedrijf al niet meer! Hij was geen slechte betaler en hij was duidelijk zoekende naar zijn miljoenenopbrengst!

Op een dag belde hij me op of ik even langs kon komen. Hij heeft een logo nodig voor een bedrijf dat lijnen op de weg gaat trekken. Ik met een geintje; 'Is al klaar' en trok een lijn op een stukje papier! Hij lachte en uiteindelijk was dat ook het snelst ontwerp van een logo ooit door mij gemaakt! Ik liet de kaartjes en zijn briefpapier drukken. Bij het afleveren wilde ik meer weten over zijn lijntrekken. Hij vertelde in geuren en kleuren dat hij samen met een vriend de overheid wat geld lichter wilden maken. Die vriend verdeelde deze jobs en samen zouden ze er dan beter van worden en wij burgers moesten wel belasting blijven betalen. Ik vroeg hem of hij wel eens een lijn getrokken had? Hij keek me aan en vertelde mij dat elke ezel een lijn kan trekken. Een pot verf, een kwast en hup weer een lijn op de weg. Rekening versturen, incasseren en delen. Volgende lijn!

Na enkele weken zag ik hem in de kokende zon zijn lijnen trekken. Maar bij het aankomen rijden bleek dat de weg links smaller werd dan de rechter helft! Ik reed naar hem toe en riep vanuit mijn aircowagen dat hij binnendoor aan het gaan was! Hij lachte en riep dat deze job al betaald was! Na enkele maanden belde hij me weer, ditmaal voor een ander logo voor een bedrijf wat gerund kon worden vanuit een aircokamer! Dat lijntrekken had toch niet het geld binnengebracht wat ze gehoopt hadden en de overheid is een slechte betaler.

Of was hij soms een slechte lijntrekker?

Ben even kajakken

Een lange tijd geleden had ik een klant waar ik regelmatig iets voor moest maken. Later groeide dat meer naar een vriendschap uit al geloof ik niet in een werkelijke vriendschap op dit eiland.

Deze man had enkele zaken en gelukkig voor hem was hij in die branche de enige op dit eiland. Het ging hem goed en hij wist alsmaar met nieuwe dingen te komen. Op een bepaald moment kriebelde het hem weer en hij vertelde mij dat hij de zaken ging verkopen. ‘Ik heb er genoeg van, je kunt werken als een gek, de belasting weet het allemaal wel van je af te nemen’, mompelde hij! Hij stopte met deze zaken. Maar na een tijdje, zoals bij alle zakenlui, gaat het bloed waar het niet gaan kan en hij kocht een landhuisje. Hij vol goede moed het zaakje verbouwen en tussen neus en lippen door vertelde hij me dat het een hotel zou gaan worden. Er werd een rits kamers bijgebouwd en een zwembad werd uitgehouwen in de rots waar hij genoeg van had op zijn terrein. Het hotel ging draaien en het moest een ‘low budget’ ding worden zoals hij het dus ook startte. Met al het verbouwen en al zijn plannen was er dus toch ergens geld losgekomen ondanks de belasting die hem vele keren, volgens hem, arm had gemaakt.

Weer kwam meneertje belasting op zijn stoep staan en hij klaagde maar dat hij geen vrijstellingen kreeg zoals de andere hotels in de stad! Het was oneerlijk en wat geldt voor het ene hotel zou ook voor hem moeten gelden. Hij werd kwaad en van de ene op de andere dag had hij zijn hotel verkocht.

Hij trok in een krotje van een huis en zat daar met vele boeken en troep. Hij vertelde mij dat de belasting hem werkelijk zijn nek kostte. Ondertussen was hij een op en top sportman geworden. Elke morgen ging hij lang zwemmen in zijn naaste omgeving en vele malen per week ging

hij met zijn kajak op pad. Hij maakte lange tochten langs de kust om zo zijn conditie op peil te houden! Toch goed dat iemand die zo in de put zat zo aan zichzelf werkte, nietwaar?

Op een gegeven moment was hij weer met zijn kajak op pad en die dag kwam hij niet thuis. Nou ja thuis, hij had geen vrienden, geen kennissen en zijn vrouw was ook al vertrokken. Enkel een vriendin had hij nog dat zeker geen vaste verhouding was. Maar hij was zoek en zo zijn kajak. Er werd een zoekactie gestart en de kust nagegaan of hij ergens lag te dobberen, maar geen kajak, geen man. Toen herinnerde ik mij nog zijn laatste gesprek waar we het hadden over zijn belastingen en de miljoenen aan boetes en schulden die boven zijn hoofd hingen. Ook liet hij in dat gesprek vallen dat hij in conditie moest blijven en ook moest zorgen dat hij hier eens vanaf moest komen.

Ondertussen is deze man dus niet meer te vinden en is werkelijk voor verdronken geregistreerd geworden. Een man die dagelijks zwom, een conditie had als een paard en een kajak die niet gevonden werd. Voor mij kan ik maar een ding denken. Man, je hebt het geweldig gespeeld! Ik hoop dat je, waar je nu bent, geen belasting meer hoeft te betalen!

Ook dat is mogelijk op dit eiland. Je hebt teveel schulden, het wordt je te heet, je gaat gewoon en je laat de boel de boel.

Even vissen

Nu we het over verdwijnen hebben schiet me een andere situatie te binnen. Hij was een monteur onder de boom en kon werkelijk alle wagens maken. Het was een jonge gast maar net zo breed als dat hij hoog was. Je ging naar hem toe en inderdaad je wagen werd weer rijdende gemaakt. Ik vroeg me nooit af hoe hij aan de onderdelen kwam want hij liet me toch altijd wel een of andere bon zien van Napa. Ik wist niet dat zelfs die onderdelen in mijn wagen zaten maar je geloofde hem en de wagen reed weer! Dat was belangrijk en daar had ik een wagen voor.

Tijdens mijn korte vakantie had hij een wagen in de service waar ik vanaf wilde. Hij wist dat en belde me in Nederland op dat hij een koper had en dat hij het verder zou regelen. Deze jongen had ik al ruim 8 jaren en je moet elkaar toch vertrouwen, nietwaar! Ik gaf okay en hoorde kort daarna dat hij de wagen had verkocht. Thuis gekomen ging ik bij hem langs want hij had 16 duizend gulden van mij. Morgen heb ik het geld want ik heb het even niet op zak. Ik morgen terug en er kwam een andere smoes. Zo hield hij het twee weken vol totdat ik aangifte deed van diefstal. Het geld was er niet meer en bij de politie ondertekende hij een brief dat hij elke week duizend gulden zou betalen. Een week ging goed, tweede week was het vijfhonderd gulden. Daarna niets meer.

Na twee weken hoorde ik op de radio dat er een vissersboot gezonken was bij Caracasbaai. Ik de volgende dag weer eens mijn mannetje bellen om wat geld terug te krijgen van die verkochte wagen. Kreeg ik zijn vrouw aan de lijn. Ze vertelde me snikkend dat hij zoek was. De vissersboot was van hem en zijn Haïtiaanse vriend had wel naar de kant kunnen zwemmen, maar hij was niet aan wal gekomen! Huilend kreeg ik dat verhaal te horen en ik geloofde het op dat moment ook nog. Op de tv waren brokstukken te zien van de gezonken boot en van wat drugs wat op het water dreef!

Dus er was meer aan de hand! De volgende dag belde ik zijn vrouw op of er al een spoor was van haar man. ‘Nee’, vertelde ze me, ‘ze blijven erbij dat hij verdronken is wat wel vreemd is want zwemmen kan hij goed! Wat ook vreemd is, is dat zijn portable nog tot vanmorgen gewerkt heeft!’ Ring, ring onder water op de bodem van de zee. Voel je hem? Ze merkte dat ze iets fouts had gezegd en zou me laten weten als ze nog iets van haar man zou horen. Je raadt het al, niet een telefoontje meer en ook haar telefoon was in een keer afgesloten.

Later bleek dat deze man diep in de problemen zat en bezig was in de drugs. Hij is uit zijn boot getrokken en die hebben ze laten zinken en zelf is hij gevlucht naar Colombia waar hij de laatste weken daarvoor ook zeer regelmatig was.

Voor de justitie hier is de zaak opgelost, deze man is verdronken en zo moet ik ook aan mijn vorige vriend denken die even aan het kajakken was.

Ik kom van nergens

Nu komen we een beetje in de duistere hoek van dit eiland. Niet dat de zon wegtrekt maar puur omdat er veel duistere figuren hier op dit eiland verblijven. In al die jaren heb ik heel wat actie ondernomen en zijn er zaken geweest die werkelijk ver boven alles gingen. Soms was het best riskant en werden er ook bedreigingen en andere zaken mijn kant opgeworpen. Niet dat ik me daar iets van aantrek, want ze kunnen me dit leven afnemen maar er staat alweer een ander leven te wachten voor mij. Daarom blijf ik bij vele zaken doorgaan tot het einde.

Je moet wel veel onderzoeken en nagaan voordat je een zaak verder aan kunt kaarten. Je moet weten wie je tegenstander is en wat hij allemaal

op zijn kerfstok heeft. Nou je verschiet als sommige informatie binnenkomt want bij verschillende figuren heeft een mensenleven werkelijk geen enkele waarde. Ze schieten letterlijk alles neer wat voor hen een last kan zijn. Maar je komt ook nog duistere zaken tegen, zoals wapenhandel, drugs, mensenhandel, porno en kinderporno. Allemaal zaken die onder de huidige politici geaccepteerd zijn en waar er menigeen zelf duidelijk een vinger in hebben. Zo verklaart het ook dat vele wetten jaren, soms tientallen jaren, blijven liggen maar als er één wet veranderd moet worden voor een vriendje projectontwikkelaar kan dat in enkele weken beklonken worden!

Ik heb een tijd lang daarin mijn energie gestoken en ben werkelijk tot vreselijke ontdekkingen gekomen. Wat blijkt, er hangt hier best een aardig groepje mensen rond zonder een verleden! Jip, mensen van wie je werkelijk niet na kunt gaan waar ze vandaan komen voor de tijd dat ze voet op deze rots zetten. Mensen met een duister verleden maar ook met een verleden waar niemand iets van mag weten. Nu heb ik aardig wat informanten en die gaan best ver en ik kan u verzekeren dat elk persoon te achterhalen is waar hij zoal heeft uitgehangen. Maar bij deze mensen houdt het verleden op bij de dag van verschijning op dit eiland. Mensen die nu zogenaamde succesrijke ontwikkelaars zijn, mensen die gerenommeerde bedrijven hebben op dit eiland en dan maar niet te praten over de vele ‘snelle jongens’ met hun beleggingsmaatschappijen en ander financiële wirwar. Zakenlui die van de ene dag op de andere, hier aankomen en meteen een groot gebouw hebben en zaken doen! Je wilt het niet weten en eerlijk gezegd ik ook niet meer.

Het is wel duidelijk dat vele ‘snelle Henkies’ hun verleden gewist hebben om dan hier een nieuwe rottigheid te starten. U weet wel drugs, wapens, porno en mensenhandel! Ook dat is Curaçao maar wel allemaal onder een heerlijke zon en een blauwe zee met... onze plastic palmbomen!

En, sta ik er in

Waar ik in sta is niet belangrijk want mijn stukken, boeken en kunstwerken vinden toch hun weg. Wel is het frappant om te zien hoe de lokale pers omgaat met nieuws. Nou ja, nieuws? Als je een beetje internet hebt dan heb je het nieuws terwijl het geschreven wordt. Als je dan soms twee dagen daarna dat stukje in de krant leest weet je weer dat de pagina's opgevuld moesten worden! Nieuws op dit eiland is ver te zoeken en je kunt beter de vele kranten onderbrengen in een 'Caribische editie van Privé'. Het laag bij de grond berichtgeving, het niet objectief belichten van een voorval en zelfs de roddels, zonder napluizen, te plaatsen maken van de lokale kranten niet werkelijk een leerzaam object. Wat je daar leest is of gebonden aan een of andere hoge piet die weer in de picture wil staan of is een pagina grote reclame van een of ander boek wat dan nog werkelijk als bladvulling geplaatst wordt! Zoals ik al eens eerder schreef, als je alle advertenties en onzinnige, politiek gemanipuleerde berichten uit een krant zou scheuren dan bleef er nog geen twee kantjes over met objectieve en goede berichtgeving!

Maar we moeten het ermee doen en dagelijks kijken we maar even of er geen belangrijke mededelingen zijn of dat er weer een atoombom zal vallen op dit eiland. Verder is het beste de zaak te laten voor wat het is want de artikelen zijn toch niet betrouwbaar en veelal zo gemanipuleerd dat de ware essentie verloren is gegaan. Als je kijkt hoeveel artikelen er staan over een handjevol politici die menen die dag in de krant te moeten komen omdat hun ego weer loopt te schreeuwen. Die mensen, die alsmaar, desnoods met leugens, naar buiten komen en zelfs verkondigen dat wetten aangepast gaan worden terwijl ze nog niet weten waarover ze praten! Puur en alleen omdat ze weer enkele dagen niet gedrukt staan in een of andere krant. Onze gedeputeerde van infrastructuur doet het mooier, hij keurt elke week wel weer een weg goed om aangepakt te worden of geeft groenlicht bij een of ander project. En zo staat hij altijd daar, handjes-

schuddend weer voorop in de rij en liefst op pagina een. Onze premier kan er ook wat van en je vraagt je dan ook inderdaad af of deze mensen eens ooit werkelijk besturen!

De krant doet in ieder geval nog goed dienst in onze vogelkooi al vraagt de kaketoe af en toe of er geen beter krant is die hij mag lezen! Ook dat beest zit ooit te schreeuwen van de onzin die daar geschreven staat! Dus wil je regelmatig hier in de krant komen, verklaar wat onzin, schud een handje, krab je kop en je zult het maken tot de voorpagina!

Risico verkorten

Even een wijsheid van iemand die wetenschap en cultuur kan verklaren en toelichten:

Als ik te veel gedronken heb, moet ik met mijn wagen snel rijden om thuis te komen. De tijd die ik dan een gevaar op de weg ben, is korter!

Zo nu jij en dan ik. Daar heeft niemand iets op terug. Alleen de politie gelooft deze wijsheid zeker niet. Maar ja dat kan ook niet anders, die heeft geen wiskunde of allerlei wetenschappen gestudeerd. Anders was hij zeker geen politieagent geworden!

Nee, dat hebben we niet

Ik zou heel kort kunnen zijn over deze titel. Als je hier op het eiland iets speciaals nodig hebt en je komt dan in een zaak die dat behoort te hebben en je vraagt ernaar dan zal voor 90 procent zeker deze zin opduiken. ‘Nee, we hebben het niet!’ In het begin geloofde ik het en liep ik weg. Maar dan ben je op een eiland snel klaar want veel concurrentie is er niet, laat staan veel van dezelfde winkels waar je dan naar toe kunt. Nu doe ik het anders. Ik ga naar die winkel en vraag beleefd of ze een bepaald artikel hebben. De bewuste zin duikt dan op, je bent lastig en je neemt hun tijd in beslag. Ze staan immers niet om te verkopen! Wat denk je wel! Ze moeten hier staan anders stort hun baas hun salaris niet elke maand op hun rekening! Daarom staan we hier!

Na de nee, vraag ik of ik wat rond mag kijken en begin mijn speurtocht in de meest rommelige hoeken van de winkel. Een beetje geïrriteerd staat dan een van die personen jou op de vingers te kijken want wie weet loop je zo dadelijk met een 4 meter lange pijp van 12 cm dik onder je arm uit de winkel zonder te betalen!

Maar goed, je doet net of je je mascotte bij je hebt en zo blijft het winkelen toch aangenaam. Na wat snuffelen zag ik wat liggen wat wel veel deed lijken op wat ik gevraagd had. Ik wees haar op dat product en je zag dat het kwartje viel. De ogen begonnen te flikkeren en de jackpot sloeg op tilt!

‘Ata’ was het eerste geluid wat er uit haar sirene kwam. ‘Ik dacht dat u wat anders bedoelde’ vervolgde ze. Daar zou ik veel op kunnen gaan zeggen maar het beste was dan even te lachen en naar de kassa te lopen en het artikel afrekenen. En even omdraaien om de juffrouw te bedanken voor de goede service. ‘Di nada’ was haar antwoord en ik kon door met mijn werk.

Roestende roestvrij staal

Wat je niet allemaal kunt leren op dit eiland. Ik ben ook geen allesweter en er zijn altijd dingen dat ik dacht dat ze anders waren. Ik sta ook altijd open voor nieuws en nieuwe dingen. Ik probeer zo via tijdschriften en internet een beetje op de hoogte te blijven wat moeder aarde ons te bieden heeft en zo ook de vele lichtende wezens die er rondzweven.

Bij het kopen van het huis was één ding duidelijk, er zouden nieuwe ramen en deuren geplaatst moeten worden. De vorige eigenaar heeft het werkelijk gepresteerd om in elk gat van het huis een andere soort raam te plaatsen. Vele ramen gingen niet meer open en de deuren vielen van de witte mieren vanzelf uit! Het was zo klaar als een klontje wat voor ons de eerste grote klus zou worden. Samen met wat jongens zijn we, voordat we in dat huis zijn gaan wonen, alle gaten op een en dezelfde hoogte gaan maken. Zo hebben we in de slaapkamer een werkelijk prachtig panorama wat ik wilde behouden door extra grote ramen daarin te plaatsen. We hadden bij een bedrijf mooie ramen en deuren gevonden en het zag er allemaal degelijk uit. De eigenaar had werkelijk een snelle babbelaar en wist mij te overtuigen dat zijn product goed was.

De ramen en deuren werden geleverd en bij het inzetten merkten we dat er 'weer' in het glas zat. Nu komt dat nog hier wel eens voor want door het vocht, zee en zout is dat samen met de vetlaag op het glas werkelijk een probleem. Ik belde de vlotte babbelaar op en vertelde hem het probleem. In eerste instantie kon het niet, maar dat verhaal kende ik al en ik overtuigde hem dat er 5 ramen waren die niet in orde waren. En... wie gaat die ramen er nu opnieuw inzetten? Na wat vijven en zessen kwam hij over de brug en zou een medewerker de ramen laten vervangen, dat alles op zijn kosten. Hij hield woord en alles werd netjes afgehandeld. Na enkele maanden waren er weer ramen die hetzelfde probleem vertoonden. Je raadt het, geen garantie meer.

Weer wat maanden later bleek dat het roestvrijstalen hang- en sluitwerk en in het bijzonder de deurklinken begonnen te roesten! Nu heb ik wel wat verstand van ijzer en legeringen maar wist niet dat roestvrij staal stond voor roesten! Ik belde hem op en kreeg te horen dat er verschillende kwaliteit was in klinken en er waren codes die aangaven hoeveel of hoe weinig dat metaal zou roesten! Mooi verhaal en dat er codes zijn weet ik ook maar je verkoopt mij roestvrijstalen hang- en sluitwerk en het gaat roesten binnen 6 maanden! Hij zat vast en ik moest even langskomen. ‘Hoeveel deuren had je ook al weer?’, was zijn vraag. ‘2 van die soort’, was mijn antwoord. Hij liep naar de toonbank en haalde achter uit een doos een wel anders aanzienend staal en ook inderdaad met een andere code. Hij zei niets en liep weg en ik hoefde de oude roestige rommel niet terug te geven!

Man o man, wat hangt dit eiland werkelijk aan elkaar vast van leugens en ze zijn slechte verliezers als ze merken dat je hun kletsmaatjes doorhebt!

Omleiding

We waren de koning te rijk. Onze gedeputeerde, een hoge piet dus van ons eiland afdeling openbare werken, had besloten dat een weg opgeknapt zou worden. Ja, dat moet dan altijd met foto's van die goede man in de kranten aangekondigd worden. Dat moet wel want anders zou je denken dat die man werkelijk niets doet! Zeker als je naar de wegen kijkt want dan heb je de neiging om bij het gebouw ‘openbare werken’ het woordje ‘werken’ uit te gummen! Werken is al een vies woord op dit eiland onder de ambtenaren en zeker de afdelingen die onder deze man vallen is het woordje ‘verdelen’ eerder van toepassing dan het woordje ‘werken’.

Maar goed, dat even terzake. Deze man stond weer eens in de krant dat hij persoonlijk van zijn eigen salaris miljoenen uitgetrokken had om die weg hoogstpersoonlijk op te knappen! Nou, die laatste zin, geloof maar dat die niet waar is want je kunt beter zeggen dat er wel weer wat geld zal verdwijnen in de een of ander ‘goed doel’ in plaats van het steken in een goede laag asfalt! Maar ik wil geen vijanden maken want als deze man slaapt is hij werkelijk een geweldige kerel!

Daar zat hij dan, achter het stuur van een grote loader en je kon zien dat hij werkelijk alle verstand had van graafwerkzaamheden. Zijn helm achterstevoren op zijn hoofd, met een wijze blik en de klus zou geklaard zijn binnen... Nee, geen afzienbare tijd maar binnen 6 maanden!! Ja, een weg vernieuwen duurt momenteel een half jaar! Het mag niet sneller gaan anders zijn die miljoenen niet verantwoord.

We moesten in die hoek toevallig enkele dagen later zijn en er was een omlegging gemaakt. Moest wel, want deze aannemer vond het beter om iedereen weg te houden van zijn werkplek. Zouden we die dagen te vaak zien dat zijn werknemers niet aanwezig zouden zijn! Dus wij de omlegging volgen. Bord één naar rechts, doorrijden een bord naar links. Ook daar netjes ingeslagen en enkele kuilen ontwijkend want je werd letterlijk in de rimboe gestuurd en toen? Geen borden, geen omleiding meer! Eén ding was zeker, we zaten nog niet op de oude weg, laat staan in de buurt waar we moesten zijn. Misschien een bord gemist? Weer terug en kijken. Nee hoor, geen bord en we eindigden dan ook totaal in een onherbergzaam gebied. Door in zijn totaal terug te rijden zijn we onze weg, die wij wisten als omleiding, maar gaan rijden en kwamen we na vele kilometers voor niets gereden te hebben, op de plaats van bestemming.

Och, dat heb je met al onze experts. Ze weten zelfs geen borden te plaatsen om het verkeer netjes om te leiden! Triest? Nee hoor, dit is onze cultuur!

Dokter, ik wil vakantie

Ik heb altijd gedacht dat een dokter er is als ik iets aan mijn lichaam voel wat niet pluis is. Je weet wel, zo'n man in een wit pak of eigenlijk meer in wat witte kleren. Het is wel mooi dat wanneer ik zelf eens een witte blouse aan heb de mensen hier snel geneigd zijn mij met dokter aan te spreken en het is een stuk makkelijker om in het ziekenhuis te komen in het wit dan een bontgeklede makamba. Maar dat allemaal terzijde.

Een dokter ga je naar toe als je, je niet goed voelt of als er werkelijk iets mis is waar je zelf geen antwoord op hebt. MIS, helemaal mis heb ik het. Daar is een dokter niet voor! Een dokter is een persoon die je bijstaat in slechte tijden, hoort al je wereldproblemen aan en schrijft dan een pilletje voor dat alle zorgen doet verdwijnen als sneeuw voor de zon! Ook weer mis! Maar waar is een dokter dan voor? Is hij misschien iemand waar je gemakkelijk terecht kunt en zeker daarna met een lege portemonnaie thuiskomt door het betalen van een consult en de door hem uitgeschreven medicijnen? Nu word ik kennelijk warmer want het wordt niet afgewimpeld met het zinnetje dat ik het mis heb. Goed, dus een dokter is dus iemand waar je verzekerd bent dat je verlicht wordt! Verlicht in de guldens die je op zak had. Maar hij is ook een man/vrouw waar je bijna wekelijks moet zijn! Nee, zo ziek ben ik niet maar onze mensen menen dat ze bijna wekelijks recht hebben op een lang weekeinde! Als je weekend zwaar beladen is met feesten is het zaak vrijdag al thuis in voren te slapen, in het weekend stappen, maandag en misschien een dinsdagje erbij om weer uit te slapen en bij te komen!

Je zult denken dat ik helemaal krankjorum ben maar je zult diegenen niet de kost willen geven die zich vrijdag al niet meer laten zien op het werk en maandag gaan proberen tot en met dinsdag vrij te zijn. Hun maag draait (natuurlijk met al die rommel daarin), hun hoofd draait (ook niet vreemd met al die alcohol) en hun oren doen pijn (ook niet verwonderlijk

met die harde muziek) en dan als afsluiting, een misselijkheidje daarbij wat kan duiden op een blijde verwachting over 9 maanden!! Man, wat moeten deze doktoren veel onzin aanhoren en vele van die doktoren zullen zich zeker afvragen of ze daarom zo lang hebben moeten studeren!

Nu kun je als dokter ‘nee’ zeggen en geen briefje maken maar dan ben je die patiënt voorgoed kwijt. Je bent dan als dokter, in hun ogen, een bruto! Ze gaan gewoon naar een andere huisarts die wel voor hun geld dat briefje schrijft. Als ook de week daarop en daarop en daarop! Want wat is niets makkelijker dan om even een voorgedrukt briefje te tekenen dat deze persoon zo goed als op sterven ligt maar woensdag toch wel weer aan de slag kan!

Je zult dit verhaal waarschijnlijk afwimpelen als fantasie en daarom zou ik jou eens willen uitnodigen bij een van de huisartsen op dit eiland. Dan kun je het met je eigen ogen zien dat je praktisch dezelfde mensen bijna wekelijks weer terugziet met altijd dezelfde klachten!

Waar spreken we af?

Communie..... zuipennnnn

We zijn werkelijk gelovig en als God ooit op aarde terug zal keren dan zal hij zeer zeker op dit eiland komen te wonen! Dat is als ik de kerk moet geloven en zeker onze roomse bisschop. Wat zijn wij toch een stelletje hypocrieten bij elkaar! Want we stelen van elkaar en we gunnen elkaar het licht niet in de ogen. We maken elkaar voor rotte vis uit en we moorden alles uit wat los en vast zit. De natuur moet een woestijn zijn maar zondags in de kerk zijn we de meest heilige personen van deze aarde! Halleluja, God heeft gesproken.

Mensen ik walg als ik dit wekelijks zie en dat je veelal de meest rotte appels vooraan in een kerk ziet zitten. Ik ga al lang niet meer naar dat huis van God omdat ik hier werkelijk van mijn geloof ben gevallen. Ik wil niet naast diegenen zitten die deze week me nog duizenden guldens afhandig hebben gemaakt. Ook niet naast die, die van corruptie veroordeeld zijn en maar met het woord 'God' smijten. En zo is de hele kerk vervallen naar een waar roversnest.

We hebben jaarlijks nog de communie en je ziet dan dat er zeer veel geld geleend wordt om een mega feest te geven. Huizen worden voor die tijd opgeknapt. Tuinen schoongemaakt en dan op de dag des onheils komt er een geluidsinstallatie, DJ en veel drank en eten. Het feest begint meteen na de mis en gaat tot 's nachts door, tot in de kleine uurtjes. De muziek hard aan en de DJ doet volop zijn best. Het eten wordt verdeeld en tussen het eten door goed drinken. Whisky, rum en bier worden rijkelijk geschonken en de jonge kinderen spelen in hun nette kleren, blij met de aandacht die ze net die dag even krijgen. Drinken staat centraal en werkelijk, op het einde van het feest gaan ze allemaal bezopen in hun wagens terug naar huis. Allemaal nog met wat extra eten voor morgen en een bakje vol met zoetigheid.

Daarna is het stil in dat huis. Zeer stil want nu moeten de rekeningen betaald gaan worden. Betaald van een onderstand of betaald door weer andere leningen aan te gaan bij vrienden en kennissen. Allemaal voor die ene communie, voor dat ene feest.

Dan moet ik nog gelovig zijn!

Na mij de zondvloed

Een uitdrukking die we veel horen en waar je werkelijk op dit eiland vele gevallen van tegenkomt. Als je langer hier woont dan merk je dat de mensen hier een totaal andere opvatting van het leven hebben dan wij Europeanen. We houden er van om ons leven helemaal op orde te hebben, alles is gepland en alles moet volgens een bepaald patroon gaan. Je hebt al helemaal doorgenomen wanneer de kinderen mogen komen, wanneer je een huis gaat kopen, welke wagen je gaat nemen en het meest economische is. En als klap op de vuurpijl heb je werkelijk elke cent al bepaald en vastgelegd die er maandelijks via je salaris binnenkomt via een baan die jij meent dat je die levenslang zult volhouden! Letterlijk alles is gecalculeerd en niets kan misgaan want ook dat heb je al voorzien. Totdat er iets gebeurt wat nu net niet in je planning voorkomt en daar gaat je heel gecalculeerde leven. Je baan houdt op te bestaan. Of je huis staat op de sloperslijst. Er is een wezen bijgekomen, eerder dan gepland, wat ze een kind noemen! Pats, boem, dan gaat alles van die dag af mis.

Je zult merken dat het hier anders is. Nu ga ik niet praten over de intelligentie van deze mensen en dat ze misschien helemaal niet kunnen denken. Soms lijkt het daarop gezien hun handelen maar een ding is zeker, calculeren weten ze niet wat dat is. De dag dat ze in hun blootje hier op deze rots worden gezet, weten ze werkelijk niet wat er in de toekomst zal gebeuren! Niet dat ze zich daar druk om maken want waar zijn al die planningen voor nodig? Ze komen toch niet uit of er gebeurt iets en de planning gaat niet door! Daarnaast is het dan dat je veel tijd hebt gestoken in het plannen en die had je beter kunnen gebruiken om te leven en te genieten van je omgeving en van anderen of wel misschien van een feestje!

Waarom plannen? Een vraag die hier duidelijk een antwoord heeft gevonden. Wat je ook plant op dit eiland, niets of bar weinig zal er van terecht komen. Simpel, omdat er geen regels zijn die dat vragen. Lukt het

vandaag niet, dan maar morgen en als het morgen niet lukt dan overmorgen als God het wil. Ja, God helpt altijd wel een handje en je zult de woorden ‘ku Dios ke’ vele malen horen uit de monden van de lokale mensen.

Het is een vast gegeven dat planning inderdaad weggegooide tijd is en het is ook zeker dat wat je ook plant het op dit eiland niet zo zal lopen! Dus waarom dan die energie daarin stoppen? Wij Europeanen hebben nog veel te leren en nogmaals als het vandaag niet lukt, dan morgen en ‘ku Dios ke’ dan maar later.

Na mij de zondvloed.

Dierenliefde

We zijn werkelijk een dierenliefhebbend eiland. We houden zoveel van onze dieren dat we ze aan korte kettingen leggen en dat we ze maar een maal per week wat droge rijst geven. Als ze geluk hebben krijgen ze wel elke dag een schop en als dat niet helpt dan gooien we stenen naar hen.

Leguanen eten we op want dan kunnen we als man nog vaker kinderen maken. Misschien zijn de mannen bezig om leguanenmensen te kweken! Ondertussen slaan we een gekko nog even plat tegen de muur.

Ook proberen we tussendoor alles wat vliegt even neer te schieten.

Kortom, alles wat leeft, kruipt, vliegt of op een andere manier zich voortbeweegt en het heeft niet de kenmerken van een mens, dat moet doodgemaakt worden!

Onze heilige koe, wat onze geiten zijn, komen het er nog het beste vanaf. Al hebben vele van hen een driehoek van hout om hun nek zodat ze niet door of over hekwerken kunnen gaan.

Zo lees je in het kortste stukje van dit boek dat wij werkelijk dierenvrienden zijn en ik hoop dat je dat ook (niet) zult zijn want anders val je werkelijk uit de toon hier.

Stop, politie doorrijden

Ja, ja, ik weet dat ik nu een beetje doordraai. Of misschien toch niet? Het was weer eens een van die morgens dat we ‘verplichte nummers’ hadden in de stad. De winkels moesten bezocht worden om zo de voorraad op peil te brengen.

Aangekomen in de stad sloeg ik een weg in en met mij enkele andere wagens. We hebben alle papieren in orde en ook netjes onze galgen om onze nek zodat, als er iets zou gebeuren, we meteen opgehangen worden door die ellendige dingen! Wist je overigens dat er nog nooit zoveel ongelukken geweest zijn sinds die snelbinders uitgevonden zijn? Maar goed, we waren helemaal volgens de regels ingepakt en voorzien van de nodige documenten. Iets verderop stond een politiewagen waar een agent uitstapte en midden op de weg ging staan. Hij wees mij aan met het haltteken. Ik remde af draaide mijn raam naar beneden, groette de agent en vroeg waar ik moest parkeren? Hij snauwde ‘doorrijden’! En hij ging opzij staan. Een beetje verbouwereerd trok ik maar weer langzaam op en reed door. Ik zag in mijn spiegel dat na mij een jongeman was die wel naar de kant werd gedirigeerd.

Zo weet ik niet of ik bij een volgend stopteken nog wel zal stoppen want ik weet niet of het nu voor mij is, mijn buurman of mijn nicht!

Het leven van een Curaçaose boer

Nostalgisch en erg romantisch klinkt het allemaal. Ik kan je verklappen dat het zo ook is. Sinds we dus aan de andere kant van de wereld wonen van dit eiland (Banda'bou) hebben wij ook een stukje land. Je zult later lezen wat zoal de technische problemen zijn als je in de landbouw gaat. Verder wil ik nu ook wat aanhalen over de problemen die zich voordoen als je, je oogst opgegeten ziet worden door bijvoorbeeld die wollige bolletjes met die diepbruine ogen. Of als een groen monster zo knikkend naar je staat te schudden dat je niet moet denken dat die groente van jou is. Of de vele vogels die zich tegoed doen aan het zaad wat je net gezaaid hebt!

We hebben één regel en dat is, dat wat groeit, groeit en wat vroegtijdig opgegeten wordt is voor diegene die het eerste erbij was. Het is een regel waarmee de meeste boeren in deze omgeving ons voor gek verklaren en dat kan ook wel zo zijn, gezien door de ogen van een commerciële boer. We houden van dieren en zo de dieren ook van ons. We hadden een veld met bonen en die ging werkelijk goed. We haalden regelmatig wat eruit voor eigen gebruik.

Buiten op een bankje, maakten we de bonen al schoon en de aandacht ging in een keer uit naar de drie wollige pluisjes die vrolijk voor ons langs huppelden en even met hun staartje groetten. Ze keken nauwelijks naar ons om, want het grote veld met bonen was al in hun zicht! Ze liepen naar de eerste struikjes en begonnen heerlijk te knagen aan deze groenten. We keken het zo'n beetje af en op een gegeven moment keken ze alle drie omhoog, bedankten ons en liepen verder de knoek in. Diezelfde familie weet ons ook altijd te vinden als we pinda's gezaaid hebben. Ik plant 2 pinda's bij elkaar en de familie pikt alsmaar een pinda weer weg! Zoals je ziet, we delen alles samen.

Ook hebben we de groene vrienden meneer 'Legu' en mevrouw 'Aan'. Ze hebben een hele familie en soms denk je dat meneer Legu niets anders te doen heeft dan met mevrouw Aantje te spelen! Maar goed, we hebben ook van die gasten rondlopen die er op lijken dat ze nog de eerste wereldoorlog mee hebben gemaakt! Ze komen regelmatig tevoorschijn en liefst als de zon op zijn hoogst staat. Ze lopen dan dwars door de veldjes heen en zoeken elk jong groen blaadje wat die dag aan het opkomen is. Ze snoeien werkelijk elke dag en dat is soms te veel voor de diverse planten.

Buiten deze familie hebben we ook nog een arsenaal aan vogels rondvliegen. Het is een komen en gaan en zo wordt door hen elk zaadje maar ook elk groen knopje verorberd en heerlijk van gesmuld.

Nu denk je dat we er zijn maar er is nog een kleiner volk wat de laatste restjes verwerkt. En dat is de familie mier. Zij laten werkelijk geen blad staan en als het even kan nemen ze een complete struik mee op hun nek naar hun nest! Je ziet ze zwoegen en ze lopen werkelijk met een grote bagage richting de knoek. Het is gewoon een lust om te zien hoe er volop gewerkt wordt en de planten verplaatst worden.

Als je dit zo leest zul je denken dat er werkelijk niet veel groeit op ons landgoed. Nou daar heb je gedeeltelijk gelijk in. We moeten halsbrekende toeren uithalen om de hele rattenplan te omzeilen en zo ook nog zelf wat te kunnen genieten van onze oogst. Toch lukt het nog aardig en we hadden afgelopen jaar nog zoveel over, zelfs na het uitdelen, dat mijn vrouw dacht om het eens te gaan verkopen aan de winkels in het dorp. De kofferbak lag vol met papaya, pompoen en pika. Al die waren hadden 14 gulden opgeleverd en een hoop gezanik van de handelaren. Ze was zo teleurgesteld dat we besloten hebben voortaan het te veel aan groenten en fruit nog verderop in de straat weg te geven en niet meer te verkopen aan deze oplichters!

Zo hebben we nu een deal met onze beestenboel en ze mogen zoveel eten als ze willen als er maar genoeg voor ons overblijft. Je begrijpt wel, we wonen buiten de mooie natuur nu ook tussen zeer veel dieren die dagelijks hun kostje komen scharrelen van wat wij geplant hebben.

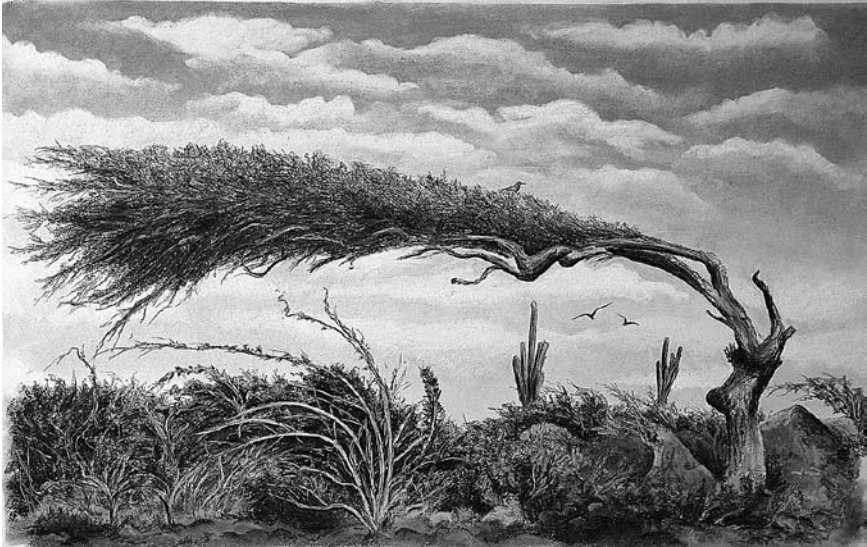
Dank je moeder natuur, jullie verdelen werkelijk eerlijk en weten ook wat we zelf nodig hebben.

Kippen in staking

En wij maar denken dat alleen wij mensen kunnen staken. Mooi niet, want in het volgende verhaal zul je zien dat er iets vreemd is geweest onder de kippen.

Op een gegeven moment merkten we dat in de winkels de eieren duurder werden. Nu mag dat niet zomaar en de kippenfarms werden teruggefloten en kregen gewoon een vaste prijs voor hun eieren. Even was het stil en je begon te merken dat er een schaarste leek te komen. De schappen werden leger en soms moest er geduwd worden om nog een ei te pakken te krijgen. Gelukkig hadden wij het probleem niet omdat we onze eigen kippen hebben en de dames doen werkelijk hun best.

De schappen waren leeg en er kwam een verklaring in de krant dat er problemen waren bij de verschillende kippenfarms en dat de productie van de eieren sterk waren afgenomen. Over een ziekte wilden ze niet praten maar er was geen kip die meer dan één ei legde! STAKING, dacht ik meteen! Want de kippen hebben er genoeg van om alsmaar op één vierkante centimeter te wonen zonder privacy en zonder enige frisse lucht. Eindelijk komen ze in opstand. Toch klopte mijn verhaal niet helemaal want na een onderhoud met onze kippen hebben ze me uit de doeken gedaan dat hun collega's wel degelijk aan het werk waren.

De schappen werden niet aangevuld en er was geen ei te krijgen in de stad. Wonderwel waren er wel volop eieren te krijgen bij onze Banda'house kippenfarm. Dus inderdaad was er geen algehele staking! In de stad werden dure eieren van vele guldens vanuit Amerika gehaald. Want een mens wil toch wel eens een eitje, nietwaar? Mensen gingen het er ook nog voor betalen. Plotsklaps waren de rekken weer gevuld en waren er eieren in overvloed! De staking was over en.... de prijs was wel enkele guldentjes hoger dan voor de staking. Dat zal wel zijn omdat elke kip in de stad nu haar eigen legkamer heeft met een heerlijke legstoel!

Mensen wat worden wij toch voor gek versleten en zo worden bijna dagelijks producten in één keer schaars om daarna met dubbeltjes en zelfs guldens erop weer aangeboden! Kijk alleen maar eens toen de olie duur was, alles werd duurder. Prijzen moesten meegaan want de handelaren konden het niet meer aan. De olie viel als een baksteen, maar de verhoogde prijzen bleven gehandhaafd. We worden dagelijks opgelicht en er is niet één instantie die ook werkelijk iets hier tegen doet!

Ik hoorde eens dat we een roversbende zijn. Nou, ik kan niets anders zeggen dan dat deze persoon het aardig bij het goede end heeft. Want we worden dagelijks getild op dit eiland.

Lintje wel, lintje niet

Nee, ik zit niet bij de kapper en moet beslissen of ik in mijn lange haar een lintje moet laten zetten of niet. We praten wel over een versiersel wat kennelijk gebonden is aan een of andere prestatie. Nou ja, prestatie?

Nu is het mij in de vele jaren nog steeds onduidelijk waarvoor dit circus gehouden wordt want als je iets doet vanuit je hart en ziel dan is een lintje alleen maar een belediging! Ja, als je het werkelijk uit je hart en ziel doet dan heb je die egotripperij niet nodig. Daar staan ze dan, dit jaar allemaal in een pinguïnpak en de dames een hoedje op en een nieuwe jurk! Want je moet er piko bello uitzien. Met veel eerbetoon en een toespraak van een andere pinguïn krijgen ze dan een lintje opgespeld.

De een omdat hij zo lang bij een bedrijf heeft gewerkt (kon geen ander werk vinden), de ander omdat ze veel gedaan heeft voor de gemeenschap! Ja, kan wel zijn, mijn buurman en een andere buurvrouw werken zich ook dagelijks uit de naad en de oma verderop helpt ook al zeer veel jaren jonge moeders met kinderen! Voor hen is er geen lintje want je hebt niet de juiste vrienden die je voordragen!

In mijn omgeving heb ik ook enkele mensen gekend die in aanmerking zouden komen voor een lintje. Ze werden ook voorgedragen en de ene was voor de dienstjaren, de andere voor zijn inzet voor de kinderen en nog een voor zijn diensten voor de maatschappij. Deze mensen hadden kennelijk de show door en hebben ervoor bedankt.

Zoals ik al aanhaalde, ze deden het werk vanuit hun hart en ziel en niet voor een lintje of om te laten zien hoe goed ze al niet waren! Ze weigerden en dat werd hen dan ook kwalijk genomen! Vreemd, want juist die mensen hebben karakter en hebben inderdaad hun dingen gedaan vanuit hun eigen overtuiging.

Sinds kort hebben we nog wat andere piassen. Heren die o zo snel erbij waren om het lintje aan te nemen enkele jaren geleden. Hele stukken in de krant en een hele poeha over hoe ze het wel een eer vonden. De hele show werd menig keer afgedraaid als ze maar in de publiciteit konden komen. Nu speelt er al hier een tijdje dat er een haatcampagne gevoerd wordt tegen Nederland. Nederland moet 5 miljard zonder enige restrictie op de rekening van enkele heren storten en zich verder nergens mee moeten bemoeien! Ik heb me daar ook voor opgegeven maar kennelijk heb ik niet de juiste contacten (lees vriendjes). Maar deze mensen schreeuwen nu al tijden over machtsmisbruik en over dat het eiland van 'nos' is! Ik weet ook niet wie 'nos' zijn want de meesten die dat schreeuwen zijn zelf buitenlanders!

Het schreeuwen hielp niet en zo moesten ze iets anders verzinnen. Het opperlicht kwam met een formidabel idee. De meeste schreeuwers waren diegenen die eens vooraan stonden om een onderscheiding te krijgen! Het waren juist die, die het toen zo'n eer vonden. Nou, deze mensen gaven met al hun eer het lintje terug aan ons opperhoofd. Met veel tam tam werden de lintjes ingeleverd en hadden ze even weer de aandacht. Verder was er niets en als een 'niet' zonder lintje, tel je al snel niet meer mee in deze maatschappij! Zo verdwenen deze clowns ook al snel. Het lintje waar ze eens zo trots op waren was in een keer een waardeloos stukje metaal. En dat maakt dan ook dat een lintje niets meer is dan een deel van een circus waarin wij leven.

Doe je iets, doe het niet voor een lintje en bieden ze je een lintje aan zie het als een belediging! Je doet het niet voor een lintje, maar voor je naasten! En zo is die hele lintjesregen alleen een klap in het gezicht voor die mensen die hun werk doen vanuit hun hart en ziel.

Ooo, wat is die natuur mooi

Mensen die op dit eiland zijn geweest weten het. Er is een aparte flora en fauna op dit eiland. Zowel op het land als in de zee is er veel te zien. Dat in deze extreme hitte nog zoveel kan leven. Er is meer dan een cactus en er zijn vele soorten planten, struiken en bomen. Een breed scala aan lokale vogels maar ook trekvogels. Ons hertje, de leguanen en slangen. Het kleine grut zoals hagedissen en gekko's maar ook de orchideeën die zo links en rechts nog te zien zijn. Onder water zie je de vele koralen maar ook scholen vissen in alle kleuren, stippen en strepen. Je houdt even je adem in als je een dolfijn ziet of als een schildpad langs je zwemt. Maar niet te praten als je een 'morene' ziet die zo dik is als een pijpleiding. Dan de indrukwekkende schaduw van een mantarog die als een ruimteschip door het water gaat. Op het strand de vele schelpen en de oude afgebroken waaierkoralen. Dat alles maakt van ons eiland een geweldig eiland.

En dan komt er een bulldozer, schraapt het land kaal, dumpst gedeeltelijk de zee en trekt alle koralen kapot! Op het land is het een stoffige massa en als je onder water kijkt zie je geen vis meer en zijn er grote blokken steen gedumpt op plaatsen waar eens de vissen konden zwemmen. Zowel boven de grond als in de zee is alles vernietigd, allemaal onder het mom van de vooruitgang! Maar als je dan ziet wie dat doet en wie deze rechten in handen neemt, zijn het de vele projectontwikkelaars die lak hebben aan natuur en alleen maar denken aan dollartekens! Alles moet letterlijk wijken voor het groene golfveldje, plastic palmbomen en belachelijke tuinen. Lukt het niet tegen de natuur te vechten, dan gooien we een gedeelte van de zee vol met blokken. Een voorbeeld is al vele jaren terug gesteld en de zee is daar ook geheel vernietigd! Nu zijn er meerdere plaatsen compleet weg van de aardbodem en het houdt maar niet op. De natuur moet wijken voor de dure appartementen van beroemde ontwerpers en hun kitscherige interieurs. De eens zo mooie natuur.

Toch wacht ik op de dag dat de natuur dit terug gaat nemen want beton is tijdelijk en de zee is geduldig. Eens gaat de natuur zijn deel terugeisen en dan sta je dan met je modehuis onder water of afgebrokkeld door de speling van diezelfde natuur.

Moordende dierenbescherming

Misschien een beetje lugubere kop, maar helaas kan ik er niets anders van maken. Dierenbescherming, dat woord staat om alle dieren te beschermen omdat simpelweg de dieren niet opgewassen zijn tegen de vele wrede acties van de mens. In Nederland worden nog jaarlijks honden en katten maar ook andere dieren gedumpt omdat een Nederlander meent dat hij twee maal per jaar op vakantie moet gaan. Die o zo zielige mensen die dat wel verdiend hebben want ze werken toch o zo hard! Nou, dan is het op een bepaald moment te duur om nog voor onderdak te zorgen voor je huisdier. De meest simpele oplossing is dan om het maar ergens te dumpen! Ook kom je wel verhalen tegen van mishandeling en worden er zelfs dieren op een gruwelijke manier vermoord. Dat laatste is momenteel een nieuwe mode onder de jongeren. Geen wonder want vele filmpjes en voorbeelden hierover worden dagelijks op internet vertoond. De jeugd weet niet meer beter en ze zijn steeds verder het spoor bijster.

Ik houd het even bij de dierenbescherming want daar gaat dit hoofdstukje over. De dierenbescherming beschermt dus dieren en zorgt ook dat die mensen gestraft worden die dieren leed aandoen. In Amerika staan zeer grote straffen als ze je pakken voor een of ander delict en de mensen worden dan ook veroordeeld tot zeer hoge boetes of zelfs hechtenis. In Nederland en Europa zijn ook wel straffen en die zijn beduidend milder. Meestal zijn het taakstraffen! Trouwens ook weer een nieuwe mode in Nederland.

Nu komen we op de dierenbescherming Curaçao. Een organisatie die ik al tientallen jaren ken van heel dichtbij. In al die jaren heeft de dierenbescherming nog niet één vinger uitgestoken voor het werkelijk beschermen van dieren. Ja, honden en katten kunnen in beslag genomen worden maar straffen zijn er niet, boetes evenmin en meestal heeft de dierenmishandelaar alweer een nieuw dier voordat het ander dier in het asiel is! Nu praat ik over honden en katten maar de andere dieren op het eiland zijn totaal niet beschermd. Vissen en koralen worden met grote getale gevangen en dagelijks vervoerd via een bepaalde luchtvaartmaatschappij naar Europa. Beschermden dieren waar hier alsmaar vrijstelling voor wordt verleend. Geen wonder want er zit veel geld hierachter. Wat doet de dierenbescherming? Niets!

Dan hebben we een Seaquarium waar al vele dieren gestorven zijn en alleen al de dode dolfijnen lopen al aardig op! Nooit wordt de werkelijke reden opgegeven en zo verdwijnen er iedere keer weer dieren. Geen nood, er worden wel weer nieuwe vanuit duistere plaatsen aangevoerd! Wat doet de dierenbescherming? Niets!

Leguanen worden nog steeds te koop aangeboden langs de weg net zoals de parkieten. Allemaal beschermden dieren volgens een internationale wet die CITES heet. Wat doet de dierenbescherming? Niets!

Zo kan ik werkelijk een boek vullen over zeeschildpadden vangen en doodmaken, koralen steken, de poten van landschildpadden afsnijden en kijken hoe lang ze het nog overleven, een aapje door de twee voorpoten schieten en dan opjagen! Zo zou het een waslijst worden als ik alleen de kneusjes op zou noemen die wij in huis hebben gehad. Maar wat doet de dierenbescherming? Niets!

Het ergste is dat je alsmaar hoort dat de dierenbescherming geen geld heeft. Jarenlang lopen ze te schooien en sinds kort is er uitgelekt dat ze meer dan 6 ton belegd hebben! 6 ton op een rekening en de dieren laten

verkommeren omdat er geen geld is! Wat doet de dierenbescherming? Niets!

Het asiel wordt gerund door hetzelfde bestuur, dat bestuur dat zo op de centen zit. Vele honden worden dagelijks opgehaald want mensen doen er afstand van omdat de hond te lastig is of vreemd doet. Als je het arme beest gaat halen zie je dat zijn nek doorgesneden is door de zware ketting waar hij zijn levenlang aan gelegen heeft! Ook komen er honden binnen die je zelfs niet in Afrika zou verwachten, zo mager! Ook sterk verwaarloosde honden met schurft of andere ziekten. Al deze honden worden afgemaakt. Dag in, dag uit een grote moordpartij boven in het afmaakgedeelte. En wat doet de dierenbescherming? Niets!

Bij het ophalen en bij het binnenbrengen van dieren zijn er mensen die menen God te zijn. Er wordt aangewezen wie afgemaakt wordt en wie een kans krijgt. Als je een kans krijgt dan word je wat door vrijwilligers vertroeteld en dan is het zaak dat er gauw een nieuwe baas gevonden wordt. Veel tijd en energie gaat erin zitten door deze mensen en dan na een poosje komt God weer opdagen en ook dat dier moet de spuit hebben! ‘Afmaken’, klinkt het kort en je ziet de trouwe ogen van dat beest wegtrekken.

Dat afmaken gaat met een vergif wat in het hart gespoten wordt. Niet elk dier laat dat zo maar even met zich doen. De methode is eigenlijk dat ze eerst een kalmeringsmiddel krijgen en eventjes daarna de laatste spuit krijgen. Maar nee, God heeft besloten dat ook dat te veel geld kost en zo het gif meteen in het hart gezet moet worden. Ik heb zelf op dat asiel gewerkt en ik kan u zeggen dat het geestelijk niet te doen is om zoveel dieren te vermoorden! Wat erger is, er zijn medewerkers die het niet meer zo serieus nemen of het niet meer aan kunnen en zo blijft wel eens een hond nog lang daarna liggen met veel pijn, want dat spul brandt vreselijk en hij blijft spartelen totdat eindelijk zijn hart het begeeft.

Ik weet dat het een gruwelijk verhaal is. Maar als u eens wat leest over de dierenbescherming Curaçao moet u wel weten waar deze organisatie voor staat. Jammer genoeg beseffen internationale organisaties niet wat hier speelt.

Ze zitten op hun geld als raven en laten de dieren de dieren en het lijden gaat vrolijk door. Daarom kom ik tot de conclusie; Dierenbescherming Curaçao staat voor het vermoorden van dieren op dit eiland!

Watertruckje

De plaats waar we nu zitten is hoog boven bijna alles. ‘Ons hutje’ zoals ons huisje heet, ligt praktisch boven op een heuvel. Uitkijkend over een deel van het dorp Barber en in de verte de woeste zee van Wacawa. Alles bij elkaar een waar paradijsje en een plaats waar ik niet meer weg te slaan ben. Om naar de stad te gaan moet mijn vrouw me onderhand gijzelen, puur omdat ik weinig redenen zie om nog naar de stad te gaan. We houden van deze plaats en we zijn dagelijks bezig in de knoek. De knoek is net zoiets als in Nederland een stukje land waar je wat gewassen op zet.

Ons stukje grond is een hectare groot en we hebben daar wat plantenkassen opgezet en een mega kippenhok. Wat bleek, die kippen die we hier op het eiland hebben zijn niet bepaald honkvast. Het zijn stuk voor stuk zwervers en zijn zo soms dagen weg en dan zie je ze weer verschijnen met wat kleintjes. Ja, zelfs de kippen hebben zich aangepast aan de plaatselijke cultuur. Ga heen en vermenigvuldig u, wordt hier letterlijk opgevolgd, ook door de dierenwereld! Zo hebben we besloten om een stuk grond af te zetten en schaduwgaas boven te hangen. Het lijkt net een circus alleen zijn de bewoners onze kippen. Eindelijk kunnen we eens wat jonge planten zetten en na een jaar hebben we ook wat eieren.

Elk paradijsje heeft zo ook zijn ongemakken. Wat bleek bij de koop van deze grond, er is nauwelijks grondwater! We hebben een gat laten boren en bij 75 meter bleek dat we alsmaar in de klei bleven. Er was geen werkelijke laag waar water doorheen komt. Een beetje water hebben we dagelijks, zeggen en schrijven 20 minuten per dag! Daar kun je niet werkelijk landbouw mee bedrijven. Toen hebben we een man verderop bereid gevonden om de waterbakken wekelijks met gezuiverd water te vullen. De eerste keer toen hij kwam hoorde je zijn truck al vanuit het dorp aankomen. De truck had geen uitlaat en verder zag hij er uit als een truck van voor de oorlog. Ik vroeg de chauffeur hoe oud die truck was en trots vertelde hij mij 'Van 1954!' Tjee die truck is er slechter aan toe dan ik met diezelfde leeftijd. Vol trots vertelde hij me dat hij veel geld had betaald voor dat ding. Waarop ik hem vertelde dat er zowat nieuwe trucks te koop waren voor die prijs. Hij was dus duidelijk opgelicht geworden door diegene die dit wrak aan hem verkocht had. De banden hadden geen profiel en later bleek dat de remmen amper werken, stuurbekrachtiging kapot en de versnelling op zijn eind. Er was geen snelheidsmeter maar ook geen meter meer om te weten hoeveel brandstof hij had! Dat deed hij met een stok! Beter omschreven, er zat geen frontpaneel meer in dit stuk blik! Het starten ging met wat kabels aan elkaar knopen. Handig en eenvoudig zullen we maar denken. Kun je nooit de sleutel verliezen! Momenteel is deze truck weer onder de boom want nu is de versnelling als een kale stang! Alle tanden zijn weg en zo kwam dat ding werkelijk geen snars verder, laat staan onze heuvel op. Hoe deze truck jaarlijks door de keuring komt is geen twijfel mogelijk, deze truck wordt werkelijk op afstand gekeurd! Zo zitten we dus weer eens zonder water en de planten smeken om regen.

Zo zie je dat ook een paradijsje zijn probleem heeft en soms hangt en valt bij een truck van het jaartal 1954.

Hondje in mijn wagen

Woef, waf en hij zit al in de wagen voordat ik er erg in heb. Mijn vrouw was iemand die geen hond op straat kon zien lopen. Zielig en pijnlijk vond ze dat. Het arme beest heeft geen thuis en dus ook geen water en eten. Toen we op het eiland kwamen wonen hadden we al vrij snel onze eerste hond, de tweede, de derde en de vierde. Ze kwamen letterlijk met bosjes binnen wandelen! Naar gelang we meer tuin kregen door de diverse verhuizingen liepen er bij ons ook steeds meer honden rond. ‘Het is zielig’ en ‘dit is echt de laatste’ was zeer regelmatig het antwoord wat ik te horen kreeg. Ik vroeg me soms af of ze de honden niet expres ging zoeken en vroeg haar dan ook hoe ze weer aan die kwam? Ze had altijd hetzelfde verhaal. ‘John, ik stond voor een rood stoplicht en dit hondje sprong zo de wagen in!’ Ik ben een goedgelovige man en kneep dan maar weer een oogje dicht maar soms schoot ik in de lach want dan zag ik zo’n hond door het raam in de wagen springen. Zelf heb ik dat nog nooit meegemaakt en ik kan je vertellen, mijn vrouw ook niet! Toch belandden deze honden allemaal in haar wagen wat meer leek op een rijdende hondenhok. Altijd lagen flessen water en een zak met voer in haar wagen en ook de eerste hulp spullen waren aanwezig! Nee, niet om een mens te helpen bij een ongeluk maar spullen om een dier te helpen!

Het aantal honden was opgelopen tot 21 en ik kreeg de kriebels toen ze weer met een ingesprongen hond aankwam. Ik ving haar op en vertelde haar dat het nu genoeg was en deze beter naar het asiel te brengen. Een beetje teleurgesteld reed ze door naar het asiel en liet daar de autospringer achter. Zo werd ze dus een vaste klant van het asiel en wij een vaste klant voor de dierenarts. Met 21 honden is er altijd wel iets. We hadden dan ook een vaste rekening lopen. Toch gaf mijn vrouw het niet snel op en regelmatig kwam ze weer met een springhond aanrijden en elke keer was er een verlenging van de tocht naar het asiel. Totdat op een bepaald moment ze steeds vroeger vertrok en steeds later terugkwam van haar werk.

Wat bleek, ze had enkele adressen waar ze de springers had ondergebracht. Wel met de belofte dat zij hen zou voorzien van water en eten. Zo had ze op verschillende plaatsen op het eiland nog vele meelifters wonen. Het was onderhand een werkelijke dagtaak om dit allemaal te managen en toen zij overleed hebben de honden op de vele plaatsen het toch moeten gaan doen met de verzorging die, die eigenaren voor hen over hadden. De 21 honden bleken 56 te zijn geweest in de loop der jaren. Nu kunnen we weer rustig tussen 7 honden lopen die allemaal met een briljetje op en met een stokje wandelen, zo oud zijn ze ondertussen geworden. Doch, een hond zullen we altijd om ons heen willen hebben want er is geen trouwer dier dan een hond.

Al is het maar omdat zij weten dat jij met eten gaat komen die dag!

Onderdelen

Je zult nu wel denken dat ik ook nog ga zitten zaniken over onderdelen. Een houten poot misschien, een nieuw gezicht of een minder grote flapoor! Nou, daar ga ik het dus net niet over hebben! Ik laat dat verkooppraatje over aan onze lokale plastische chirurgen die allemaal al heerlijk in hun slappe was zitten. Mensen ten over die zichzelf willen verbouwen en deze gasten, die chirurgen, denken alleen maar aan... kassaaaaa.

We gaan het over auto's hebben want dat is een veel mooier verhaal. Nee, niet over de modellen en ook niet over de nieuwste snufjes want ook daarvan zul je bij mij niet veel wijzer worden. Ik heb een gouden regel en dat is; dat stuk blik moet een motor hebben die dagelijks start en mij op de plaats brengt waar IK wil. Niet doen wat hij wil! Mag niet te veel kosten en als het kan op water rijden. Helaas, dat laatste is ook niet goedkoop hier op dit eiland dus dat heb ik in de loop der tijd maar laten vallen!

Op het eiland zijn zeer veel wagens, niet dat ze allemaal rijden. Nee hoor, de meeste staan stil. Als je over dit eiland rijdt dan zie je overal wagens staan of het nu bij de mensen thuis is of in de wildernis. Overal staan wrakken en overal kun je dagelijks bosjes wagens ophalen en in je eigen tuin zetten als je wilt. Alhoewel, niet altijd want als je denkt dat een serie wagens in de wildernis gedumpt van niemand is, heb je het goed mis. Er zijn vaste plaatsen waar zeer regelmatig vele wagens gedumpt worden maar als je dat doorgeeft aan de politie zijn ze niet al te blij. Voor hen betekent het dan dat ze moeten gaan slepen, een proces verbaal opmaken en als het mogelijk is ook de eigenaar nog zien te vinden! Nee, in hun taak staat niet vernoemd om de daders te vinden, die doorgaans wel bekend zijn en het geluk voor hen is dat de politie hun 'brothers' zijn of familieleden! Gestolen wagens zijn er met bosjes te vinden. En zo hebben we in het verleden dan ook zeer regelmatig aangifte gedaan waar weer een zootje van die gestripte wrakken staan. Er werd dan ook weinig of niets ondernomen want wat maakt die makamba zich toch druk over, de verzekering betaalt het toch allemaal!

Nu hebben we nog een andere vorm van wagens in de wildernis. De wagens die gedumpt worden omdat er bij de sloop geen ruimte meer is. Op stukken terrein die toch niet bebouwd zijn, worden midden in woonwijken stapels wagens gezet en die staan daar maar te staan. Laatst zag ik weer zoiets gebeuren en deed aangifte. De politie kwam na drie maal bellen kijken en was kwaad dat ik hen uit hun aircokamer had getrokken. Bij de gedumpte wagens op een stuk braakterrein, kreeg ik te horen van de politie dat ik me er niet mee moest bemoeien. Diegene die dat deed was bij hen bekend en hij was een moeilijke man. Hij had al verklaard dat die wagens er tijdelijk waren want de onderdelen kon hij nog gebruiken. Ik liet een van die agenten uitstappen met de vraag of hij mij die onderdelen dan aan kon wijzen. De wagens waren geheel gestript en leken ook nog eens niet zuiver te zijn. Duidelijk geïrriteerd reed de politie weg en na een jaar stonden deze wagens er nog.

Dit eiland is werkelijk vergeven van de autowrakken. Er is geen duidelijke wet die het verbiedt en het is onmogelijk wagens af te voeren die op stukken grond staan zolang de eigenaar van die wagens blijft beveren dat hij die onderdelen nog kan gebruiken!

Daarom hebben we nu geen cactuseiland maar een eiland met wuivende autowrakken!

Tumba festival

Ik ben een werkelijk feestneus en weet niet hoeveel feesten ik af moet lopen. Mensen die me kennen lachen nu want als er één ding waar ik een hekel aan heb dan zijn het wel feesten en grote groepen mensen op één plaats. Daar zul je me dan ook nooit vinden of het moet bittere noodzaak zijn! Maar we hebben voor onze nationale feestdag, carnaval, altijd een wedstrijd wie het meeste lawaai kan maken en het hardst kan schreeuwen. Die muziek noemen we hier uit onze culturele achtergrond ‘Tumba’. Ja, tumba is drie dagen lang tot diep in de nacht (zeg maar ochtend) een hoop geschreeuw en liefst alle speakers geheel open dat het over het hele eiland doorgalmt. Mensen gaan uit hun dak, zoals ze dat nu in moderne termen alsmaar zeggen. Meestal zijn de vrouwelijke gedeelten van het menselijk ras ook nog eens zeer schaars gekleed en zijn de heren dus helemaal ‘loops’! Sorry dat ik dit woord gebruik maar ik zie het niet anders. De heren lopen als hete saucijzenbroodjes achter deze dames aan en doen er alles aan om maar in de smaak te vallen bij deze schoonheden. De beloning zal dan ook zoet zijn en daar gaat het bij de heren toch ook om. 9 maanden later wordt er een briefje onder de deur geschoven dat Xalimilko geboren is. Dan zijn ze die schoonheid al lang weer vergeten!

Maar we gaan even terug naar de geweldige troonopvolging en het oorverdovend geschreeuw dat in onze cultuur ‘zingen’ wordt genoemd! We woonden aardig wat kilometers van het ‘festivalcenter’ vandaan en we hadden eigenlijk nooit last van de evenementen aldaar. Het kon ook bijna niet want je praat toch wel over een flinke afstand. Doch, eens per jaar, drie dagen lang, konden we bij ons op de porche het lawaai en geschreeuw horen van het Tumbafestival.

Dit jaar hadden we geluk, het werd life uitgezonden op onze nationale tv zender. Nu hebben ze werkelijk niets uit te zenden want het nieuws gaat over Pedro en tante Beth en verder zijn er ‘novelas’ en praatshows! Wat een weelde, we mochten het festival volgen op tv. Het geluid van die zender is net zo slecht als de programmering en je had er al snel genoeg van om die ellende aan te horen. Totdat ik op het geweldig idee kwam om het geluid af te zetten. De tv stond namelijk op de porch en zo kregen we life, heerlijk in onze stoel, het geluid van deze ‘muziek’show te horen.

Wat wil je nog meer, thuis aan je eigen drankje met het directe geluid van dit cultureel evenement en de beelden life op je tv!

Dakje hier, dakje daar

Is het je al eens opgevallen, de vele huizen die allemaal gebouwd zijn grotendeels zonder enige vergunning? Als toerist hier op het eiland zul je het werkelijk een grote rommel vinden. Er wordt me wat afgebouwd en een ruimtelijke ordening is er niet. Althans deze mensen schijnen er te zijn maar zijn allemaal allergisch voor werken of durven geen stappen te ondernemen!

Rode, witte, gele, paarse, groene en blauwe huizen zie je overal. Ook de vele vormen, aanbouwsels en kapriolen die er uitgehaald zijn om een bouwwerk neer te zetten. Daar wil ik even verder op in gaan. Bij het bouwen van een huis gaan zeer velen uit van een huisje met wat slaapkamers, keukentje, badkamer en een woonkamer. Dat wordt meestal vrij simpel en snel neergezet. Want heeft het huisje eenmaal een dak dan ben je verzekerd dat het jouw stekkie is.

Na een tijdje merken ze dat ze een porch missen. Ze zetten wat palen in de grond en een dak tegen het huis aangeplakt. Heerlijk onder een dak uit de zon buiten bij je huis. Dan komt er ruimtegebrek want dochterlief krijgt een kleine of er komt bij hen zelf uitbreiding. Wat doen we, we maken van dat afdak/porch een kamer. We zetten wat muren onder dat dak, leggen er een plafond in en strijken de vloer wat gladder. Kamertje klaar en de uitbreiding is gelukt. Pa baalt want hij is zijn porch kwijt en begint na verloop van tijd weer een dak te bouwen aan een andere kant van het huis. Zijn barretje wordt er weer geplaatst en zijn hangmat heeft ook weer een prominente plaats. Maar moederlief begint te klagen dat één badkamer te weinig is en de keuken wel te klein is, vooral met al deze mensen in huis. Pa weer blokken kopen en ook weer dat dak dicht metselen, raampje er in met wat leidingen en daar hebben ze hun tweede badkamer en een grotere keuken. Iedereen tevreden, denken we dan maar! Buiten pa want die heeft weer zijn stekkie moeten inleveren! Weer wordt er een dak aangeplakt waar hij weer zijn eigen hoekje gaat creëren. Eindelijk rust en eindelijk kan hij zichzelf zijn. Toch mooi niet want al dat gespuis geeft hem niet werkelijk de rust wat hij dacht. Dus... pa weer aan het metselen, nu achter in de tuin want daar maakt hij dan een appartementje met alles erop en eraan. Zo kan hij zich terugtrekken als het leven hem te zwaar wordt in zijn woonhuis. Na verloop van tijd ligt hij te genieten van de rust. Maar hij heeft een idee, we verhuren dit hokkie als een appartement en dan hebben we wat extra inkomen! Dat is wel welkom met het huidige gezin dat alsmear meer eet en financieel steeds meer eist. Pa verhuurt zijn stekkie

en weet één ding zeker, ik ga niet terug onder dat rumoerig dak. Ik bouw een dak aan de overgebleven kant van mijn huis! Een briljant idee en zo is dat ook weer vrij snel gefikst. Kan ook niet anders want ervaring heeft hij onderhand wel opgedaan! Zijn vrouw helemaal blij want die heeft een ander plan met dat dak en dat wordt ook al zeer snel kenbaar gemaakt. Laten we onze slaapkamer groter maken dan hebben we meer speelruimte. Je weet wel hè, de ideeën van een vrouw monden altijd uit tot een wet en zo maakt pa van zijn zoveelste dak een grotere slaapkamer!

Uiteindelijk blijft er niet veel meer over van de tuin en wordt zo het stukje grond volgebouwd. Buiten de tamarinde boom die nog in een hoekje staat. Je raadt het al, dat is het stekkie geworden waar pa uiteindelijk eindigt met zijn hangmat en zijn bar.

De vergeten hoek van het eiland

Banda’bou, wat inhoudt dat de mensen die na Grote Berg wonen onder dat district vallen. Banda’bou ligt dus tussen Grote Berg en Westpunt en is voor eilandelijke begrippen de andere kant van de wereld. Buiten dat de mensen minder bedorven zijn en doorgaans vriendelijker, is het ook veel rustiger en is er meer begrip onder elkaar. Langzaam gaat dat ook al verdwijnen want doordat rondom de stad steeds voller gebouwd wordt en ook duur is, wijken projectontwikkelaars en de nieuwe garde steeds meer deze kant uit. Huisjes van de lokale mensen worden voor een habbekrats afhandig gemaakt en voordat ze het weten staan die oudjes op straat! Niets wordt bespaard en met een vlotte babbel weten velen deze mensen te overrompelen. Het is dan ook triest wat je ziet gebeuren maar helaas zijn de lokale mensen nog steeds een gewild oplichters object.

Er speelt vele dingen rond deze verre streek op het eiland want de stad neemt het niet allemaal zo nauw met deze kant. Water en Electra zijn hier gedegradeerd tot een derderangs service. Service kun je niet zeggen want we mogen op onze knieën dankbaar zijn dat er nog water uit de roestige leidingen komt en dat er nog stroom af en toe door de draden gaat. Vragen wanneer daar verbetering in komt heeft geen zin want als enig antwoord hoor je altijd dat er geen geld is. Hoofdleidingen kunnen al lang de grote vraag niet aan en plannen in de toekomst is zover weg dat we dan al lang allemaal onder het zand liggen. Plannen is een vies woord en is er een planning dan staat dit gedeelte van het eiland altijd als laatste op de lijst. Wat zouden we ons druk maken over die enkele gasten die in de rimboe leven! Toch is er al een aardig aantal mensen wat hier woont en je kunt zeker over enkele tienduizenden mensen denken als je het over Banda'bou hebt. De stad, zoals ze het hier noemen, heeft het te druk met zijn eigen.

Zo ook met de verdere service die dan sporadisch wel op het eiland aanwezig is maar niet hier. Nemen we als voorbeeld, de eerste keer met het afleveren van de nummerplaten die weer eens niet klaar waren toen we verplicht waren om de autobelasting toch te betalen. Ze zouden netjes aan huis afgeleverd worden. Vergeet het maar want op Banda'bou zal niet één persoon iets komen afleveren. Later lees je dan in de lokale kranten dat je het zelf op een plaats maar op moet gaan halen!

Maar ook de post is zo'n instantie die het niet zo nauw neemt met deze kant van het eiland. Je mag van een geluk spreken als er op dinsdag en vrijdag een postbode komt. Elke dag post bezorgen is er hier niet bij! Al heb je het recht op elke dag post, niets wordt er gedaan om die elke dag bij je te bezorgen. Ook de kranten zijn een werkelijke hoofdpijn. Een bepaalde krant wordt dan zogenaamd bezorgd op dit gedeelte van het eiland maar helaas vallen er wekelijks wel wat dagen tussen uit en krijg je op een gegeven moment drie oude kranten bezorgd! De andere krant

is wat eerlijker en die heeft een streep getrokken tot en met Barber en bezorgt daar dan wel netjes elke dag de krant.

Verdere voorzieningen zijn er niet. Echt, de stad neemt maar aan dat je naar hen moet komen wil je wat geregeld hebben. Overheidskantoren zijn er nauwelijks en die er zijn, zijn in zo'n erbarmelijk conditie dat je eerst een goede levensverzekering moet afsluiten eer je naar binnen gaat! Winkels hetzelfde laken en pak en je mag blij zijn dat wat hoognodig te koop is. Nu geef ik daar zelf niet zoveel om omdat het wel een bepaalde charme heeft, die kleine rommelige winkeltjes. Wel valt het op dat de mensen en bedienden hier overal vriendelijk zijn en altijd wel een hartig woordje voor je over hebben. Zeker als ze weten dat je in de buurt woont. Dus alles bij elkaar, het leven op Banda'bou is meer leven dan overleven, zoals je nu zelf kunt lezen.

Bouwvergunning, wat is dat

Nu denk je werkelijk dat ik je een achterlijke vraag stel. Iedereen weet wat een bouwvergunning is en waarom zou ik daar nu een hoofdstuk aan moeten spenderen? Och, ik moet het boek toch vol krijgen, nietwaar? Nee, fout want we leven op Curaçao en daar zijn wetten en regels die nimmer of nooit gehanteerd worden. Ook is het hier een plaats waar wetboeken geschreven zijn voor diegene die eens een spannend romannetje wil lezen! Het lijkt daar allemaal erg op want een bouwvergunning moet je toch hebben als je iets wilt bouwen! Je hebt het dus helemaal fout.

Je zoekt een stukje grond en dan begin je gewoon stenen te stapelen. Even zet je een ringbalk en dan doe je jaren niets! Je laat het staan want meestal is het geld dan op maar je kunt ook doorgaan. Als dan je huis klaar is dan krijg je van de overheid altijd nog de kans om het te legaliseren. Er zit een 'maar' aan, of beter gezegd 'twee maren' want of, je moet een

geboren en getogen Antilliaan zijn of... ja of je moet aardig wat geld uitdelen onder de arme ambtenaren die je een vergunning moeten geven na het bouwen van dat huis!

Je mag dus kiezen en je kunt werkelijk overal op het eiland zien waar met geld wordt gesmeten. Meestal is dat bij de grote projecten of waar een van de 'brothers' of landgenoten een vergunning krijgen omdat zijn vrouw een nicht is van een broer van de zuster en die klaarblijkelijk ook nog zijn moeder is.

Zo, beste mensen, kom je aan vergunningen op Curaçao na het bouwen van je huis of project. Let wel! Als je een vergunning aanvraagt op de normale manier kan dat 5 jaren duren of misschien langer als je gezichten niet aanstaat! Ook is het mogelijk dat je een vergunning aanvraagt voor een appartement, wat je dan niet krijgt. Maar als je een tekening laat maken door een van die ambtenaren op het bewuste kantoor voor een garage wordt die goed gekeurd en mag je het ook nog legaal ombouwen tot een appartement!

Nu jij en dan ikke!! Snap jij er nog wat van? Ik wel, want ik weet wel dat als ik ooit iets moet bouwen dan laat ik het door een van die 'brothers' doen en laat ik de hele corruptie en de hele vergunningen boel voor wat het is.

In al die jaren zijn zoveel huizen illegaal gebouwd en dan praten we nog niet over al die stinkende projecten waar het geld geen waarde heeft omdat het binnenstroomt door de vele louche zaken, waar vele ambtenaren en politici rijkelijk mee in delen. Dan moeten wij als brave burgers maar toelaten dat wij eindeloos wachten eer dat er eens een stempeltje gezet wordt, zodat wij ons schuurtje mogen bouwen. Denken ze nu werkelijk dat wij hen nog geloven? Och, geloven doet leven, zeggen ze wel eens maar geloven in vergunningen is meer een droom!

Zelfstandig wiel

Soms heb je van die pechdagen. Dit was nou zo'n dag dat je beter in je bed kon blijven met een kopje thee en een boterham voor slechtere tijden.

De hele dag was ik al druk bezig in huis en er moesten en zouden die dag enkele jobs af. Degene die mij kent weet dat ik niet opgeef en dat wat ik in mijn hoofd heb niet in mijn k... heb zitten! Het opstaan ging al niet zo geweldig omdat ik met het werk de vorige dag, al aardig mijn rug had bezeerd. Zo was mijn oude kwaal weer eens een beginnende spelbreker. Maar er waren opdrachten te vervullen die dag en die zouden en moesten gebeuren. Bij de werkzaamheden in en rond het huis waren ook al enkele dingen die niet vlekkeloos verliepen maar opgeven, ben je gek! Doorgaan en stom forceren is mijn motto dan! Alles was klaar, nog even wat materiaal naar een kennis brengen in de aanhangwagen. Alles opgeladen, sleutels gepakt en weg met die handel. Bij die man aangekomen hebben we de zaak van de wagen gegooid en meteen naar huis. Ik had het wel voor gezien gehouden en was aan een lekker douche toe en even uitrusten op een lekker zacht bed.

Met een heerlijk vaartje reed ik over de Schottegatweg toen ik ingehaald werd door een wiel! Op hetzelfde moment hoorde ik een rotlawaaai achter me, remde af en ging naar de kant. Het wiel reed door, ging naar de andere weghelft en klapte tegen een splinternieuwe wagen aan van een meisje. Zij was helemaal verbouwereerd en vroeg wat ik gedaan had. Ik al wat geïrriteerd vertelde dat ik niets deed maar dat, dat wiel zelfstandig werd. Ik vertelde haar ook dat ze makkelijk had kunnen uitwijken of afremmen. Ze was duidelijk aangeslagen. Ik pakte mijn wiel en gooidie in de kar. Ondertussen kwam een vriend met een vrachtwagen die kar op pikken en ik zei tegen die dame dat ze maar moest vertellen wat de schade was en gaf haar mijn nummer. Daags daarna belde ze me op dat

ze het toch liever via de verzekering wilde laten lopen en hebben we dan alles goed kunnen regelen.

Wel heb ik vanaf die dag één regel ingesteld. Als de dag niet start zoals je verwacht hebt en als de jobs niet lopen zoals het behoort te gaan dan: Kleed je uit, ga onder de douche staan, spoel je af en kruip weer in bed. Laat de dag de dag en vergeet dat je die dag wakker bent geworden!

Het was werkelijk een van die dagen die ik niet gauw zal vergeten en nu heb ik het ook nog eens op papier gezet! Een pechdag, dat was het zeker en met als afsluiter een zelfstandig wiel die eerder thuis wilde zijn dan ik!

Straatdrempels, waarom zijn ze er

Op een gegeven moment hebben we toch een erg actieve ambtenaar gehad. Zo te zien is hij ondertussen al vertrokken, maar hij heeft werkelijk op vele plaatsen op het eiland zijn stempel gezet. Eensklaps werden op verschillende plaatsen de weg opengebroken, wat overigens geen grote job is omdat de meeste wegen al meer gaten hebben dan asfalt! Goed, het leek erop dat we eindelijk eens verlost zouden gaan worden van al die gaten in de weg. Je rijdt er je velgen op kapot en met een beetje meer pech ook je banden en maar niet te spreken over de vele lagers die al werkelijk tot gruis geklapt zijn! Gelukkig, het ‘rescue team’ was volop bezig en wij burgers waren al blij met de ineens geweldige werkwoede die er heerste op de afdeling wegeaanleg en -onderhoud. Maar onze vreugde werd omgezet naar verbazing toen de eerste weg weer geopend werd en dat we in plaats van onze banden kapot reden aan de gaten, de banden een optater kregen van de drempels die over de weg liepen! Echt onhandige strippen over de weg waar je werkelijk je lagers tot in je keel kwamen! Bij een andere weg kwamen weer andere drempels en die hadden het

voordeel dat je bodemplaat netjes schoon geschraapt werd! Met een rot geluid ging je carrosserie over de nieuwe wegversperring!

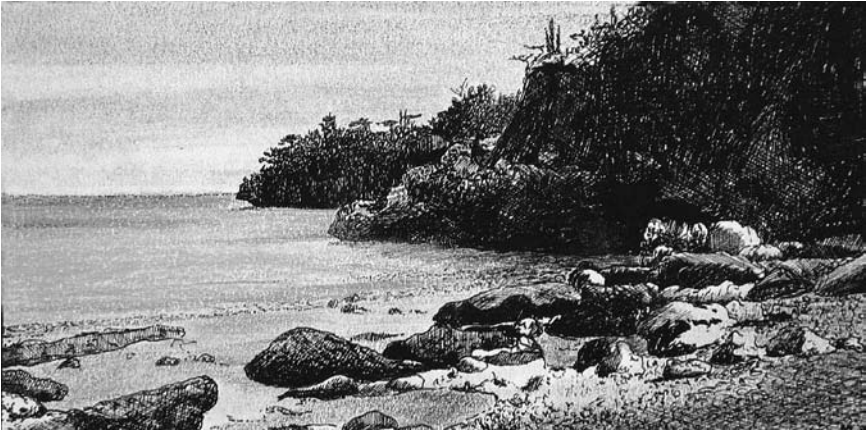
In de lokale kranten kregen we de uitleg te lezen dat deze banden aangelegd waren om het verkeer wat af te remmen en ook zouden in buurten en scholen deze ondingen geplaatst worden. Ik vroeg me meteen af of misschien die gaten juist meer zouden afremmen en waarom dan die onhandige dingen over de weg? Maar als goede Antilliaan en voor alles een oplossing hebbende waren er al snel gasten die met een noodgang om deze drempels heen reden. Nu zijn langs vele drempels vluchtstroken gemaakt om je weg te vervolgen zonder je assen kapot te rijden of je bodemplaat te poetsen. Wat na verloop van tijd door vele automobilisten over werd genomen. We hebben nog een ander probleem en dat is dat op de openbare weg verschillende drempels aan het zakken zijn. Met het gevolg dat het geen drempels meer zijn maar gaten overdwers! Zijn we toch weer bij de gaten beland zoals we ook voor de drempelaffaire mee zaten!

Jammer genoeg is de overactieve ambtenaar, die dit allemaal bedacht heeft, verdwenen en nu weet niemand meer hoe dit probleem op te lossen.

Ja in een land der blinden.....

Feestje hier, feestje daar

Over dit onderwerp zou je werkelijk een boek kunnen vullen. Al hebben de Antillianen verschillende gave waar wij Europese Nederlanders niet zo van gecharmeerd zijn maar is er toch onder hen een gave die werkelijk boven alles uitsteekt.

Feesten! Als je zo de bevolking observeert dan zie je dat deze mensen werkelijk van het ene naar het andere feest toe leven. Ze hebben het ene feest nog niet tot een goed einde gebracht of ze hebben het alweer over een feest wat morgen of overmorgen plaats moet vinden. Nu denken jullie meteen aan die grote stijve partijen en/of over een feest aan een strand waar je dan na een tijdje liederig rondhangt en niet meer weet dat je nog leeft van al de rommel die er genomen is! Nee, we praten hier over eenvoudige feesten met dans, muziek, eten en het nodige vrouwelijk schoon. Toch met dit alles is het eten wel de hoofdzaak en wat ik vergeten was aan te halen, de nodige alcohol moet zeker vloeien! Want zonder alcohol zal een feest geen doorgang kunnen hebben. De flessen rum, whisky en het bier maken van elk feest een geslaagd evenement.

Als goede Antilliaan kom je altijd laat op een feest. Begint het om 8 uur dan is 10 uur nog erg vroeg en het beste scoor je als je rond 12 uur komt! Nee, maak je niet druk want dan pas begint het feest werkelijk. Rond 12 uur begint er pas de stemming in te komen en staat iedereen of aan de bar of op de dansvloer met een of andere 'byside'. Dansen met je eigen vrouw is een uitzondering en soms zelfs uit den boze! Wat zullen de anderen dan wel/niet denken. Dat jij zo onder de plak zit bij je eigen vrouw? Dat kun je in deze gemeenschap niet maken en zo is het zaak dat je een jonge vlam uitzoekt en dan uitgebreid je kunsten laat zien op de dansvloer. Aan de bar is er dan genoeg gesprekstof wat er allemaal te zien valt en wat die nu weer uitspookt. Ondertussen gaat de volumeknop wat harder want naargelang het feest in de kleine uurtjes aan het lopen is worden vele gasten selectief doof. Zo is het zaak om dan de geluidsboxen eens even goed door te spoelen met de nodige zwoele tonen.

Het wordt later en de drank gaat werkelijk zijn tol eisen. De gasten worden hangerig en de gesprekken zijn niet meer te volgen. Als je nog over gesprekken kunt praten want niemand weet van elkaar wat er nu werkelijk gezegd wordt! Niet belangrijk, want het is gezellig en de drank

blijft onverminderd vloeien. Enkelen beginnen af te haken want morgen is het weer vroeg dag. Er zal toch nog gewerkt moeten worden en het is al 4 uur in de morgen! Maar even nog een whisky vragen aan de bar en dan de autosleutels gaan zoeken. ‘Ergens had ik ze toch gelaten!’ Na even te denken, wat overigens in deze toestand een hele toer is, blijken de sleutels nog in de wagen te zitten. Geen probleem, de deuren sluiten toch niet dus we kunnen gemakkelijk weer instappen. Wagen wordt gestart en onder het rijden maken we wel uit welke kant we uitgaan. Na een rit van een uur, ja de weg was verdwenen, kwamen we thuis aan waar we voordat we uit elkaar gaan nog even afgesproken wordt hoe laat morgen het volgende feest is. Alles bij elkaar een hele toer en ik heb dan ook bewondering voor diegenen die dat vol weten te houden.

Ik weet dat alcohol wonderen doet maar na enkele feestjes meege- maakt te hebben begreep ik wel dat vele werknemers op hun werk niet al te helder meer kunnen denken. Het moet de kater zijn van vannacht. Dus.... vanavond het iets later maken zodat die kater geen kans krijgt om op te spelen.

Feesten op dit eiland zijn bijzonder en ik kan ze je zeker eens aan- raden. Let wel, dat je van goede huize moet komen wil je mee kunnen blijven doen. Want al die rituelen in en om een feest zijn moeilijk vol te houden voor ons westerlingen.

Ik wens je daarbij veel succes en als laatste tip, koop alvast veel hoofdpijntabletten!

Snack, snack, snack

Nee, het moet geen snik zijn want dat zou dan de trieste versie van dit snack verhaal worden. Niet één snack, niet tien en geen honderd. Als ik de verhalen moet geloven zijn er zo'n 1300 snacks op het eiland. Ik denk wel dat het aardig in de buurt van de werkelijkheid komt want als je al even door welk straatje dan ook rijdt, kom je wel enkele snacks tegen. Elke hoek van de straat heeft er wel een en dan zie je zo'n hokkie, waar een raampje in zit met wat oude gammele stoelen en er wordt vanuit dat keetje alcohol naar buiten geschoven. Buiten de alcohol is er ook altijd nog wat te eten uit een pan die de gehele dag op een vuurtje staat te pruttelen. En als klap op de vuurpijl, een heerlijk muziekje op de... voorgrond! Ja, voorgrond want elke snack laat duidelijk weten dat hij open is. Ze doet dat niet door een bordje 'open' om te draaien. Nee, je draait de volumeknop op open en zo hoor je de gehele Dominicaanse Republiek schetteren door de lucht van dit eiland. Het is er altijd een geweldige stemming, al sta je daar moederziel alleen met een half warm pilsje in de hand te leunen tegen een plakkerige gammele muur van hout. Gezellig... noemen we dat! Maar met wat alcohol achter je kiezen en een wonderschone dame achter het raampje ben je helemaal in de zevende hemel. Je wereld kan niet meer kapot en er is niets wat je van die plaats kan verdrijven. Zo zie je bij elke snack wel van de wezenloze figuren staan. Goed aangeschoten en geheel weggetrokken door de harde muziek en de glimlach van die schone. Je geld raakt op en je laatste pilsje neem je dan nog maar voor 'on the road' want anders kun je nog uitdrogen onderweg. Ze stappen in hun wagen en rijden met een noodvaart van 20 km naar huis. Anders zou je wel eens wat kunnen morsen van het kostelijk vocht wat je angstvallig tussen je benen vasthoudt tijdens het rijden. Net voor je huis aangekomen drink je het laatste drupje nog op en gooi je de beker bij de buurman in de tuin. Je wagen moet toch immers schoon blijven!

Met een sierlijke bocht rijd je, je oprit op, zet je wagen uit en ga naar binnen waar moeder de vrouw en 7 kinderen al liggen te slapen. Je schuift bij de grote hoop en begint binnen de kortste keren te snurken.

Morgen weer een zware dag en weer de rit langs al die snacks maken. Moet wel want wat zouden de anderen er wel niet van denken als je niet meedoet? Je bent toch immers een goede ‘yu di Kòrsou’!!

140 te hard

We leven op een eiland zoals je ondertussen al weet. Een eiland waar je vele wegen hebt die meer lijken op een bergpad dan op een volwaardige weg. De gaten zijn rijkelijk aanwezig en je moet een goede coureur zijn wil je heelhuids thuiskomen. In de vele jaren dat ik hier woon ben ik wel wat gewend maar soms heb je toch zoiets van dat het nou echt niet meer erger kan.

Na de laatste regentijd zijn vele wegen er erg slecht aan toe. Verbindingswegen hebben grote gaten en als oplossing hebben de openbare werken dan om er een oranje kleurige ton te plaatsen. Het is wel een apart gezicht als je op een gatenkaassnelweg rijdt en je komt dan zo’n overstekende ton tegen! In plaats van dat ze de gaten alvast wat eenvoudig opvullen zodat je normaal kunt rijden, nee ze plaatsen er een ton op dat gat. Ik geloof dat ze ondertussen zoveel tonnen hier en daar hebben staan dat ze op zijn. Op verschillende wegen is het zo erg dat het met een ton plaatsen niet op te lossen is. De gaten volgen zich zo snel op dat je werkelijk geen tonnen meer kunt plaatsen.

In bepaalde wijken zijn er ook wegen die slecht aan toe zijn en dat is nog een graadje erger want daar schijnt de overheid maar eens per tien jaren de wegen te controleren en zijn er gaten bij waar je gewoon verstoppertje

in kunt spelen! Levensgevaarlijk en je ziet dan ook wel eens een foto in de plaatselijke kranten waar een auto gewoon in zo'n gat is weggezakt. Een ton plaatsen doen ze niet, laat staan maken. Dus moet je als bewoner die dagelijks door zo'n weg moet, zelf maatregelen nemen.

Laatst was er een mooie afbakening in de krant te zien. Een diep gat midden in de weg had al verschillende ongelukken veroorzaakt. Enkele bewoners hadden wat oude stoelen en planken op de weg gezet en zo wist iedereen dat hier wat gaande was! Een komische vertoning maar wel effectief. Want toen dit in de kranten verscheen bleek er in een keer weer wat asfalt vrij gekomen te zijn om het lelijke gat te vullen.

Nooit is er geld voor dit soort zaken maar ondertussen worden er wel miljoenen geïnd aan belastingen! Waar dat geld blijft laat ik even aan jouw fantasie over want ik wil daar niet veel verder op ingaan.

Een ander geval was meer catastrofaal. We hebben de snelweg Westpunt naar de stad. Okay goed, ja snelweg mag je het niet noemen want het is een tweebaans weggetje waar vele wagens dagelijks overheen moeten. De weg is al eens enkele jaren geleden wat opgelapt geworden maar nu zijn de gaten dubbel zo erg teruggekomen! Tonnen plaatsen heeft geen zin want de tonnen die geplaatst zijn geworden, zijn van hun sokken gereden en zijn gedegradeerd naar oud blik! De grotere vrachtwagens rijden ze gewoon om omdat ze anders op de andere weghelft komen en dan een tegenligger zouden raken. Maar als overheid doen we niets en ondanks al de verschillende dodelijke ongelukken, blijven ze beweren dat alles onder controle is! Wat er onder controle is, is dat er steeds meer mensen op die weg sterven en dat er steeds meer mensen zijn met blijvend letsel en voor hun leven lang invalide zijn! Als ze dat dan controle noemen dan hebben ze het bij het rechte einde. Maar de controle over het verkeer zijn ze compleet verloren. Want ondanks die vele gaten en een slecht wegdek zijn er ook nog van die zelfmoord commando's die het presteren 140 km

te rijden op die weg. Waar dan de controle is weet ik niet, maar zeer zeker niet op die weg. En kennelijk is er ook geen een politie agent die het lef heeft om deze jongeren aan te houden. Vriendjes zullen we maar denken maar ondertussen is het met de regelmaat van de klok wel iemand die op die weg zijn einde van zijn leven ziet.

Garantie tot aan de deur

Hè, wat kom je hier doen? Nou daar komt er wel op neer, want je wordt in sommige winkels aangesproken net alsof je een ziekte bent. Een virus wat binnendringt en de rust in dat pand verstoort. Je loopt rond en dan zie je wat staan wat je wel iets lijkt. Je gaat dan als een geïnteresseerde klant wat extra inlichtingen vragen.

‘Doet het apparaat ook kloppen?’ De dame stond te kijken alsof ik over een wereldprobleem een vraag stelde. ‘Warda’ (wacht even), was haar antwoord en ze liep weg. Eventjes later kwam ze terug en zei; ‘Si’ (ja). Goed, een antwoord op mijn vraag dus. Toen pakte ik het apparaat in mijn hand en meteen stond de Hindoestaanse eigenaar achter in mijn nek te hijgen. Ik vroeg hem hoe je die stang vast moest zetten zodat hij bij het kloppen niet los zou gaan. Hij snapte er werkelijk geen snars van. Hindoes verstaan buiten Engels alleen nog maar het Papiamentstalig woordje cèn en het Nederlands woordje kassa! Verder zijn ze in de cursus Papiamentu en Nederlands nooit gekomen!

Ik begreep ondertussen wel dat ik dus niet aan het apparaat mocht komen en het maar in een ijzeren kist moest beoordelen die zelfs aan een ketting vast lag. Even schoot het door mijn hoofd of deze machine misschien een slaaf was van deze eigenaar. Ik probeerde nog wat verdere informatie te krijgen over onderdelen. Daar was het antwoord duidelijk in, ze verkochten geen onderdelen. Wat er te koop was stond daar en dat was het.

Je praat hier niet over een apparaatje van enkele honderden guldens maar het liep in de drie nullen. En ik wilde toch het mijne ervan weten. Ik bleef de juffrouw, die onderhand de kriebels kreeg, verdere vragen stellen want van de eigenaar werd je werkelijk niets wijzer. Maar elke keer moest die juffrouw kennelijk, achter in een ruimte, op internet kijken wat het antwoord zou kunnen zijn op mijn vraag! Alsmat liep ze weg en de eigenaar vond het onderhand kennelijk genoeg en begon zich steeds meer op te dringen. De koop moest maar eens gesloten worden. Nou laat ik me werkelijk geen dingen opdringen, maar als een gast zo begint dan ben ik in staat bij deze mensen werkelijk het bloed onder de nagels te halen. Ik bleef vragen en af en toe pakte ik het apparaat weer op om verdere uitleg te krijgen. Op een gegeven moment vroeg ik of ik een demonstratie kon krijgen want ik wilde wel weten of het apparaat werkte. Mijn ervaring bij dit soort winkels is dat ze werkelijk afgekeurde troep verkopen die of gestolen is geweest, of als afgekeurd opgekocht wordt en als afval verscheept wordt naar dit eiland. Ze doen dat met illegale kleding maar ook met vele elektronische apparaten.

Er was geen demonstratie mogelijk, simpel omdat er niemand was die wist hoe het werkte! Dus die dame haalde de informatie werkelijk van het internet! Ik bleef nog even draaien want ik had alle tijd en ik kwam met de vraag welke garantie erop zat. De eigenaar wees tot de deur! Jip, je geeft een bedrag uit van boven de drie nullen en je garantie is tot aan de deur, zonder zelfs nog de zekerheid te hebben dat het apparaat wel werkt! Je snapt dus dat ik toen zeker van was dat, dat ding gestolen was maar dat er ook veel gesjoemeld wordt bij dit soort zaken.

Ze staan er om bekend. Vele garanties die deze Hindoes geven is letterlijk tot de deur! Een fabrieksgarantie heb ik eens geaccepteerd en wat bleek, mijn serie nummer behoorde aan een apparaat dat afgekeurd was. Vele van deze gevallen hoor je links en rechts en daarom blijf ik ver uit de buurt van dit soort winkels. En dan gek vinden dat de toeristen maar één keer in hun winkels komen!

Leven of overleven op dit eiland

Dat we leven op dit eiland is duidelijk. Buiten dagelijks het gevecht met de hitte is er ook nog een gevecht met het vele ongedierte. Wat denk je van zo'n heerlijke knapperige kakkerlak! Zo'n ding waar je, je schoen onderhand op kapot slaat! Soms lijkt het wel de 'tank' onder het ongedierte! Ze leven vooral op plaatsen van een beerput of waar je afwaswater naar de planten gaat. Plaatsen waar etensresten te vinden zijn van mens of dier. Daar vertoeven ze en zijn het net ratten. Wel knappen ze net als een knaller als je hem een lel verkoopt als hij te dichtbij komt.

We haalden ze net ook al aan, de ratten. Ratten hebben we in overvloed op dit eiland en de ratten populatie zal meerdere malen die van de mensen overtreffen. Als je alleen al hoort dat op het terrein van de ISLA vele tientallen duizenden jaarlijks gedood worden, verbaast het me niet dat op elk stukje grond wel een hele rattenfamilie leeft. Geen wonder met al die vuilnisbelten. Al die plaatsen waar onze mensen hun vuil dumpen. Langs de weg of in de 'mondi', maakt niet uit, je zult altijd vuil vinden of vuilniszakken! Muizen is nog zo'n andere plaag, waar we ook een compleet leger van bezitten op dit eiland.

Eén ding is zeker, als ik op deze rots aan het rijden ben, heb ik het gevoel dat ik niet alleen ben. Buiten de vele mensen die hier wonen hebben we dus een leger aan kakkerlakken, ratten en muizen! Alles bij elkaar misschien genoeg om Chávez uit Venezuela te verdrijven!

Misschien moeten we eens gaan verkondigen, hier onder de bevolking, dat ratten en muizen goed zijn voor de potentie! Dan gaan we ook als achterlijken achter deze dieren aan hollen net zoals bij de leguanen. Je kunt ons ook alles wijsmaken hier en soms vraag je, je ook af waar het verstand zit? In de kleine of de grote kop? Aan het aantal kinderen te zien en de vruchtbaarheid van de vele vrouwen ga je steeds meer geloven dat

vele hersenen in de kleine kop zitten. Veelal krijg je de bevestiging als je weer een pinguïn hoort praten want dan weet je dat, dat niet boven uit zijn hersenpan komt.

Buiten het overleven tegen alle ongedierte en het intellect wil ik toch wel beamen dat het niet zo gek leven is op deze rots. We genieten van een vrijheid die er dan wel en dan niet is maar met een rust die we in weinig landen nog hebben. We genieten van het weer, blauwe zee en witte zand. Maar vooral genieten we van de vele mogelijkheden die het eiland ons biedt. Let wel, elke vrijheid heeft zijn prijs en de prijs van onze vrijheid zijn de knapperende kakkerlakken en knagende ratten en muizen.

Die bolo toch

‘One sweet happy island’ zou een mooie slogan zijn voor ons eiland. Buiten de beeldschone schoonheden en buiten de heerlijke stranden hebben we nog een derde reden waarom ik hier niet van dit eiland te krijgen ben. De bolo! Bolo oftewel ‘taart’ is hier een ware vorm van kunst. Vele vrouwtjes doen dagelijks hun best om de vele verschillende taarten te maken. Feesten zijn er altijd en je kunt wel aannemen dat er dagelijks wel wat te vieren valt. Is er niets te vieren dan nemen we taart om het niet af te leren.

Je verwacht nu dat ik net zo dik ben als het bekende poppetje van een bandenmerk maar ik moet je teleurstellen, ik ben gezet maar zeker niet dik, volgens mij dan. Ja, mijn ouderdomsbuikje zit me af en toe wel in de weg maar och, bij regenweer is een zekere deel verzekerd van een afdak!

Maar goed, we hadden het over de bolo op dit eiland. Ik ben altijd al een snoeper geweest en mijn dag is geen dag als er niet wat zoetigheid

genuttigd is. Even ter uwer informatie, ik heb nog steeds mijn eigen tanden! Zou je niet zeggen, als je de containers zoetigheid bij elkaar zou zien wat ik al naar binnen heb gewerkt. De tandarts met al zijn verkooppraatjes geloof ik al lang niet meer want als ik hem had moeten geloven was ik al met mijn 18de toe aan een kunstgebit! Hij pech en de snoepfabriek blij dat ik nog steeds mijn verslaving hardnekkig volhoud! Ben ik verdorie weer afgeweken van mijn bolo. Dat ding wil werkelijk niet op. Zie je nu, je haalt me helemaal uit mijn bolo concentratie!

De bolo hier op het eiland is zo zoet dat je beter een zak pure suiker op kunt likken dan een bolo nemen! Ik ben echt niet vies van zoetigheid maar soms is het zo erg dat mijn maag persoonlijk in mijn keel komt protesteren! Werkelijk, je tanden draaien zich om als je in sommige bolo's tracht te happen! Er zijn er bij die echt in en in zoet zijn en dan denk ik wel eens.... Is dat nu het kweken van suikerziekte? Man, mijn maag draait nu nog om als ik denk aan een bolo die ik laatst kreeg ter ere van de 1ste heilige communie. Het lag zo heerlijk in dat bakkie, het lonkte naar me en als junkie kon ik dus de verleiding niet meer weerstaan. Ik opende het bakkie, pakte mijn lekkertje uit, ontdeed haar van het strikkie wat er omheen zat en liet het langzaam naar mijn mond gaan. Als een echte verslaafde zat ik al te genieten voordat ik maar een tand in dat ding gezet had. Toen kwam de eerste hap en was mijn droom direct over. Man, in dat ding zat letterlijk een pak suiker, natrena, equal en de hele santamekraan bij elkaar! Het was een bonk zoetigheid.

Na twee glazen water had ik het aan de vogels gevoerd. Later zag ik twee mussen vliegen zonder snavel!

Zou dat van die bolo gekomen zijn?

Slaven of import

Nu kom ik misschien op een onderwerp wat bij zeker vele mensen van hier weer gevoelig gaat liggen. Natuurlijk, want de frustraties en de vele valse beweringen vliegen nog dagelijks om je oren als je de kranten zou lezen en ook naar de lokale radio's en tv stations zou luisteren en kijken.

De slavernij is nog steeds een krikkel onderwerp en er zijn vele politici maar ook veel mensen die menen dat het maar eens afgelopen moet zijn met de slavernij en dat Nederland daar maar eens goed voor moet gaan dokken. Jongere mensen die absoluut de slavernij niet hebben meegemaakt, lopen te schreeuwen en lopen als een kip zonder kop te beweren dat zij nog de pijnen voelen van die tijd! Ja, dat zal wel, ik heb ook overal pijn maar dat is van de huidige slavernij die er heerst op dit eiland! Ik kan niets anders dan in de lach schieten als een plaatselijk trompet weer bloedserieus loopt te beweren wat de slavernij allemaal niet heeft gedaan met de mensen. Blanken die de zwarten onderdrukken, bla bla bla. Zo hebben ze stuk voor stuk een standaard tirade om de bevolking te laten geloven dat ze nog steeds slaaf zijn van die Nederlanders! Slaaf zijn we allemaal, dat heb ik in een vorig boekje uitvoerig beschreven maar die slavernij is niet gekoppeld aan blank, zwart of geel!

Maar we weten allemaal dat het vocabulaire van een Antilliaan doorgaans zeer beperkt is. Als je hun conversaties hoort dan vliegen de 'konjo's' en de 'no's' om je oren en elke zin bevat wel enkele van deze soortgelijke woorden. Natuurlijk hebben we ook nog de intellectuele kant van dit eiland. Die weten het op een genuanceerder manier tot uiting te brengen en hebben ook iets meer woorden geleerd. Maar de frustratie is in de jongere groep alsmaar duidelijk waarneembaar.

Heerlijk is het, als je dan weer met de werkelijke oudjes praat en ook zo eens de verhalen hoort die zij te vertellen hebben over de slaventijd of de tijd daarna. Natuurlijk, de werkelijke slaven zijn er al een tijdje niet meer maar de verhalen zijn nog rijkelijk aanwezig. Helaas hebben de rad-draaiende jeugdige bevolking die menen dat ze geen slaaf meer zijn, geen oren naar dit soort verhalen. Natuurlijk niet, want die komen hen niet goed uit en passen niet in hun opruiende vetes die ze aan het uitzetten zijn.

Daarom haal ik nu een stuk uit een gedeelte van een gesprek wat ik eens had met een zeer oudere dame die me veel vertelde over vroeger, slaven en de Nederlanders. Of je het nu gelooft of niet laat ik aan jou over maar vele dingen heb ik zelf terug mogen vinden in oude geschriften en uitspraken en ook bevestigd door andere oudjes.

‘Wij negers (zo noemde ze zichzelf) zijn de grootste racisten die er op dit eiland zijn. Onze voorvaders zijn hier gekomen via Nederlandse schepen en we werden doorverkocht aan rijke landheren, meestal weer in een ander land. Wat overbleef op dit eiland was echt niet verkoopbaar en was werkelijk voor een appel en een ei over te nemen! Wat ik vreemd vind’, vervolgde ze ‘is dat de huidige bewoners van dit eiland claimen dat zij de ware bevolking zijn! Ze zijn allemaal import en zijn vanuit Afrika naar hier verscheept. In schepen geladen door zwarte slavenhandelaren in dat verre land! Het waren doorgaans niet de blanken die handelden. Natuurlijk maakten ze veel geld met het vervoer maar de werkelijke slavenhandelaren waren de negers uit Afrika! Kennelijk zijn hier velen dat vergeten. Terugkomen op het afval wat overbleef, daar ben ik er eentje van. Mijn voorouders waren kennelijk niet sterk genoeg en we werden snel opgenomen door de lokale landheren hier op dit eiland. Goedkoop en zo toch wat extra mankracht! En nou vraag ik me nog steeds af, waarom de claim dat wij negers de oorspronkelijke bevolking zijn? Vóór ons waren hier wat indianen die het hard te halen hadden op deze kale rots. Door de komst van de Nederlanders en Spanjaarden was dit eiland in één

keer in trek, want wij waren een belangrijke brug tussen Europa en Zuid Amerika. Door de komst van de Europeanen kwam er ook steeds meer weelde. Niet dat wij dat in het begin werkelijk voelden of mee konden genieten van deze weelde maar we hadden werk en we hadden een dak boven ons hoofd.

Ondertussen gingen vele van onze voorouders vreemd met welgestelde Nederlandse en buitenlandse families hier op dit eiland en vele kinderen, geboren bij ons negers, zijn afkomstig van deze landheren en handelaren. Langzaam kwam er een mengelmoes van rassen, al werd het alsmaar geheim gehouden en konden de jonge negerinnen geen claim doen bij diegene die haar bevrucht had. Zo werd het eiland langzaam bevolkt en de families die op dit eiland gebleven zijn, zijn ook aardig met elkaar bezig geweest. Inteelt is al van zeer lange tijd en je ziet dat ook bij vele families. Nu nog gaan vaders met hun dochter naar bed maar ook kijken ze niet zo nauw of het wel een familielid is waar ze samen mee slapen!’

‘Meneer’, ging ze door, ‘ik snap het allemaal niet meer. Ik heb het niet echt slecht gehad onder de Nederlanders en natuurlijk, ik moest hard werken maar daar ben ik niet minder oud mee geworden (96). Wat ik niet begrijp is, dat juist ons eigen ras ons zo benadeelt! Zij zijn diegenen die mensen bestelen, ons bevolking tekort doen en ook nog lopen te schreeuwen dat alles ‘nos’ is. Maar is het u ook opgevallen dat het juist die mensen met andere nationaliteiten het hardst om ‘nos’ schreeuwen?

Kijk naar de Joden, ze menen werkelijk dat het eiland van hen is! De Pakistani en de Hindoes die alle zaken in handen hebben! De Chinezen die nog stil zijn maar ook langzaam maar zeker het eiland veroveren. En dan meneer, wil een jongere nog zeggen dat we geen slaven meer zijn van Nederland. Nederland die nog steeds helpt om een gezonken schip drijvend te houden. Onze ‘nos mes por’ mensen hebben ons met miljarden schuld laten zitten en zelf hebben ze grote bankrekeningen in het

buitenland. Ik snap het niet meer en ik weet niet meer wat onze mensen werkelijk willen!’

Dit waren de woorden die ik kreeg te horen van een 96 jarige vrouw die werkelijk niet meer weet waarom haar eigen volk zo discriminerend bezig is. Ik had geen antwoord en heb vele minuten stil, schuddend met mijn hoofd, gezeten. Want dit verhaal hoorde ik al voor de zoveelste maal uit de mond van een zwarte oudere vrouw of man. Ik weet wel dat het eens goed zou zijn dat de geschiedenis op dit eiland gezuiverd zou worden. Maar dan gebaseerd op feiten en niet op emoties en vervalste verhalen. Wel weet ik heel zeker dat de hardste schreeuwers en de grootste oproerkraaiers juist diegenen zijn die werkelijk net zoveel landskind zijn als dat ik zelf ben! Daar wil ik het dan maar bij laten.

Vriendschap, wat staat daar tegenover

Vriendschap. Ik weet het, iedereen heeft vrienden. Althans dat denken er velen en het is zeker dat jouw vrienden de beste zijn! Ze hebben plezier met je en af en toe mag je ook eens een probleempje aanboren. Maar wat is de vriendschap die we alsmaar zien en waar bij velen na verloop van tijd, de vriendschap verwatert of compleet wegvalt? Ik ga maar niet in wat werkelijke vriendschap is en waar we op kunnen rekenen als het om werkelijke vrienden gaat. Bij velen is de definitie vriendschap verschillend en bij ook velen op dit eiland heeft het zelfs nog een extra betekenis. Wel weet ik dat ik altijd weinig werkelijke vrienden heb gehad. Nu kan dat zijn omdat ik een niet al te makkelijk persoon ben. Of is het misschien omdat ik vriendschap op pak als ware liefde? Nee, denk nu niet meteen aan seks want ik weet dat je hoofd meteen gaat tolleren als je het woordje seks hoort! Ook zal ik echt niet hand in hand over het strand lopen met een vriend van me! Maar liefde kan ook zijn het delen in lief en leed met die persoon. Er zijn als je iemand nodig hebt maar ook klaarstaan als jij

kunt helpen. Maar vriendschap heeft nog een derde dimensie. En dat is, dat je die persoon aanvoelt en zonder woorden weet wat er gaande is. Nou, die laatste dimensie is kennelijk voor mij de reden dat ik nooit veel vrienden heb gehad.

In de jaren dat ik rondhobbel op deze aarde heb ik één pech, ik voel de mensen aan. Beter gezegd, ik zie hoe mensen zijn en wat ze van plan zijn. Op de een of andere reden voelen anderen dat wel aan maar kunnen ze het niet verklaren. Daarom dat vele mensen zich onprettig voelen als ik er ben. Voor mij loop jij daar werkelijk naakt rond en ik weet wat ik van jou (niet) kan verwachten.

Een tijd lang heb ik dat onderdrukt en ik had aardig wat ‘vrienden’ die bijna dagelijks thuis kwamen. Ze dronken mee, aten mee en overal waar we maar op trakteerden waren ze van de partij. O, wat waren we toch goede vrienden! Ze deden wel voor jaren alsof ze bijna onze aangetrouwde waren en dat we door dik en dun gingen voor elkaar. Toen moesten we verhuizen, er was geen zwembad meer en de rijkelijk gevulde koelkast met alle soorten drank en snacks, was er ook niet meer. Mijn boot was weg en de drie wagens waren geruild tegen een wagen van 13 jaren oud!

Wat gebeurde er? De vrienden hadden geen tijd meer, waren te druk en vielen stuk voor stuk af! Op een gegeven moment was er niet één van mijn zogenaamde ‘soul’ vrienden, zoals ze zich graag lieten noemen, meer die nog een telefoontje pleegde! Laat staan, aankomen bij ons thuis! De vrienden waren verdwenen net zoals mijn ijskast, wagens, grote huis en zwembad! Ik pakte mijn oude manier van mensen zien weer op en nu kan ik zeggen dat ik buiten mijn vrouw en mijn vader geen werkelijke vrienden meer heb! Mensen draaien nu raar als ik ze maar aanspreek want er is iets, wat ik weet maar zij niet weten.

Maar wat er is, is duidelijk. Namelijk, ik heb ze door en laat ze in een flits zien dat ook zij alleen maar denken van een ander beter te worden. Iets wat hier op dit eiland duidelijk speelt. Vriendschap is niets meer dan wat ik van een ander kan plukken. Zakelijk, maar ook in het dagelijks leven want die oude stoel kan hij nog goed gebruiken! Of misschien wil hij wel die wagen voor een vriendschapsprijsje overnemen! Ik wens je daarom veel succes met al je ‘soul’ vrienden!

Denken. Nee, laat het gewoon gebeuren

Denken. Een moeilijk woord waar kennelijk weinig mensen werkelijk het begrip van kennen op dit eiland. Denken is vermoeiend en van denken kun je hoofdpijn krijgen! Denken is lastig want dan blijft er weinig tijd over om je in te zetten voor een of ander feest! Ook kan denken je feest of je dag verpesten en waarom? Waarom denken als alles toch door zal draaien? Ja, daar heb ik een punt waar ik zelf ook wel eens op vast loop hier op dit eiland. Want er valt voor mij heel wat af te vragen en over na te denken. Maar of ik er mee opschiet is een tweede. Als ik een probleem aankkaart dan zie je die ogen van diegene waar je mee praat al fronsen. Waarom komt hij nu net bij mij aan met dat probleem? Waarom maakt hij het leven zo moeilijk? Het leven wat een feest is en een groot ‘happy hour’.

Laatst zat ik een uitgangsbloodje te lezen. Ik had dat ding al lang niet meer in mijn handen gehad maar ik was even op een plaatst waar ik werkelijk niets anders kon doen dan deze onzinnige publicaties door te nemen. Al bladerend door die ‘vrolijke’ rommel kwam ik op een pagina waar de ‘happy hours’ stonden. Ik was zo aan het kijken en wat bleek, de meeste dagen van de week kun je vanaf 6 uur tot 1 uur ‘s nachts van de ene naar de andere ‘happy hour’ gaan. Wat een geweldig idee, voor de halve prijs je letterlijk lazarus zuipen en nog vrolijk zijn ook!

Toen dacht ik direct aan mijn denken waar er maar weinig van deze gasten werkelijk toe in staat zijn. Zouden er dan velen zijn die dagelijks al die ‘happy hours’ aflopen? Zijn hun hersenen dan allemaal zo door de alcohol aangetast? Ik durf daar geen duidelijke uitspraak over te doen maar als ik de snelheid zie waar vele mensen mee werken en de gezichten die laveloos staan, kan ik me niet aan die gedachten onttrekken! Dat er veel gedronken wordt is duidelijk en je ziet en ruikt dat dan ook onder vele mensen maar ook bij hoofden, managers en politici, namelijk dat ze weer al aardig wat binnen hebben die dag.

Geen wonder dan, die rare beslissingen en soms die bezopen uitspraken. Ook geen wonder dat het denken hen moeilijk valt want ze hebben hun complete aangetaste hersenen nodig om de waslijst van ‘happy hours’ te onthouden en dan moet ik niet met een lastige vraag komen.

Eén ding is zeker, als ze dit eiland droog zouden leggen voor langere tijd, een totaal verbod op alcohol zouden uitroepen, dan zouden er vele alcoholjunkies over onze wegen gaan rondlopen. We denken wel dat drugs alleen spuiten, snuiven en pillen zijn maar de grootste verslaafden hier op het eiland zijn de alcoholverslaafden.

Laten we maar daarover eens gaan denken.

Plaatsgebonden muggen

Je leest het goed. Hoe ik daar op kom is het volgende. We hebben hier op het eiland een gezondheidsdienst wat natuurlijk niet iets apart is in een land dat meent geciviliseerd te zijn. Maar we hebben op die plaats aardig wat experts zitten en beter gezegd, die hele dienst is één en al expert. Van het hoofd tot de schoonmaakster menen ze dat ze werkelijk allemaal een bijzondere job hebben en dat alleen zij weten waarover ze praten.

We hebben hier zeer veel zwerfvuil en vele vuilnisbelten links en rechts mooi in de bosjes verscholen. Als we het eiland zouden gaan opruimen dan zouden we scheepsladingen vol afval bij elkaar hebben. Soms heb je het idee dat we gewoon allemaal op een vuilnisbelt leven. Er komt vaak voor dat we vergeven zijn van de muggen. Dan zou je zeggen, dat is een reden om het vuil op te gaan ruimen en de mensen forse boetes te gaan geven bij het dumpen van vuil of het verzamelen van wrakken enzovoorts. Niets daarvan wordt gedaan en we hebben als gezondheidsdienst een makkelijker oplossing.

Als het regentijd geweest is, kun je de burens soms niet meer zien door de zwermen muggen die er op het eiland rondvliegen. Ze steken je rot en er is een andere rottig bijverschijnsel. Namelijk 'dengue' wat in het Nederlands 'knokkelkoorts' heet. Het is een ziekte die hevige spierpijnen en koorts ten gevolge heeft. Je bent werkelijk, ik spreek uit ervaring, voor enkele weken afgewerkt.

Wat doet onze gezondheidsdienst? Die gaat het gehele eiland spuiten met een zwaar vergif! Wagens met kanonnen daarop die het vergif de lucht in blazen dat dan de muggen moet doden. Maar er gaat meer dood. Want als je nagaat wat deze rommel met de mens doet dan ben je misschien wel af van de knokkelkoorts maar je lichaam zit onder de pesticide en dat heeft zeker nare bijwerkingen! Gezond? Laten we het daar maar niet

over hebben. Soms denk je werkelijk dat de raffinaderij achter in je tuin staat! Maar ze zijn dan nog niet klaar. Ze komen persoonlijk bij je langs en er wordt in elk potje water wat er op je erf staat, vergif gestrooid! Nu heb ik geen potten water openstaan maar wel emmers met water voor de honden en een vijvertje voor de schildpadden. Alles wordt regelmatig schoongemaakt maar die overijverige experts menen dan ook vergif in deze plaatsen te moeten gooien. Ik weiger dat toe te laten en dan dreigen ze met politie, dat ik overigens nooit heb gezien!

Soms vraag ik hen waarom ze niet de ‘mondi’ ingaan om zo in elk potje en autowrak vergif te strooien, dan kijken ze me ongelovig aan. ‘Meneer, de muggen komen niet daar vandaan!’, was een antwoord wat ik eens heb mogen horen. Nee, ik geloofde het meteen. ‘De muggen weten dat ze niet uit de ‘mondi’ mogen komen en ook niet op mijn erf mogen komen prikken’, was mijn antwoord. Hij werd boos en liep weg.

Ik heb werkelijk nog nooit zo’n onzin gehoord, namelijk dat muggen honkvast zijn en op hun plaats blijven! Experts? Nou, ze zijn zeker experts in het verzinnen van onzinnige smoezen en het africhten van muggen!

Weg met die bomen

Je zult wel denken, over welke bomen gaat hij het nu weer hebben. Curaçao heeft nauwelijks bomen, laat staan een bos. Doch, de werkelijke oplettende toerist of bewoner weet beter. Wel degelijk hebben we op dit eiland bossen. Niet zo uitgestrekt als in Amerika of Nederland maar we hebben stekkies waar we nog vele mangobomen hebben staan of mansaliña bomen. Maar ook hoog struikgewas hebben we nog op verschillende plaatsen staan. Ook zijn er bomen die je met twee mensen niet kunt omcirkelen, zo dik zijn de stammen. Maar ja, wie gaat nu op bomenjacht op een tropisch eiland? Daar kom je toch niet voor! Je komt toch voor de

blauwe zee (vol plastic en radioactief afval) en je komt voor de kokosnoot/palmbomen en de geïmporteerde palmbomen die nu met bosjes doodgaan door een of andere geïmporteerde ziekte door een van onze tuinders! Je wilt alleen toch wit zand zien (waaronder op de bepaalde plaats afgewerkte olie zit) en zo beste mensen kun je heel het eiland wel ontleden.

Het is triest hoe onze bestuurders over de natuur denken en er is zelfs niet een werkelijke wetgeving die diezelfde natuur en dier beschermt. Al tientallen jaren worden we uitgerookt door een raffinaderij die alles de lucht inpompt. Metingen hebben uitgewezen dat het tientallen malen boven de toegelaten normen ligt die een menselijk lichaam aankan en dan nog zwijgt de politiek. Maar met de verdere natuur is het ook niet beter gesteld.

Laatst hebben ze vele tientallen hectare wildernis met de ‘loader’ kaal geschraapt. De enkele wilde hertjes die we nog bezitten vluchtten naar het niets want er is geen plaats meer voor hen. Eén heeft al de dood gevonden omdat hij in een gigantische afvalhoop terecht is gekomen. En niets wordt er tegen de desbetreffende instantie gedaan, puur omdat ook daar weer enkele politici en hun vriendjes beter van worden.

Allemaal trieste verhalen waar ik er dan nog één heb en dat is zoals de Antillianen zijn opgevoed in en om de natuur. Is het je niet opgevallen dat de tuinen van de lokale bevolking zo kaal zijn? Ze hebben daar zeker een reden voor. In hun tuin mag geen blaadje liggen en als het even kan ook geen sprietje gras. Vele lokale mensen die ik ken vertellen me dat ze het erg vinden als er blaadjes in hun tuin liggen. Ze vegen werkelijk hun tuin! Als er een boom te dicht bij hun tuin of nog in de tuin staat dan maken ze die dood met afgewerkte olie. Als hij dan rot is kappen ze hem om want hij is in een keer dan zogenaamd ziek geworden. Niet één voorval ken ik, maar velen gevallen. Zelfs een eigenaar van een boomgaard, welke overging naar een nieuwe eigenaar, presteerde het om bomen van tegen de honderd jaren oud op die manier omzeep te helpen! Triest en

ik heb met die man ook werkelijk ruzie gehad. Hij meende dat er maar huizen moesten komen en daar waren geen bomen bij nodig! Ondertussen is die man gestorven, zijn die bomen dood en zijn huizen zijn er nooit gekomen.

Onze lokale mensen zijn panisch voor blaadjes en kunnen maar ook niet hebben dat er ergens gras groeit! Alles wordt bewerkt met afgewerkte olie en zo gaan de stukjes grond steeds verder kaler en kaler worden. Het eiland is in de vele jaren dat ik hier woon steeds meer aan het ontbossen en je vraagt je af wanneer wij ook zo kaal worden zoals Aruba waar bijna niets meer groeit en waar enkel en alleen bij de hotels palmbomen staan.

Misschien moeten we kaalgeschoren bomen gaan zoeken om zo toch nog wat bomen op dit eiland te behouden!

Het leven op dit eiland is zo zwaar nog niet

Ondertussen heb je mijn vele verhalen in de verschillende boekjes gelezen. Als buitenstaander en misschien dit eiland niet werkelijk ken- nend zul je, je afvragen hoe ik me op dit eiland door deze lijdensweg heen worstel. Waarom ik niet mijn biezen pak en naar een onbewoond eiland ga. En zo misschien ook niet alsmaar boekjes hoeft te schrijven wat er allemaal gaande is op dit eiland. Juist dat laatste is een van de redenen waarom ik het hier geweldig vind. Als je 8 hoog in een flat zou wonen in Nederland dan zul je al deze dingen echt niet meemaken. Ook is het hier gemakkelijker de wegen te zoeken om meteen en direct hooggeplaatste pieten (wat ze denken te zijn) op hun nummer te zetten of aan te spreken. Ook is het fijn met de lokale bevolking samen te zijn. Al sta ik nog altijd verbaasd over de verschillende dingen die mij nog steeds opvallen. Toch geeft dat mijn leven zeker een extra dimensie. Doch, ik vind het zoals nu wel heerlijk. Ik merk te veel van die extra dimensie en dat is ook niet goed

en daar zit ik toch af en toe wel mee. Als je niet oppast word je opgeslokt door deze kleinzielige, preutse en egotrippende eilandmentaliteit. Vroeger ging ik dan ook minimaal 3 maal voor enkele weken weg van dit eiland. Gewoon naar een ander land om even te zien dat er ook nog andere soort wezens zijn op de wereld.

Momenteel is het anders, sinds mijn pensioen ben ik niet meer zo fortuinlijk en met de opbrengst van de boeken kan ik net wat benzine kopen! Er zit namelijk geen winst op deze boeken. Maar ik klaag niet want ik vind het heerlijk om te schrijven en jullie allemaal mee te laten genieten van de geweldige sfeer die op dit eiland heerst. De sfeer van eindeloos feesten, zuipen en achter elke vrouw aanlopen die maar een mega achterwerk heeft! De sfeer van de dorpsroddels en de bekrompen stellingen van onze politici. Maar ook de sfeer van de gewone burger die zich werkelijk nergens druk om maakt en alleen denkt hoe hij vandaag weer geld bij elkaar kan scharrelen voor zijn whisky, ‘stobá’ en zijn ‘by-side’. Als dat weer lukt voor die dag dan is hij weer een tevreden mens. Het simpele van deze mensen is, om niet druk te maken over een morgen die ze misschien niet halen en over wat geweest is, want ze kunnen daar toch niets meer aan veranderen.

Alleen die wijsheid al zet mij alsmaar aan het denken. Ja, ik denk nog wel eens al zul je dat niet geloven. Want waarom ik op dit eiland blijf is puur omdat ik hier nog elke dag leer. Leren geduld te hebben, leren om met eenvoudige mensen om te gaan en leren om arrogante- en egotrippende politici aan te horen. Maar ook te leren dat er geen verleden noch een toekomst is maar alleen een heden! Dat simpel gegeven brengt mij in ieder geval op een spoor waarvan ik denk dat het nog geen slechte weg is. Waarom al die drukte wat er is geweest? Waarom al die stress wat er nog zal komen? Deze mensen laten mij zien dat er meer is dan een maatschappij met al zijn pinguïns. Een maatschappij waar je, je hele leven voor op moet offeren en als je met pensioen mag gaan ben je of te ziek of

te uitgeput om dan nog van je pensioen te mogen genieten. Dat maakte voor mij gemakkelijk de keuze om mijn reclamebureau van de ene op de andere dag te sluiten. Met mijn 48 ste ging ik met pensioen zoals ze dat noemen en ik moet zeggen het laat me weer werkelijk leven. Inderdaad, ik heb niet meer al het geld om vele reizen te maken maar ik wil ook niet meer reizen. Ik wil niet weg van waar ik nu zit. Echt, ik ben tevreden met wat ik nu heb; Een geweldige vrouw, een dak, heerlijk eten en een plaats waar ik me terug kan trekken.

Als ik op reis wil gaan dan trek ik de stekkers van de telefoon uit, internet gaat van de lijn en de portable uit. Niemand kan me bereiken en ik ben dan werkelijk op reis in ons eigen huis en tuin. Daarom beste mensen blijf ik hier op dit eiland. Want ondanks de soms vreemde voorvallen en ergernissen weet ik wel dat ik hier, op ons stekkie, de wereld beter kan zien dan op 8 hoog in Nederland in een flat of opgesloten op een kamertje in een huisje in een grote stad. Dat alles laat mij beseffen dat deze mensen me veel geleerd hebben en nog leer ik van hun eenvoud.

Niet te snel op de plaats van bestemming komen

Af en toe moeten we wel in de stad zijn. Persoonlijk wil ik daar liever wegblijven maar er zijn van die momenten dat je er niet onderuit komt. Weer in een stinkende wagen zitten en dan die eindeloze gatenkaas afrijden. Als je de weg van Westpunt naar de stad neemt dan mag je daar geen woordje ‘weg’ meer aan verbinden. Het is meer een weg, weg en je moet iedere keer opletten dat je, je velgen of je banden niet kapot rijdt. Het is een hele toer om alle gaten te ontwijken en soms moet je helemaal naar de linker zijde, wil je niet in een krater terechtkomen. We vragen ons ook werkelijk af waar al de wegenbelasting naar toe gaat maar als je weet welke politicus dit allemaal moet regelen dan zegt dat al genoeg! Deze man weet via God alles te regelen en zeker zijn bankrekening. Dus ook

dat er al jaren gesproken wordt over het aanpassen van de weg maar ook dat er eens een keer een goed wegdek gelegd zal worden. Helaas, dat zijn nog steeds toekomstdromen.

Als je er zeker van bent dat je die dag naar de stad moet en je hebt alle moed bij elkaar verzameld dan start je de wagen en je gaat de tocht over het maanlandschap vervolgen. Die dag stond er net buiten ons weggetje een man te wachten en ik dacht maar weer eens een goede daad te doen. Kan nooit kwaad en ik was toch alleen in de wagen. Ik stopte bij de bushalte en vroeg hem of hij mee wilde want ik moest toch naar de stad. Hij nam het aanbod aan en we karden naar de verre stad, gelegen aan de andere kant van ons mega eiland. Met een zacht muziekje aan en een babbeltje ging de verre reis snel en we waren op de plaats aangekomen waar deze man moest zijn. Maar wat bleek, hij moest net even iets verder zijn maar in dezelfde hoek van de stad. Ik stapte voor het pand waar hij echt moest zijn en hij bedankte me. Wel vertelde hij mij of ik de volgende keer door wilde rijden en niet meer voor hem stoppen! Nee, niet dat ik beroerd had gereden of het hem moeilijk had gemaakt maar zijn reden was dat hij nu 2 uren te vroeg op de plaats van bestemming was en dat hij al zijn praatjes met bekenden uit de bus gemist had! Daar had ik dus niets op terug en ik rijd nu maar gewoon door als ik mensen bij de bushalte zie staan, terugdenkend aan die man die zijn praatjes had gemist die dag en veel te vroeg op zijn plaats van bestemming kwam!

Daar ging mijn goede daad, en zo zie je dat je werkelijk niet weet wanneer je iets goed doet of niet op dit eiland.

De pinguïns van Willemstad

Nu weet je zeker dat ik een ijlen makamba ben die werkelijk niet weet dat er op de Antillen geen pinguïns zijn. Zelfs in de dierentuin kun je deze dieren niet vinden dus wat zit die vent dan te zaniken over pinguïns? Toch hebben we een leger van deze gasten hier lopen. Bent u wel eens in de stad geweest, in en rondom het Fort, Gouvernementspaleis en onze overheids- en rechtsgebouwen? Ik geniet elke keer als ik daar moet zijn, hoe daar de vele pinguïns lopen. Meestal met wat papieren of dan weer met een tasje.

Pinguïns, je weet wel die dieren die zwart/wit zijn en ze lopen alsof ze wel de wereld op hun rug hebben maar niets sneller doen omdat ze werkelijk lak hebben aan tijd en aan de vele zaken die in een maatschappij spelen. Iedere keer als ik daar ben, zie ik die wezens om me heen en ze zijn werkelijk een plaag zoals het wel lijkt. Nu praat ik over pinguïns en de manier zoals ze zich gedragen want o, wat zijn ze lachwekkende dieren die werkelijk een mens aan het denken doen zetten. Maar nu overschakelen naar mijn pinguïns waar ik het over heb dan laat het je ook denken. Lachen kan ook want het is een komisch gezicht. Maar denken laat het je zeker. Vragen die me altijd bij dit soort wezens opkomen zijn;

- Is de slaventijd nog niet afgeschaft?
- Waarom martelen deze wezens zich zo?
- Wat bezielt zo'n figuur om er zo bij te lopen?
- Zouden ze het warm hebben?
- Kan uit zo'n das/stropmond nog wel een zinnig woord komen?

En zo spoken vele vragen door mijn hoofd als ik weer die zielige wezens voor me langs zie lopen. Meestal met een rode kop en plakkerig haar want ze zweten de hele dag. Liefst overdreven besprenkeld met allerlei reukgoed want door het vele zweten stinken ze anders een uur tegen de wind in. Wat is het toch erg dat mensen zich zo martelen puur omdat de maatschappij dat stelt.

Waar heb ik het toch over? Nou, ik zie alsmaar mensen in pakken lopen in een tropenland waar de temperatuur op kan lopen tot 35 graden en zelfs hoger in de warmere tijden. We hebben mensen die kennelijk belangrijk zijn. Ik weet niet waarom want als ik de van Dale moet geloven is elk mens hetzelfde. Of de een meer papieren moet lezen dan de ander maakt kennelijk in een maatschappij veel uit. Sommigen beweren dat ze meer verantwoording moeten dragen. Maar helaas ben ik geen persoon tegengekomen op dit eiland die werkelijk verantwoording neemt! Als er iets misgaat is het meestal een ander zijn schuld en als grote zaken misgaan dan hebben ze nog het lef om te roepen dat ze ‘clean’ zijn. Ik wil in dit stuk geen politiek voeren want de politiek hier bestaat in het luisteren naar de maffia en de vele zeer rijke baronnen.

Wel ga ik door op die mensen die menen dat een pinguïnpak een vrijwaar is dat ze boven anderen kunnen staan. Een pak, je weet wel voor de mannen altijd zo’n donker tafelkleed wat dan precies gesneden is op de meestal dikke vette lichamen van de o zo belangrijke personen. Daaronder hebben ze meestal een onderbroek aan tot op hun knieën want je weet nooit of die op maat gesneden broek eens van je dikke buik glijdt. Onder een colbert, wat werkelijk een marteltuig is want ik heb nog nooit iemand comfortabel zien kijken, een wit of zacht kleur blauw hemd. Dat mag, maar liefst wit want dat zal de maagdelijkheid moeten voorstellen van deze mannen. Vergeet niet, hij is belangrijk en invloedrijk en zo ook onschendbaar. Dat alles komt over bij je als je zo’n pinguïn ziet lopen of zitten.

Nou hebben ze één goed ding en dat is die strop die ze om hun nek hebben. Ik heb altijd gedacht dat je dan makkelijker en sneller die man op kon hangen als hij iets fout deed maar helaas, ik heb het mis. Het is die versiering die zo’n man mag dragen. Soms wat motiefjes, want oo deze man is zo revolutionair. Maar er zijn ook gewaagde modellen met iets meer kleurrijke motieven en zelfs heel stiekem een vrouwtje onder aan het puntje. Ja, ja, het zijn toch ook mensen en ze denken kennelijk ook

nog wel eens aan een vrouwtje! Man, ik lach me dood als er weer zo'n snelle man met een pinguïnpak hier in de tropenzon loopt. Wat een farce, wat een ziekelijke vertoning. Ze gaan gebukt onder de hitte en zijn dan helemaal *pico bello* met glimmende schoentjes en ja wel, ook een lekker glad geschoren gezicht met elk haartje de goede richting opwijzend.

We zitten nu in de moderne tijd en de man wil ook meedoen en wat zie je nu? Ja hoor, de man laat zijn wenkbrauwen epilieren, hier en daar wat botox inspuiten en zelfs ook wat optrekken als het moet. Ja, de gladde kaas is helemaal compleet! Wat is nu het ergste? Die gladde jongen in dat pakkie is een van de grootste oplichters die er rondloopt. Snel uitziende in een pakkie weet hij iedereen te belazeren. Nu denken vele van jullie, maar ik niet! Ja, ja, waarom loop je dan in dat harnas, is mijn vraag? Je wilt toch wat bereiken of je baas wil dat je er zo bijloopt. Of is het misschien een kledingsvoorschrift van een of andere sekte (regeerders) genaamd? Wat een show en wat is het toch ongelooflijk dat de gehele maatschappij van kleren aan elkaar hangt.

Wat maakt die persoon nou anders, van binnen en in zijn denken, of hij nu in een korte broek loopt of in een pak? Niemand kan daar een antwoord op geven, puur omdat er geen antwoord op is! Kleding maakt de man of vrouw, dat is 'bull shit'! Wel erg plat geschreven maar tja, ik ben ook maar een mens. Let wel, zonder pak! Want juist in die opgedofte klerenhangars zit werkelijk een stuk vel zonder inhoud. Hoe ik dat weet zal ik nu eens uit de doeken doen.

Ik weet dat het als een fantasie afgewimpeld wordt maar dat is typisch een puur maatschappelijk gedrag van personen die veel te verbergen hebben. Zoals je weet ben ik tekenaar, kunstenaar, schrijver en velen hebben nog een titel voor me; filosoof. Allemaal mooi maar ik weet niet waar ik dat allemaal aan te danken heb. Ik ben gewoon ik en vele mensen op dit eiland kennen mij als die lange makamba die werkelijk overal dwars in ligt. Hm, dat is een titel die me wel aanspreekt. Ook heel veel mensen

kennen me niet anders dan in een T-shirt en een korte broek. Altijd verzorgd en voor de dames, ik stink niet!! Weet niet waarom dat belangrijk is maar kennelijk is dat belangrijk, heb ik eens begrepen. Maar goed, die lange makamba met korte broek en T-shirt heeft zijn levenlang een principe en dat is, hij draagt geen pak en zeker geen galg! Door dat principe heb ik inderdaad vele opdrachten misgelopen en kwam ik op vele gelegenheden niet binnen. Heerlijk want ik schuw lege omhulsels die niet meer zijn dan een schaap in dit systeem. Ook mij weigeren te ontvangen bij zgn hoge personen was geen probleem want ik heb ze niet nodig, zij mij wel! Zo werd eens voor een receptie de kledingsvoorschriften veranderd om op die manier mij toe te laten. Ook werd ik bij recepties, waar een tekening van mij aangeboden werd, toch toegelaten want ik was op weg naar huis, met de tekening. Maar ook kwamen deze pinguïns bij ons thuis waar ik ze ontving, zij zwetend in hun pak en ik in mijn korte broek!

Maar dat allemaal terzijde, want het gaat er even om waarom ik weet wie een leeg omhulsel is of niet. Als kunstenaar heb ik een gave. Nee, niet het tekenen, dat is te leren, maar ik kan mensen, dieren en planten zien op een andere manier. Ik kan ze voelen en ik zie ze niet als een omhulsel maar als een energie. Wat blijkt nu, de mensen die doorgaans in een pak lopen en liefst slapen in een pak of nette jurk ook liefst met een hoedje, zijn werkelijk lege vellen, zonder of weinig inhoud. Laatst was ik in de stad want ik had ergens een afspraak. Ik kwam langs het bestuurskantoor in Punda en er stonden 5 Nederlandse pinguïns buiten in de kokende zon met elkaar te praten. Daar stonden ze met hun tasje en zoals altijd een stapel papieren onder hun armen. Want je weet het hè, in de tas zitten hun boterhammen en hun BlackBerry! Ik zag ze al van verre staan en was werkelijk geschrokken dat er bij deze 5 mensen totaal geen mens te zien was! Lege omhulsels met een leeg energieveld. Als klap op de vuurpijl bedacht ik om ze te groeten op het moment dat ik langs hen liep. Nou, je had die reactie moeten zien, waar haalde ik het lef vandaan om hen met een 'goede middag' te groeten! Het was werkelijk de bevestiging wat ik al op afstand had gezien.

Dat zien van mensen en hun energie, is op deze aarde niet altijd leuk. Zeker als ik in een stad ben en de vele lege omhulsels zie lopen waar totaal geen leven in zit. Erger is wanneer ik in een groot gezelschap ben, gelukkig vermijd ik dat veelal. Maar moet ik toch opdraven dan is het moeilijk om 1 of 2 mensen te vinden die werkelijk nog energie uitstralen. Lege mensen maar wel met de duurste kleren aan om zo hun aanzien te versterken en liefst nog wat toeters en bellen opgespeld of omgehangen.

Kleren, wat zijn kleren toch belangrijk en waarom? Vele hooggeplaatste personen menen dat kleding de mens maakt maar juist kleding laat zien dat die persoon veel tekort komt. Ik weet dat je met je ingeprente regels mij niet als volwaardig aanziet maar dat kan ik je niet kwalijk nemen. Je bent zo gedrild en laten we eerlijk zijn, door een pak met das of strik te dragen worden de deuren voor jou geopend! Althans dat denk je, maar in werkelijkheid word ook jij belazerd door diezelfde pinguïns.

Over kleding kan ik lang praten en ik kan alleen al uit mijn leven een waslijst aanvoeren wat je wel en niet allemaal meemaakt over en rond kleding. Wat ik nu eigenlijk alleen maar kwijt wil is, dat ik, met de gave die ik heb om mensen te doorzien en te kennen, weet dat doorgaans bij diegenen die o zo zijn best doen om maar aan de kledingsvoorschriften te voldoen, je niets meer ziet dan een leeg persoon. Ik kan u ook zeggen dat tot de dag van vandaag ik het nog nooit mis heb gehad, hoezeer die persoon ook zijn best doet om populair te zijn of zich staande probeert te houden als een standbeeld. Het is zeker dat de ware mens, met een hart en ziel en met energie, al deze poespas niet nodig heeft. Hij/zij is zo zelfverzekerd en weet zo met zijn/haar energie om te gaan dat de wereld hem/haar niet aankan. Wat mooi is dat de ware sterke mensen die gewoon doen en zich niet als pinguïn presenteren, op een later tijdstip zich weten op te werken en ver boven de pinguïns en hun etiketten en regels komen. Natuurlijk, wat zij hebben de gave om boven dat menselijke te staan en ook zij weten wat er werkelijk speelt in een mens.

Wat mij opvalt, is dat op dit eiland waar toch vele menselijke mensen wonen, kleren zo belangrijk zijn. Mensen gaan in schulden om zogenaamd goed voor de dag te komen. Maar ze zijn dan toch niet gelukkig omdat ze weten dat het niet de werkelijke wereld is. We hebben hier nog vele plaatsen waar een ‘dress code’ is, erger nog, in openbare gebouwen word je geweerd als je niet naar de zin van een of andere bewaker eruit ziet! Het is tekenend, want juist nu dat het zeer slecht gaat met het eiland komt de zgn. opperpinguïns met dit soort onzin. Je zou zeggen, we gaan dichterbij de bevolking staan en wij zijn en werken voor de bevolking maar nee, juist nu gaan ze zich afsluiten van de bevolking. Heerlijk is dat de bevolking zelf lak heeft aan deze ‘apen’ zoals ze hun eigen mensen noemen. Apen, omdat ze o zo blij zijn met een glimmende knop, ster of lintje. Je kunt ze niet blijer maken dan hen weer wat op te spelden. Maar tekenend is dat de bevolking lacht om deze show. Want, al ben je geheel ondergespeld maar je bent leeg van energie, stel je in hun en mijn ogen niets voor.

Het is heerlijk als ik de mensen in mijn omgeving zie. Mensen in oude slodderige kleren, voluit groetend en altijd klaar voor een praatje. Wat zie je dan, het zijn levendige energiebollen waar veel wijsheid in en omheen zit. Mensen die menen wat ze zeggen. Mensen die nog mensen zijn. Maar ook mensen die voor elkaar opkomen en er zijn, als er nood aan de man is. En of ze dan in flodderkleren zijn of niet, ze zijn er wel voor elkaar, helpen elkaar en staan elkaar bij in de vele ‘ups and downs’. Wat mij opvalt is dat als ik eens in de twee weken naar de stad ga, weinig van dit soort mensen tegenkom zoals hier op Banda’bou. Wat is het triest dat een mens zo slecht met zichzelf omgaat en zichzelf zo compleet wegcijfert. Waarom is wel duidelijk, want wie wil niet in een dure auto rijden en een groot huis hebben? Als ruil daarvoor ben je, je levensenergie kwijt en wordt die verspild om al dat materialisme te vergaren. De grootste ziekte in deze maatschappij is niet aids, kanker of suiker. Nee, de grootste ziekte is geld!

Orkaan ziet eiland

Een ongelofelijk verhaal maar dat ben je onderhand wel van mij gewend. Je weet dat we in en rond de Caribische zee wonen. Een zeer mooie blauwe zee met daarin nog de koralen en vissen. Maar voor de oplettende lezer en diegenen die weten waar de eilanden liggen is het ook duidelijk dat een paradijs ook een hel kan worden. Nee, wees niet bang, ik ben niet gelovig en ga je niet een of andere God aanpreken. Dat laat ik aan de vele zieltjesjagers op dit eiland over maar we hebben elk jaar het orkaan seizoen dat in de maand Juni begint en eindigt rond November. Orkaan, je weet wel, het weer dat je huis boven op een berg laat belanden of juist onder zeeniveau brengt! Harde wind, veel regen en best spannend om in te zitten.

We wonen al aardig wat jaren op dit eiland en hebben nog nooit een orkaan meegemaakt. Wel hebben we enkele keren een waarschuwing gehad maar nog nooit is zo'n ding werkelijk hierover getrokken. Mijn goede vriend heeft daar een duidelijke verklaring voor. Iemand die hier geboren is, al 80 jaren op dit eiland woont en zelf goed donker is en een persoon die gerekend kan worden tot de 'roots' van de lokale bevolking.

Op een gegeven moment was er weer een waarschuwing en ik was ijverig bezig om alles wat los zat aan ons huis vast te maken of op te bergen. Ik had alle noodmaatregelen getroffen. Was er benzine genoeg voor de generator en waren de ramen goed afgeplakt? Mij kon niets gebeuren want ik was klaar voor de storm. Ik liep naar mijn vriend die mijn buurman was. Hij zat rustig aan een gammeltafeltje tussen zijn rotzooi en had werkelijk niets gedaan tegen de zware rukwinden en regen die zouden komen. Hij zat wat te puzzelen en ik vroeg hem op een voorzichtige manier of het niet beter was om zijn rommel wat vast te leggen aan een ketting! Hij keek me aan en leunde achterover in zijn stoel, lachte en er kwam een volgende verklaring.

‘John, ik woon al 80 jaar op dit eiland en er is nog nooit een orkaan geweest! De nieuwe technieken kunnen van alles aangeven maar ik zal je vertellen wat er gaat gebeuren over enkele uren. De orkaan komt nu recht op ons af, als hij dit eiland ziet liggen met al die ellende, oplichters en negers (zelf is hij blauwzwart) gaat elke orkaan op zijn rem staan en naar boven afbuigen! Zelfs geen orkaan wil deze eilanden aan doen’, vervolgde hij! Ik wist niet hoe hard ik moest lachen want ik zag het al voor me, een orkaan met al zijn geweld en macht die op zijn rem zou gaan staan en afbuigen naar het noorden! Het leek wel een tekenfilm die in me opkwam. Ik pakte wat van zijn rommel en borg die toch maar voor alle zekerheid op en ging maar terug in mijn eigen huis wachten op de binnenkomst van sinterklaas de orkaan.

Ik zat me werkelijk te vervelen want van lezen kwam niet veel en alles was afgekoppeld en veiliggesteld. Ik zette maar de TV aan waar ik op het plaatselijke station het laatste nieuws ging kijken. UPDATE! En ja hoor, we werden voor het afsluiten van de zender nog even geïnformeerd dat.... Ja, je zult het niet geloven, verontwaardigde gezichten op TV want wat was er gaande? De orkaan heeft Bonaire zien liggen en was even stil gaan staan en als klap op de vuurpijl had hij zijn koers veranderd en was afgebogen naar het noorden! Ik kon mijn ogen en oren niet geloven en belde een familielid op of ik het wel goed gehoord had. Jip, de orkaan was naar boven getrokken!

Ik rustig alle spullen maar weer terug zetten en alles weer aan gaan sluiten om er meer over te weten te komen. Klopt ook, ‘Weather Channel’ gaf het aan. Ik ging naar mijn vriend. Hij zat lekker achter zijn TV en vroeg me tussen twee antwoorden van Jeopardy; ‘En, ben je al weggewaaid?’ Ik keek hem aan en lachte. Hij vervolgde zijn vraag met de mededeling dat ik de volgende keer me niet zo moest in laten pakken door een stel experts met hun computers. ‘Er zal nooit een orkaan dit eiland aan gaan doen, let op mijn woorden.’

Ja, zo zie je maar, wij met al onze techniek en met de vele experts, kunnen het niet op tegen een lokale man die hier al 80 jaren woont en weet dat elke orkaan af zal buigen als hij deze brok ellende ziet liggen!

Heer in het verkeer

Heel wat jaren heb ik er al op zitten, op dit eiland en ik hoop werkelijk dat er nog zeker het vierdubbele aan jaren hier te zijn! Wat elke bestuurder van een wagen, van toerist tot bewoner, de eerste dagen opmerkt is dat ons verkeer een heerlijke ongecontroleerde bende is waar in vele ogen geen regels zijn en waar je links, rechts, onder, boven in kan halen!

- Eenbaansweg, geen probleem, er kunnen twee wagens langs elkaar!
- Rood licht, geen probleem, zal wel een fout zijn van het stoplicht!
- Claxon is om naar elke vrouw te claxonneren, want waar dient dat ding anders voor?
- Lichten staan altijd op 'groot' en liefst hoog genoeg gericht dat het de tegenligger verblindt!

Maar dat zijn maar enkele van de dingen die je opvalt als je deelneemt in ons verkeer. Is het je niet opgevallen dat onze verkeerschaos een gecontroleerde chaos is?

- Als je wagen afslaat op een vreselijk punt, altijd zijn er mensen die je helpen.
- Als je in een ongeluk terechtkomt, zijn ze er voor je en staan ze voor je klaar.
- Heb je een stomme fout begaan en sta je werkelijk rottig op de weg, je krijgt een kans om door te rijden.
- Moet je afslaan en er is een lange rij waar je op moet wachten, er is altijd iemand die je door laat gaan!

- Moet je invoegen dan geven ze je een kans.
- File, wat is dat, we rijden door en staan niet bij elke straat van rechts op onze rem!

En zo kan ik nog vele voordelen van het verkeer op dit eiland opnoemen. Mensen zijn nog werkelijk heer/dame in datzelfde verkeer! Niet dat agressieve en niet dat schelden als er weer eentje meent in zijn recht te staan! Nee, we helpen elkaar en we maken samen van eventueel kromme zaken, weer recht! Vele buitenlanders kunnen van onze gedragsregels nog leren en ik hoop dat onze mensen zo behulpzaam blijven want dat maakt van ons eiland een bijzonder eiland!

Zonnesteek of logica

We wonen in een streek waar het nogal heet kan zijn. Een eiland waar je soms letterlijk het asfalt ziet smelten als weer eens de wind wegvalt en de zon als een werkelijke koperen ploert boven je hangt. Nu ga ik het niet hebben over het weer want dat heb ik al eerder gedaan. Toch zijn er dingen waar bij je dan denkt dat er toch aardig wat mensen op dit eiland rondlopen die al kennelijk geboren zijn met een ingebouwde zonnesteek! Nou weet je nog niet waar ik het over ga hebben maar dat komt nu.

We wonen op een eiland met aardig wat wagens. Snelle bakken, oude bakken en veel bakken die nog niet betaald zijn en dus van de bank zijn. We praten wel over dat er erg veel autobezitters zijn maar de enige autobezitters van dit eiland zijn de banken! Deze lenen werkelijk iedereen geld die maar een lolly langs de weg verkopen, bij wijze van spreken! Hoe ze het afbetalen is niet hun probleem. Dat is wel duidelijk als je weer zo'n splinternieuwe bak over onze gatenkaas wegen ziet rijden.

Maar laatst was er weer eens belangrijk nieuws. Wij automobilisten mogen niet harder rijden dan 50 km per uur op het gehele eiland! Ja, het gehele eiland is bebouwde kom en de regel is dat je dan niet harder mag. We weten allemaal dat er zeer veel auto's zijn waarvan bij de meeste de meetapparatuur kapot zijn en zo ook de snelheidsmeter, maar die heb je niet nodig bij een snelheid waar een voetganger je onderhand in kan halen! Maar onze expert, minister en gedeputeerde kwamen met een verklaring. We mogen inderdaad volgens de wet niet harder rijden dan 50 km op dit eiland maarrrrrrrrr.. we controleren pas als het boven de 80 kilometer uit komt! Nou is dat een mooie marge want dan kan ik misschien straks in Nederland ook met 160 km over de weg gaan! Er was nog wat anders, op de Julianabrug, je weet wel dat enge ding hoog in de lucht die Punda met Otrabanda verbindt, mag je 80 kilometer rijden! We moeten ons daar WEL aan die 80 km kilometer houden! Deze brug lijkt de enige plaats waar we wel 80 mogen rijden en ook aan moeten houden en de rest van het eiland 50 km met een marge tot 80 km.

Nu jij weer, maar ik als simpele burger snap er werkelijk geen snars meer van deze logica. Ik houd het dan ook maar bij om overal 100 km te rijden, dan zit ik kennelijk goed. Logisch want ik kijk toch een beetje scheel en dan is het dat je twee maal 50 mag rijden! In al die jaren heb ik nooit een bon gehad. Zo denkt dus de politie er ook over en zijn de wetten geschreven door enkele gasten (misschien wel in een pinguïn pak) met een zware zonnesteek.

Geen zout aan de noordkant

Hoe kom ik daar nu weer op? Dat zal ik je eens haarfijn uitleggen. We hebben op dit eiland vele fantasten rondlopen en laten we maar niet stellen dat ze onder oplichters of zwendelaars vallen. We willen toch geen moeilijke dingen horen of lezen. Die fantasten zijn er ook zeer veel onder onze plaatselijke projectontwikkelaars. We hebben er hier aardig wat van en ik kan je verzekeren dat ik in al die jaren zelden eentje heb meege maakt die werkelijk het goed voor heeft met het eiland. Allemaal zijn het van die fantasten die snel rijk willen worden en de meest duistere zaken vertegenwoordigen. Je weet wel, zo'n snelle jongen in een glad pakkie en die onder het soort pinguïns valt. Ik heb veel voor hen gewerkt en zo weet ik van welke soort vlees ze gemaakt zijn en ik kan je vertellen dat ze allemaal stinken van de rottigheid!

Maar goed, ik ga even een klein verkoopverhaaltje aan je voor leggen waarom ik een stuk grond moet kopen op de noordkant. Als je eens hier bent geweest of hier woont dan weet je dat de noordkant de ruwe zijde is van ons eiland. Grote golven slaan kapot op de koralen en stenen aan die kant en er zijn maar weinig plaatsen waar je werkelijk aan de kant kunt staan, laat staan zwemmen of duiken! Als je daar te water gaat moet je wel je zwem- of duikdiploma op zak hebben om niet in de problemen te komen. Er was een slimme projectontwikkelaar die ter hoogte van Brieven-gat stukken grond verkocht, boven op de heuvelrug tussen de bebouwde kom en de zee in. Een mooi uitzicht op zee en werkelijk imposant als je de golven te pletter ziet slaan tegen die harde rotsen. Ik ging veel naar dat soort plaatsen en was daar werkelijk weg van deze aardbodem omdat de natuur mijn aandacht helemaal opeiste.

Onze slimme man had dus kavels te koop op die heuvelrug. En als nieuwsgierig figuur wilde ik wel eens weten welke achterlijke erin trapte om tegen de noordkant in het zout een kostbaar huis te gaan bouwen. Ik reed naar hem toe en ging vragen of er nog kavels te koop waren. Ik werd netjes ontvangen en er werd mij een paar A4-tjes gegeven over de kavels onder aan de berg die natuurlijk voor de mensen zonder geld zijn en met banken werken. Nee, ik wil een kavel op de berg met uitzicht op zee! O, dat was andere koek want dat was een luxe boekje wat ik kreeg en de nulletjes waren ook anders geplaatst. Ik speelde het spel mee en wees een kavel aan wat blijkbaar ook een van de duurste was. We praatten verder en ik had nog een vraagje wat ik wel wilde stellen. Wat gaat er met mijn huis gebeuren en met al het hang- en sluitwerk als ik zo tegen de zee aan woon? Ik dacht, nu heb ik je, maar ik kwam van een koude kermis thuis. Er werd een grote landkaart uit een kantoor gehaald waar meetgegevens opstonden die door experts waren samengesteld. Het was een kaart met vele cijfertjes en vele kleurvlakken. Er werd me uitgelegd dat het stuk wat ik wilde kopen net buiten de zoutaanslag zou vallen van de noordkant. En, er werd me gewezen op een groene zone. Ik als een leek keek, wat er daar allemaal stond was helemaal overtuigend. Maar wat bleek, deze slimme gast had een kaart gemaakt waaruit moest blijken dat net op dat stukje van de noordkant weinig of geen zoutaanslag was!! Erg geloofwaardig, zeker voor mij als domme koper met een dikke buidel! Toch vroeg ik me af hoe het toch mogelijk was dat net op die plaats geen zout over het eiland waait en de rest van het eiland, langs de gehele kust, vergeven is van zout. Ik keek die man aan en vertelde hem op een zeer nette manier dat deze kaart werkelijk vervalst was en dat wel degelijk over de gehele noordkant pekkel oftewel zout op het land komt. Hij keek me aan en droop letterlijk af. Ik mocht zelfs het luxe mapje niet meer meenemen en ben lachend vertrokken.

Later na enkele jaren kwam ik wat mensen tegen die wel daar gebouwd hadden en naarstig op zoek waren naar nieuwe kopers. Wat blijkt, de huizen rotten werkelijk onder hun voeten weg en het onderhoud is erg duur. Ondanks het zogenaamde roestvrij staal waren deze gasten wekelijks bezig om hun huis op peil te houden en ondanks dat hun wagens in de garage stonden, roestten ze na 3 jaren geheel weg! Ik vroeg hen ook over de bewuste kaart en de mevrouw hilde gewoon omdat zij het belachelijke verhaal hadden geloofd.

We hebben vele fantasten maar o wee, het gaat allemaal om het geld uit jouw zakken te trekken.

Huisje (ver) bouwen

Voordat we aan dit stuk beginnen, neem een kop koffie, gebakje, snack en wat pils. Over dit onderwerp is werkelijk een boek mee te vullen.

Als je op een van onze eilanden wil komen wonen dan zul je toch een huis willen hebben. Elke dag hangen en slapen op het strand zal je op den duur toch gaan vervelen. Of...

Op een dag kwam ik een werkelijke techneut-nerd tegen die werkte met aardig wat computers om hem heen. Zo'n superman die werkelijk een 'nerd' onder de computerexperts is. Een vrij jonge jongen.

Op een dag waren we wat aan het praten over huizen en hij vertelde me dat hij het beste stekkie had van dit eiland. Ik meteen benieuwd en vroeg hem waar dat stekkie dan wel kan zijn. Playa kanoa, was zijn antwoord. Nu weet ik daar wel wat houten bouwvallen te staan maar wist

geen huis met water en elektra te vinden rond en om die plaats. Hij legde me uit waar ik moest zijn als hij 's avonds in zijn hangmat met een pilsje lag. Tot mijn stomme verbazing leefde deze 'hightech' figuur in een houten keet op een rots met wat cactussen, zonder stroom en zonder water! Ik vroeg hem hoe hij dat allemaal overleefde. O, geen probleem was zijn antwoord. Electra heb ik niet nodig want ik houd niet van computers in huis. Water is er bij mijn baas en daar was ik me eens in de zoveel tijd. De rest leef en woon ik op het strand, in het water en in een hangmat!

Zo kun je dus ook leven op dit eiland.

We gaan er vanuit dat je niet op deze manier wil leven op dit eiland. Je wilt je gezin toch niet alleen maar laten baden in zee en slapen in een hangmat? Zo zijn er dus vele mensen die wat gaan bouwen als ze op dit eiland komen. Zo ook deze mensen waar ik van enkele hun verhalen de revue laat passeren.

Hier wil ik een sleuf hebben, vertelde deze man. Geen probleem meneer en de gast met de loader begon aan zijn klus. De opdrachtgever ging even weg en kwam na een uurtje terug. Wat zag hij, een nieuw opgetrokken kolom voor zijn poort omver gereden en van een bestaand muurtje stukken afgebroken. Vragend aan de chauffeur van de loader wat er gaande was kwam het er op neer dat hij even wat te hard en te ver ging, tot tweemaal toe! 'Maar je bent toch aan het bouwen dus moet het geen probleem zijn', vertelde hij nog! Schade 1100 gulden! Nadat de gleuf klaar was durfde deze man ook nog zijn geld te vragen!

Zou de opdrachtgever het betaald hebben?

Op een gegeven moment moest een nieuw gebouw neergezet worden. De eigenaar wilde er een betonnen dak op want dat was zekerder voor stormen en was altijd nog wat op te bouwen. De aannemer volop aan het werk en het dak was klaar. Bij de eerste regenbui stroomde het water binnen in het nog niet afgebouwde pand. Bij controle bleek ten eerste dat het

niet zo nauw genomen is met het waterpas (wat is dat?) en een verschil van dikte was in deze dakplaat, tussen de 10 en 25 cm! Verder waren er kleine scheurtjes ontstaan door het uitstekende betonmatten en het niet aantrillen van de betonmassa.

Schade; Heel veel!

De projectontwikkelaar zat werkelijk met zijn handen in het haar. Honderden huizen moesten gebouwd worden en dat zou gedaan worden door 12 kleine aannemers. Deze man was in alle staten toen ik in een gesprek met hem kwam. Wat bleek, het project had 6 type huizen. Kleinere huizen voor mensen die alleen een vast dak boven hun hoofd wilden als ze hier op het eiland waren. Ook nog mooi als tweede huis op een ver eiland. Deze man was alle schade op gaan nemen van de 40 huizen die er reeds gebouwd waren. Resultaat. Niet één huis deed aan de normen. De 6 type huizen waren zelfstandig uitgebreid, door de verschillende aannemers, tot 30 verschillende woningen! Iedereen had dezelfde bouwtekening maar een eigen inbreng toegepast! Na de controle bleek niet één aannemer bouwtekeningen te kunnen lezen!! De huizen zijn allemaal opgeknapt geworden zover het nog mogelijk was en de schadeclaims aan de kopers zijn uitgekeerd. Aannemers naar huis gestuurd en met een andere groep doorgegaan!

Zwembadje bouwen is toch een ‘must’ in de tropen. Althans zo denken vele buitenlanders erover want ze gaan echt niet tussen onze lokale bevolking liggen op een van die heerlijke stranden! Er worden weer wat gaten gegraven en de ene expert na de andere laat zich zien.

Ook zo toen er een 25 meter bad gebouwd moest worden in een tuin van 30 meter! Het gat werd gegraven en de bewapening werd gelegd. Als je naar keek zag je dat deze zwembadbouwer nog nooit gehoord had van de kracht van water. Hoeken waren niet verstevigd en op vele plaatsen was te weinig bewapening. Mond houden en lachen is dan mijn raad.

Dagen daarna werd er beton gespoten maar ze kwamen die dag niet klaar en zo was het daags daarop de rest van het bad spuiten. Weer een lachertje want het zal een bak moeten worden en niet in twee dagen een halve bak! Weer lachen en mond houden. Na vele maanden! Ja, maanden want afwerken kost veel tijd volgens deze bouwer die 2 uren per dag kwam. Na een half jaar kwamen deze mensen mij vragen of ik ook zoveel water per dag bij moest vullen? Per dag? vroeg ik. Ja, per dag hebben we minimaal 2 uur per dag de slang bij het bad liggen om bij te vullen. Een klein duikje in dat bad liet zien dat het gehele gevaarte op vele plaatsen gescheurd was! Experts die we toch hebben, nietwaar?

Even een ander zwembad wat deze bewoners zwart wilde hebben. Och, smaken verschillen en waarom niet. Als je Nederland gewend bent met vuil zwart water dan kun je niet geloven dat er blauw water bestaat!

Mooi de wanden met een 'coating' gedaan en de vloer zwart gemaakt en toen kwam het onderhoud. Weer een van onze 'zwembadenservice experts' die wel wist de algen tegen te gaan en kwakte er een zooi chemicaliën in zodat het zwembad nu mooi grijs is!

Wie weet krijgt hij het nog wel eens blauw!!

Experts hebben we in de bouw volop en het is gewoon een drama als je iets wilt laten doen. Zelf doe ik alles maar als er experts zijn die me helpen dan loop ik de hele dag met een meetlint en waterpas om hen heen. Een vlakke vloer is bijna niet mogelijk. Sluitende ramen en deuren is ook een groot en zwaar karwei en als je vraagt om iets te laten maken zoals laatst een nok, dan trappen ze wel even door een dakplaat! Ook heb ik eens een kleine aannemer gehad die niet kon rekenen. Simpel enkele getallen optellen of aftrekken waren voor hem een probleem. Moet kunnen, zullen we denken. Wel moeilijk als iets gebouwd moet worden op de centimeter nauwkeurig, nietwaar?

Let wel, bouwen of verbouwen op deze eilanden betekent extra grijze haren, minimaal een maagzweer en als je pech hebt een hartaanval. De weinig werkelijk goede aannemers zijn net zo zeldzaam als de goudklompen op deze rots. Trek je harnas aan en tel tot één miljard en je huis zal er voor een blinde, piko bello eruit zien.

Genieten van de stilte

We hadden net het huis gekocht op Banda'bou, heerlijk in een landelijke omgeving en bijna boven op een berg. Een heerlijk rustige buurt en met allemaal fijne mensen om ons heen. Je kunt niet geloven dat nog in deze tijd dit soort mensen bestaan en we waren dan ook helemaal in onze sas dat we deze plek gevonden hadden en zelfs hebben weten te bemachtigen. Rust is een van de grootste en beste dingen die we hier hebben.

Op een van die dagen was ik bij mijn oude bankfiliaal om de laatste dingen te regelen. En er werd me gevraagd hoe ik het op Banda'bou vond. Ik vertelde mijn verhaal en vertelde ook van de rust in deze omgeving. De mensen zijn werkelijk vriendelijk en zo ging ik maar door. Ze keek me aan en vroeg; 'Is het je niet opgevallen dat een Antilliaan niet van rust houdt?' Ik keek even verbaasd waarom ze me dat vroeg. Ze vervolgde; 'Als een Antilliaan thuiskomt gaat de radio of tv aan en zal er altijd rumoer om hem heen zijn. Ze rijden in hun wagen liefst met de volumeknop helemaal opgedraaid en zelfs geen mug wil in die wagen zijn, zo'n herrie is het!' Ik keek haar aan en vroeg hoe ze daar bij komt. 'Als je dadelijk op Banda'bou terug bent, let op hoe je burens thuiskomen.' Ik beloofde haar dat te doen.

Thuisgekomen ging ik weer heerlijk zitten en van het uitzicht genieten met een kop thee in mijn handen. Er kwam een wagen aan en ja hoor boem, boen, knots, pats. De radio stond zo hard aan als in een discotheek! Die was geweest en reed gelukkig door. Na een tijdje weer een wagen en weer dezelfde kermis in die wagen.

Ik begon me al zorgen te maken want waarom al die herrie? Ondertussen was het al donker en de buurvrouw kwam thuis. Boem, knots en met een compleet tumba festival in haar dichte aircowagen stopte ze om haar poort open te maken. Ze reed naar binnen en parkeerde de wagen, liet de radio aan, opende de voordeur en als eerste werd de radio binnen aan gedaan. Toen die eenmaal op gang was werd de radio van de wagen uit gedaan. Warempel, deze mensen kunnen niet tegen stilte, dacht ik. Twee uren later, de buurman komt thuis en weer hetzelfde ritueel, de radio in de wagen bleef aan totdat hij de radio binnen hoorde en wist dat hij niet in een stilte terecht zou komen!

De bewuste vrouw op de bank had gelijk. Toen ik erop ging letten merkte ik dat de mensen hier de drukte van de stad toch missen. Misschien niet direct de mensen maar wel de muziek. Het ritueel is er nog dagelijks en onze buurvrouw, die meestal eerder thuis is dan haar man, zorgt dat de radio of tv al aanstaat als hij binnenkomt.

Toch vreemd, je leeft op een plaats waar de vogels heerlijk fluiten en waar je dagelijks de 'white eagle' hoort roepen. De vele parkietjes kwetteren om je heen en de vele duiven die alsmaar zitten te roepen. En dan niet tegen de stilte kunnen, dat moet dan voor deze mensen wel een straf zijn. Werkelijk erg, als je zo verslaafd bent aan tumba- en cultuurmuziek wat ik dan nog liever hoor dan die hedendaagse oorverkrachtende tonen die je niet meer onder muziek mag rekenen. Het gefluit van de vogels en het geritsel van de bladeren of de leguanen tussen de struiken, dat zijn de geluiden die we gelukkig hier nog de gehele dag horen.

Toet, toet

Ik heb net een stuk geschreven over de rust hier op ons stukje van het eiland. De vogels en al het geritsel en dan knots, boem. Rond zes uur hoor je van verre een Suzuki busje aankomen met zijn schelle claxon. Bij elk huis hoor je toet, toet en rijdt hij weer door. Nu weet ik dat de melkboer, groenteboer en de bakker niet meer aan huis komen maar je weet maar nooit. Na een tijdje hield ik hem eens aan en daar zat hij dan, een Portugees met een dikke pens met een Dominikaanse schoonheid naast hem. Althans daar lijken ze op. Ik vroeg hem wat hij mij kon bieden en kreeg het antwoord; ‘Wit brood met kaas en eieren.’ Ik vroeg hem; ‘Is dat alles?’ Wat hij ook bevestigde.

Ik vertelde hem dat ik al voorzien was maar mocht ik een keer zonder komen te zitten dan liet ik het hem wel weten. Hij weer toeterend verder. Nu ken ik wat van die jonge gasten hier en het viel me ook al op dat het busje wel erg snel reed en dat de doorgaans gezette moeders toch niet zo snel naar buiten kunnen stuiven. Hij rijdt elke avond al toeterend snel door de straat maar dan wordt er ook links en rechts verdacht veel gefloten. Op de terugweg stopt onze brood, kaas en eierenboer bij veel van die jonge gasten. Je ziet ze dan ook niet bepaald met die waren vanuit de wagen weglopen en meestal wordt er in de wagen afgerekend!

Eens liet ik wat vallen tegen een van die jonge gasten dat die toeterende bus wel erg veel jongeren trakteerde. Hij lachte en vertelde mij dat het niet werkelijk om die eieren, kaas en brood ging! Waar het werkelijk om ging mocht ik zelf raden.

Ik kon me al niet voorstellen dat deze drie dingen zoveel op zouden brengen dat je daar dagelijks een bus van kunt laten rijden en zelfs nog van kunt eten. Maar in ieder geval weet ik, dat in nood het busje zo komt. Ik hoef maar te wachten als ik hem hoor toeteren en dat ik alleen maar moet fluiten.

Makkelijk, we hebben geen afkickbus maar een drugsbus aan huis. Waar Banda'bou niet allemaal vooruitstrevend in is.

Vrijheid van meningsuiting

We leven op een paar zeer bijzondere eilanden. Ik weet dat we tot het Koninkrijk der Nederlanden behoren maar toch zoals je al gelezen hebt, verschillen er een paar dingen met wat een Nederlander gewend is in zijn leven als Nederlands staatsburger. We hebben zelfs een Nederlands rechtssysteem dat wel aangepast is aan de culturen waar wij o zo trots op zijn. Nu vraag je je misschien af over welke cultuur ik het heb maar daar laat ik me maar niet over uit.

Zelf ben ik altijd opgevoed om netjes te blijven, niet agressief te zijn en te praten met twee woorden. Ja, erg ouderwets zul je denken maar ik moet zeggen, het heeft wel vele deuren voor me geopend. Ik kan mijn mond open doen en dan komen er woorden uit die niet altijd in dank afgenomen worden. Vele mensen op dit eiland hebben het daar moeilijk mee en anderen zeggen dat ik brutaal ben. Maar ik ben wel mondig en heb op zeer veel zaken een antwoord omdat ik me juist verder laat informeren dan dat menig burger normaal doet. Ik neem niet klakkeloos aan wat er beweerd wordt maar ga op onderzoek uit en dan blijkt veelal dat zeer vele zaken met leugens onderbouwd worden. Cultuur noemen we dat want je mag hier liegen voor je bestwil.

Waarom ik dit stukje 'vrijheid van meningsuiting' noem is, omdat het hier nog wel eens aardig uit de hand loopt als het daarover gaat. Vele malen word je voor de rechter gedaagd omdat je een mening geeft en dat loopt af dat het meestal hier meer op een dictatuur lijkt dan een vrij land. Hooggeplaatsten mogen elkaar voor rotte vis uitmaken en zijn zelfs niet in staat een fatsoenlijke vergadering te houden. Of ze komen gewoonweg

niet of hebben het te druk met vele andere privé zaken. Dat mag want je bent nu eenmaal in de politiek en dat wil zeggen dat je onschendbaar bent en de rechterhand van God! Je mag toe eigenen en burgers het leven onmogelijk maken.

Nu hebben we een rechtssysteem waarvan je denkt, hoe heeft dat ooit zulke kromme gedachten kunnen bedenken. Zo ook laatst toen in een krant werkelijk onwaarheden werden geplaatst maar dat gebeurde al eerder bij bedrijven en burgers. Zij werden al in het verleden werkelijk benadeeld door ongenueanceerde uitlatingen en valse artikelen.

Kranten mogen alles, net zoals de politiek. Nou, denk je, dan stap je naar een rechter maar helaas die man loopt zo krom onder die kromme wetten dat hij werkelijk kromme uitspraken doet. Niet de eerste keer overigens want recht kun je niet meer halen op deze eilanden. Ook nu niet, want een rechter besliste dat het benadelen van bedrijven maar ook burgers onder vrijheid van meningsuiting valt.

Nou heb ik een mening en die is; ‘Alle mensen in de politiek zijn corrupt en de rechters zijn te betalen en onder druk van de maffia te manipuleren’. Dat is mijn mening en dat is zoals ik het systeem zie momenteel. Mijn mening is voor deze mensen niet juist en daarom word ik ook regelmatig aangevallen, bedreigd en voor een rechter gesleept. Maar beste mensen, er is een vrijheid van meningsuiting en ik heb een zwaar vermoeden en aardig wat aanwijzingen wat mijn mening vormt. Och, zoals een krom rechtssysteem al aangeeft. Alles is mogelijk zolang het maar niet door Jantje Burger wordt beweerd of gezegd.

Vrijheid van meningsuiting! Laat me niet lachen, de eilanden lijken meer op een rechtsstaat waar gemeten wordt met twee maten en gebukt gaat onder een krom rechtssysteem waar vrouwe justitie haar blinddoek is kwijtgeraakt!

Bijscholing

Als slot wil ik toch nog even wat woorden doornemen die je als goede Antilliaan zeker moet weten. In een inburgeringscursus zoals deze moet toch ook even een beetje de cultuur en de meest gebruikte woorden besproken worden.

- Bon dia (Goede dag)
- Bon tardi (goede middag)
- Bon nochi (Goede avond)
- Dan hebben we nog, Kon ta bai (Hoe gaat het).

Nu zijn dat allemaal ouderwetse woorden want wat horen we werkelijk op de straat!

- Psssst; Roep je als je een Antilliaanse schoonheid ziet lopen.
- He dushi; Kun je ook gebruiken voor diezelfde schoonheid.
- T'aweró; Zeg je als je niet meer terugkomt, al zeg je dat dan niet.
- He swa; Zeg je tegen iedereen, uiteindelijk is iedereen je vriend of zwager!
- Mañan; Dat zeg je als je werkelijk niet meer van plan bent terug te komen.

Maar ook in het Nederlands kun je aardig terecht.

- Het is mooi gebeven; Zeg je als iets oud compleet vernieuwd is (Het is mooi geworden).
- De zon kiemt; Is als de zon onbeperkt op je hoofd staat te schijnen.
- Een hypocriete kreeft; Moet je zien als een heremiet kreeftje
- Heeft Juancho gedaan; Is die andere de schuld geven en Juancho is dan nergens te vinden.

Och, alle gekheid op een stokkie. Het is gewoon een sappig en vermakelijk volk op deze eilanden. Met wat aanpassen, zowel in de taal maar ook in de manier van leven kun je echt een geweldige tijd hebben. Buiten de vele feesten, bars en strandfeesten kun je, je ook nog terugtrekken op de rustige plaatsen. Ga je dan lekker aan een van de kleine strandjes liggen met een heerlijk drankje en een lokale schone naast je. Wat eten en snoepen van de overheerlijke zoete gerechten en zeker niet vergeten de volume van de autoradio op tien te zetten met de wagen op het strand geparkeerd. Zodat elke vogel en leguaan spontaan uit de bomen vallen!

Geniet van de zee zon en witte stranden.

Mañan

Ondertussen zijn we beland aan het laatste stukje van dit boekje. Niet treuren want morgen komt er weer een ander boekje uit. Mañan, morgen, een woord wat we veel in het vocabulaire van onze bevolking horen. Alles is ‘morgen’ en is het niet morgen dan wel overmorgen maar het woord ‘morgen’ komt wel in elke belofte voor. Morgen voor en morgen na. Maak je niet druk want het woord heeft duidelijk een andere betekenis dan de morgen die wij kennen vanuit de dikke van Dale.

In het begin dat ik op dit eiland woonde was er nog duidelijk een probleem in mijn manier van woorden begrijpen en de lokale betekenis van woorden. Vele woorden wist ik te vertalen en om te zetten in het voor mij begrijpend Nederlands. Buiten het Brabants Nederlands wat ik beheerste, meende ik dat ik toch wel wist wat de vele woorden vanuit het Nederlands betekenden. Toch het woord ‘mañan’ oftewel ‘morgen’ is altijd een probleem geweest in mijn woordenschat. Als wij als makamba te horen krijgen dat het ‘morgen’ geregeld wordt of dat we ‘morgen’ gebeld worden dan kun je er van op aan dat het ook morgen zal gebeuren. In de talenbegrippen van een Antilliaan is ‘morgen’ - ‘mañan’ niet die morgen die wij bedoelen.

Laat ik je een voorbeeld geven. Op een gegeven moment was een monteur geweest voor het een of ander te repareren. Het duurde al lang voordat hij mij vertelde dat hij morgen terug zou komen met een bepaald onderdeel. Als gelovige goedgezak vertelde ik hem dat het okay was en dat ik er op rekende. De volgende dag laat belde ik hem op en hij vertelde mij dat het morgen zou worden. Weer op die dag gewacht en belde hem weer, op het einde van die dag (ondertussen dag 3) en weer kreeg ik mañan te horen. Op dat moment greep mijn schoonvader, ook een Antilliaan, in want die kon niet geloven dat ik het nog niet door had. ‘John, deze man kan dat ding niet maken en hij zal nooit aan een onderdeel komen.

Hij zal je elke dag vertellen dat hij ‘morgen’ komt omdat hij als Antilliaan geen nee kan zeggen. Erger nog, een Antilliaan zal nooit toe geven dat hij het niet kan maken!’

Ik als nog steeds kersverse makamba belde dag 4 deze man weer op. Weer was het mañan maar ik had na dat antwoord nog een vraag voor hem. Laten we een dag prikken dat je komt, vertelde ik hem. Niet morgen maar dinsdag 12 juni. Hij zei netjes; ‘Okay dan ben ik er.’ Je raadt het al, die dinsdag geen monteur en ik kreeg van mijn schoonvader de mededeling dat ik wat was vergeten. Ik vroeg hem netjes wat dan. ‘Nou, het jaar heb je niet vastgelegd’, lachte hij! Hij had gelijk want ik was inderdaad vergeten in de datum het jaar te vernoemen. Zo heb ik deze monteur nooit meer gezien en ik denk dat hij 12 juni 2045 zal komen.

Morgen is voor hier een duidelijke uitvlucht wanneer ze een job niet kunnen klaren. Ook is ‘morgen’ een uitvlucht om bepaalde dingen niet nu te doen. De lokale mensen zijn meesters in het verschuiven van problemen en ook als ze iets geleend hebben. Zelf heb ik nooit iets aan anderen geleend maar achter ons huis woonde een pandjes figuur die veel geld op straat, bij vele mensen, heeft staan. Regelmatig zijn er grote vechtpartijen als er weer geen geld los komt van een of andere leenmevrouw of -meener. Soms lopen de gemoederen zo hoog op dat er geschoten wordt, puur omdat ze niet hun geld krijgen of omdat dan de pandjes gast hun wagen in beslag neemt. Allemaal omdat deze man hen geld leent maar dan alsmaar aan moet horen dat ze het ‘morgen’ terugbrengen.

Mañan, als je dat woord hoort neem van me aan dat er geen ‘morgen’ bestaat voor deze mensen. Hun ‘mañan’ betekent in het goed Nederlands het woordje ‘nee’. Het heeft bij mij lang geduurd eer ik dat doorhad en daarom dat ik je die lange lijdensweg wil besparen en ook het geloof in het woord ‘mañan’ even duidelijk wil stellen.

Toch, na de vele vreemde ervaringen en zeker de zeer vele gewoontes waar je soms werkelijk aan moet wennen is dit eiland nog steeds een geweldig eiland. De mensen weten met moeilijke situaties om te gaan door domweg een woord te zeggen of door simpel weg te lopen en het probleem te ontwijken. Want ontwijken zijn ze meesters in, wat je duidelijk kunt zien in de politiek maar ook op straat waar geen een Antilliaan werkelijk het op een confrontatie aan laat komen. Weglopen van een probleem is de Antilliaanse oplossing en wonderwel lost dan het probleem meestal op. Zo niet, dan kunnen we er over praten, natuurlijk niet op hoog niveau want dat is weer wat te moeilijk. Maar we kunnen elkaar zeggen wat er moet gebeuren en dan raadt u het al, dan wordt er hevig ja geschud met hun hoofden en zijn ze het roerend met je eens en dan komt het antwoord van ‘Mañan lossen we het definitief op’!

Kijk, dat maakt het nu hier allemaal mooi en dat maakt het leven een leven op dit eiland. Kom niet met een tas vol papieren, contracten, regels of wetten want die gaan pas ‘morgen’ in en alleen weten we nog steeds niet welke ‘morgen’ van welk jaar!

Welkom op ons DUSHI KORSOU (Heerlijk Curaçao)

ADVERTENTIE

Het is in de bedoeling om deze inburgeringscursus een vervolg te geven.

Inburgeringscursus deel 2

'Hoe word ik zakenman/vrouw op een eiland.'

Daarin wordt uitgelegd hoe je snel mensen geld afhandig kunt maken en vertrouwd wordt gemaakt met de vele oplichters praktijken.

Inburgeringscursus deel 3

'Hoe voer ik politiek op een eiland.'

Het zal een spoedcursus 'corrupt zijn' omvatten en er wordt wegwijs gemaakt hoe het vele geld weg te sluizen.

Inburgeringscursus deel 4

'Hoe word ik maffiabaas.'

Het zal gaan om en rond het bespelen van justitie en zelf buitenschot blijven.

Gaarne even geduld bij deze uitgiftes.

Er is al gelegenheid om je op deze uitgave in te schrijven.

John Baselmans heeft meerdere boeken op zijn naam staan.

Die kunt u bestellen via zijn website; <http://www.johnbaselmans.com/Books/Books.htm>

Reeds verschenen boeken zijn:

<i>Eiland-je bewoner Deel 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-1856-2</i>
<i>Eiland-je bewoner Deel 2</i>	<i>ISBN 978-0-557-00613-7</i>
<i>Eilandje bewoner - Luxe edition</i>	<i>ISBN 978-1-4092-2102-9</i>
<i>Eiland-je bewoner Bundel</i>	<i>ISBN 978-0-557-01281-7</i>
<i>John Baselmans Drawing Course</i>	<i>ISBN 978-0-557-01154-4</i>
<i>The secrets behind my drawings</i>	<i>ISBN 978-0-557-01156-8</i>
<i>The world of human drawings</i>	<i>ISBN 978-0-557-02754-5</i>
<i>Drawing humans in black and white</i>	<i>ISBN 978-1-4092-5186-6</i>
<i>Leren tekenen met gevoel</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7859-7</i>
<i>Ingezonden</i>	<i>ISBN 978-1-4092-1936-1</i>
<i>Moderne slavernij in het systeem</i>	<i>ISBN 978-1-4092-5909-1</i>
<i>Help, de Antillen verzuipen</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7972-3</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8941-8</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 2</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8959-3</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 3</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8974-6</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 4</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8937-1</i>
<i>NU deel 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7691-3</i>
<i>NU deel 2</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7736-1</i>
<i>NU deel 3</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7747-7</i>
<i>NU deel 4</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7787-3</i>
<i>NU deel 5</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7720-0</i>
<i>NU deel 6</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7742-2</i>
<i>NU deel 7</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7775-0</i>
<i>NU deel 8</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7738-5</i>
<i>NU deel 9</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7768-2</i>
<i>NU deel 10</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7708-8</i>
<i>NU deel 11</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7759-0</i>
<i>NU deel 12</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7661-6</i>

